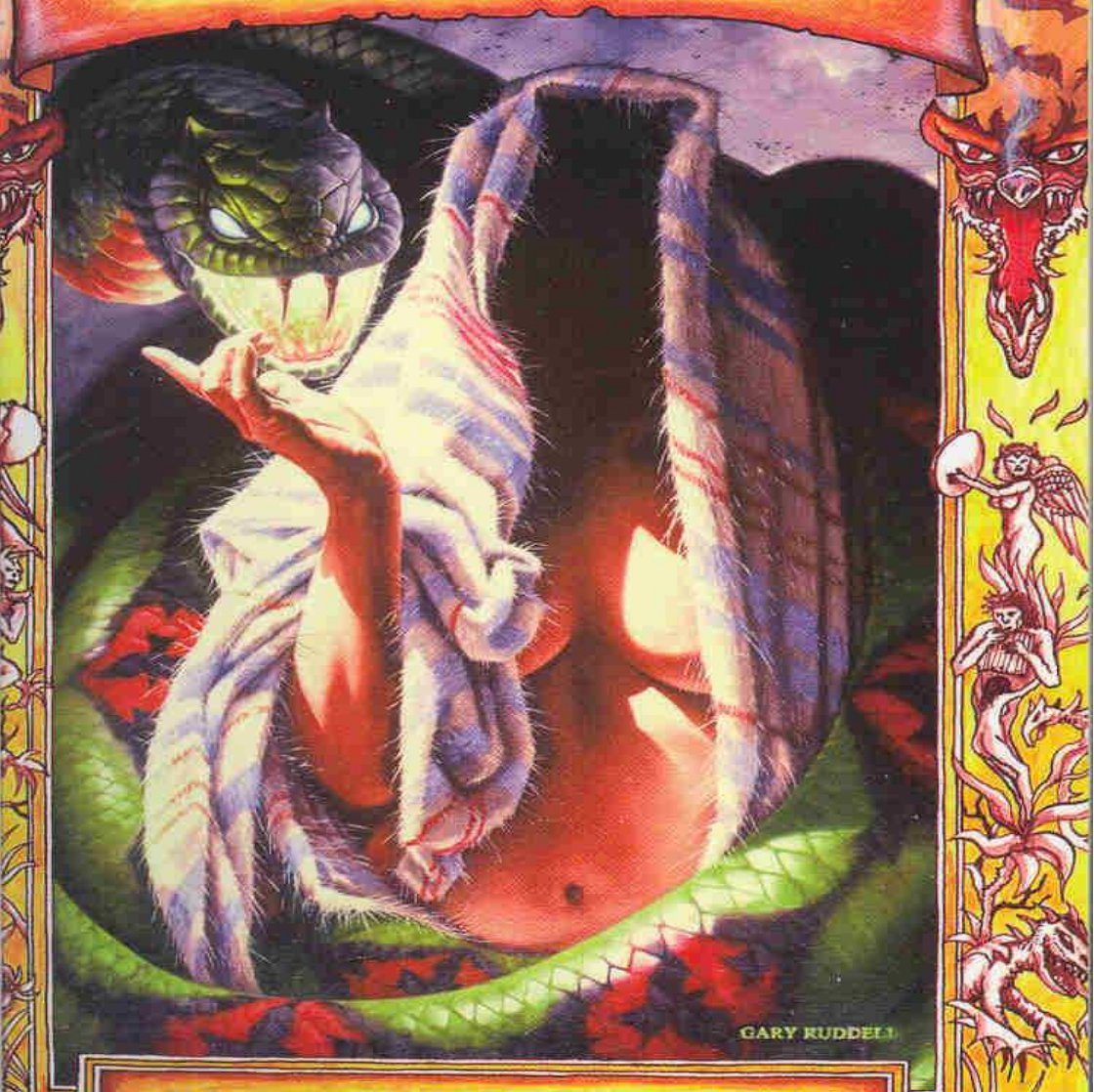
SVĚT ZLODĚJŮ

Kniha 6

KŘÍDLA OSUDU

Nejpoutavější seriál fantasy dobrodružství na světě (a nejen na našem). Sestavili

ROBERT LYNN ASPRIN & LYNN ABBEY

SVĚT ZLODĚJŮ

je jedinečný zážitek: výplod obrazotvornosti, svět, kde neplatí zákony, kde vládnou násilí a prohnanost a magie je stále mocná; přivedený na svět současnými špičkovými spisovateli fantasy, kteří navzájem užívají své postavy (ale nelikvidují si je… nebo aspoň ne příliš hojně!)

Myšlenka Světa zlodějů a barvitého města jménem Asylum (v orig. Sanctuary™, lze přeložit mj. jako útočiště, azyl, ale také jako svatostánek, svatyně) napadla Roberta Lynna Asprina v roce 1978. Po mnoha zvratech a obratech (což dokumentují jednotlivé díly), myšlenka odstartovala – a nabyla svou vlastní realitu, jak už to nejlepší světy fantazie dělávají. Výsledkem jsou jedny z nejunikátnějších a nejúspěšnějších F&SF příběhů; bestseller od samého počátku, seriál, který je výzvou pro spisovatele, potěšením pro čtenáře a miláčkem fanů.

Svět zlodějů

Kniha šestá

KŘÍDLA OSUDU

Sestavili
Robert Lynn Asprin
Lynn Abbey

„Introduction“
copyright ©1984 by Robert Lynn Asprin
„What Women Do Best“
copyright ©1984 by Chris and Janet Morris
„Daughter of the Sun“
copyright ©1984 by Robin W. Bailey
„A Breath of Power“
copyright ©1984 by Diana L. Paxson
„The Hand That Feeds You“
copyright ©1984 by Diane Duane
„Witching Hour“
copyright ©1984 by C. J. Cherryh
„Rebels Aren't Born in Palaces“
copyright ©1984 by Andrew J. Offutt
„Gyskouras“
copyright ©1984 by Lynn Abbey
„A Fish With Feathers Is Out of His Depth“
copyright ©1984 by Robert Lynn Asprin

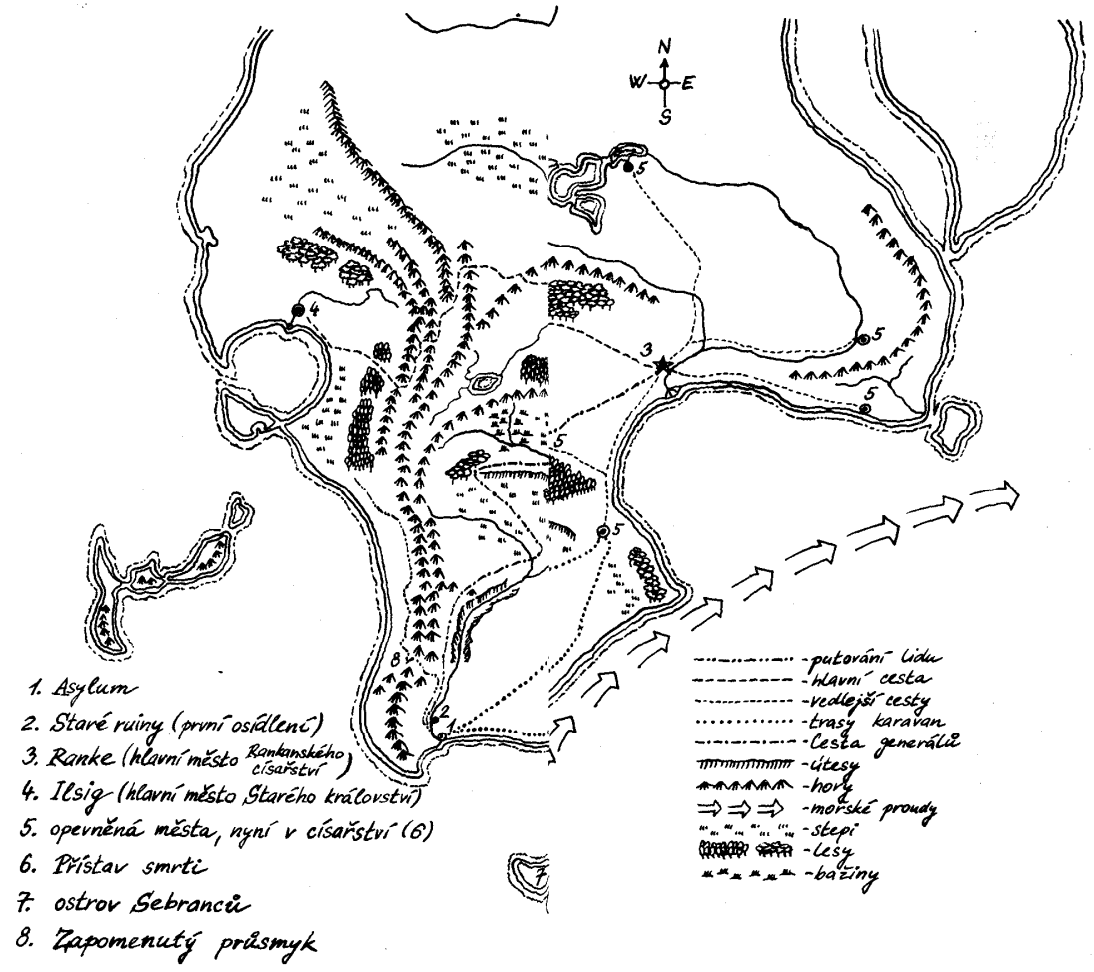
WINGS OF OMEN

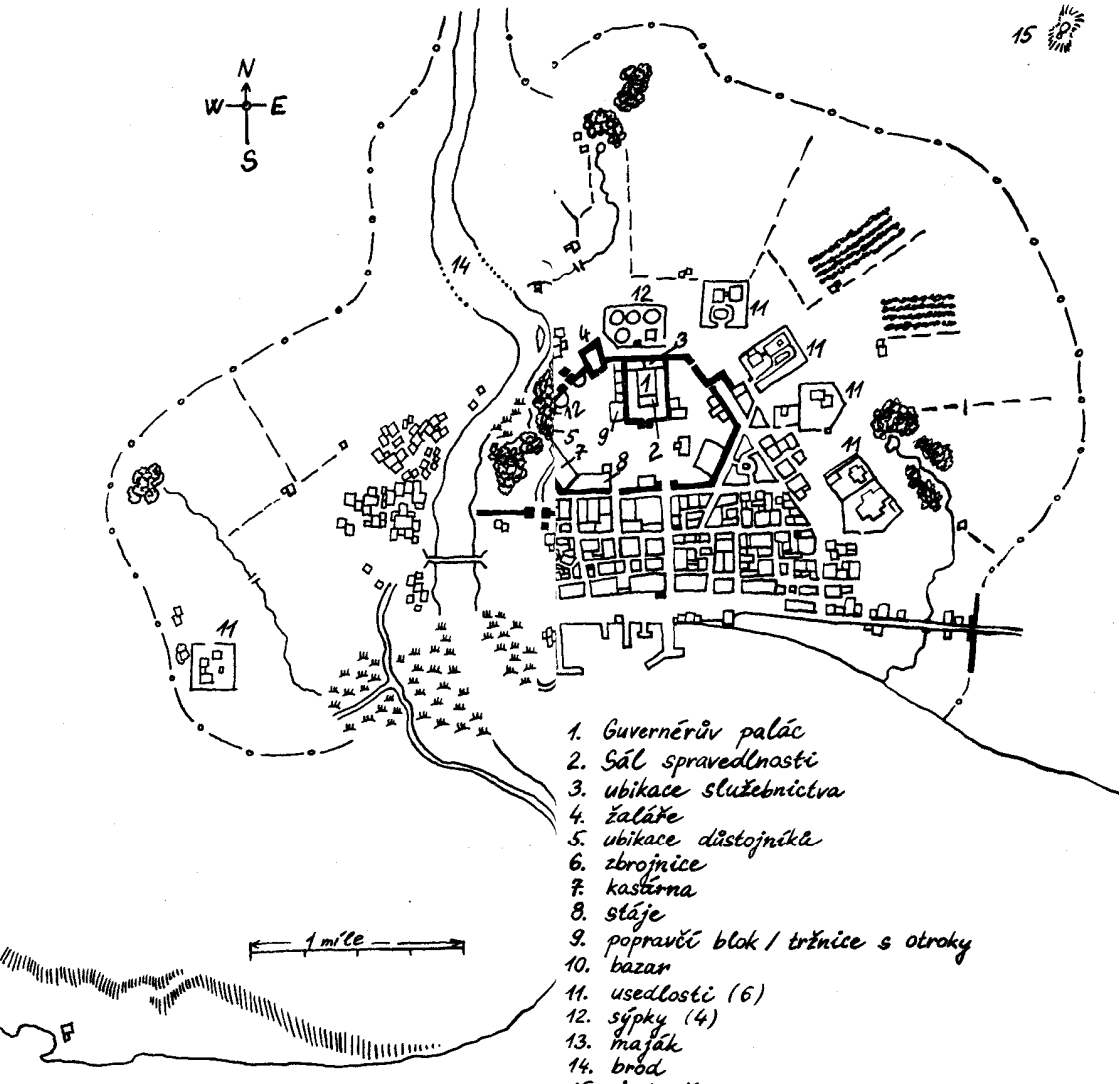
This collection copyright ©1984 by Robert Lynn Aspirin
and Lynn Abbey
Cover art ©2004 by Gary Ruddell
Maps by Jim Odběry
Translation copyright ©2004 by Hana Ederová
All rights reserved
Edition ©2004 by Luboš Falout – Perseus

ISBN 80–86481–61–1

Obsah

Úvod 8
Robert Lynn Asprin
Co jde ženám nejlépe 15
Chris a Janet Morrisovi
Dcera slunce 51
Robin W. Bailey
Dech života 82
Diana L. Paxson
Ruka, která tě živí 110
Diane Duane
Hodina duchů 150
C. J. Cherryh
Rebelové se nerodí v palácích 175
Andrew J. Offutt
Gyskuras 214
Lynn Abbey
Opeřená ryba z hlubin 241
Robert Lynn Asprin

N
W
E
S
1. Asylum
2. Staré ruiny (první osídlenci)
3. Ranke (hlavní město Rankanského císařství)
4. Ilsig (hlavní město Starého království)
5. opevněná města, nyní v císařství (6)
6. Přístav smrti
7. ostrov Sebranců
8. Zapomenutý průsmyk
-putování lidu
-hlavní cesta
-vedlejší cesty
-trasy karavan
-cesta generálů
-útesy
-hory
-mořské proudy
-stepi
-lesy
-bažiny

N
W
E
S
15
14
12
11
4
3
1
12
5
7
9
8
2
11
11
11
11
11
1 míle
1. Guvernérův palác
2. Sál spravedlnosti
3. ubikace služebnictva
4. žaláře
5. ubikace důstojníků
6. zbrojnice
7. kasárna
8. stáje
9. popravčí blok / tržnice s otroky
10. bazar
11. usedlosti (6)
12. sýpky (4)
13. maják
14. brod
15. jeskyně

Úvod

Robert Lynn Asprin

V Asylu mají ptáci černou barvu. Od dravců podobných jestřábům po ptáčky zobající semena byli všichni místní ptáci černí jak zlodějská duše.

Hakim, kdysi přední městský vypravěč, si doposud nikdy nenašel čas, aby si ptačí zbarvení uvědomil. Ovšem v dobách, jako byla tato, kdy záležitosti dvora Beysy byly v rukou členů beysibských klanů a hovořilo se o nich v jejich nesrozumitelném jazyce, nezbývalo na místního rádce císařovny mnoho práce. Nezbylo mu než posedávat a vzpomínat. Zvyky, vypěstované dlouhými léty popíjení U Oplzlého jednorožce, ho usadily zády ke stěně, odkud měl snadný přístup ke dveřím – záměrně si rovněž vybral místo, odkud dobře viděl z okna na nádvoří. Jeho pohled upoutaly pohyby ptáků. Uvědomil si, že jejich skotačení pozorně sleduje.

Když Beysibové přišli do Asylu, přivezli si kromě zlata a hadů i početné hejno nestěhovavých mořských ptáků, jimž říkali beyorlové – podobně jako své hady jmenovali beynity, květiny beyosy a svou bohyni Matka Bey. Každý den házeli chléb a zbytky ze stolu na nádvoří, aby se jejich okřídlení spojenci nasytili. Asylští ptáci, kteří nerozlišovali palácové nádvoří od zadních dveří nějakého brlohu ve Spleti, přilétali na lehce dostupnou hostinu v celých hejnech a bouřlivě se o ni rvali – třebaže Beysibové zajistili dostatek žrádla pro všechny. Někteří černí ptáci krákali a vřískali, jen aby zahnali nové obyvatele, jiní zase pomstychtivě pronásledovali jakéhokoli ptáka, který se pokusil uniknout se soustem natolik velkým, že ho nedokázal spořádat na místě.

Na nádvoří se vznešeně snesli dva beyorli – ptáci, jimž bylo krmení určeno. V tom okamžení byly zapomenuty jednotlivé rozdíly mezi černými ptáky. Vznesli se v jediném tmavém mraku a chystali se vetřelce zahnat. Ne, všichni ne, zpozoroval vypravěč. Pár chytřejších ptáků se opozdilo a spěšně hltalo potravu. Jejich druzi a rivalové jim zatím nevěnovali pozornost.

Vypravěč se usmál pod vousy. Od šlechty ke spodině se v Asylu chovali všichni stejně – dokonce i ptáci.

Hakimův pohled zachytil bílý záblesk na střeše naproti oknu. Jeden beyorel se usadil vedle o polovinu většího černého ptáka. Jako obvykle občas zamávali křídly a neustále do sebe strkali hlavami, ale ani jeden z nich nevyklidil pole. Vypravěč nepatřil k pravidelným pozorovatelům ptactva, ale i tak se mu nezdálo, že by se ti dva chtěli spářit – rozhodně se ale neprali. Možná –

„Hakime!“

Trhl sebou a opět věnoval pozornost dvoru. Došlo mu, že jednání skončilo a jednající strany byly propuštěny. Beysa Beysibského císařství Shupansea se zvedla na loket. Bylo tradicí, že o státnických záležitostech rozhodovala vleže na zádech. Teď na něho upírala pohled velkých ambrových očí, které bez mrkání vypadaly nelidsky. Byla mladá, nemohlo jí být víc než dvacet čtyři, dvacet pět let, štíhlá, měla bílou pleť. Vlasy, dlouhé až ke stehnům, spadaly v plavém vodopádu na polštáře způsobem, jaký by si mohlo troufnout napodobit jen nejjemnější hedvábí. Po beysibském zvyku měla ňadra odhalená a tak pevná mládím, že i když se pohnula, hleděly na něho tmavé, tetované bradavky stejně neochvějně jako její oči.

Hakim byl naštěstí tak pokročilého věku, že jej takový pohled pochopitelně nechal chladným – téměř.

„Ano, císařovno?“

Lehkou úklonou přerušil své myšlenky i pohled, ještě než obojí zašlo příliš daleko. Jako pouliční vypravěč byl vždycky zdvořilý k lidem, kteří mu na oplátku za zábavu věnovali pár měďáků. Dnes, kdy byl bohatě placen zlatem, představoval vzor dvornosti.

„Pojď, postav se k nám,“ vyzvala ho a natáhla líbeznou ručku. „Obáváme se, že v následující záležitosti budeme potřebovat tvoji radu.“

Hakim se opět uklonil a s neuspěchanou vážností přistoupil k jejímu boku. Při chůzi si tajně vychutnával potěšení, jaké mu přinášely žárlivé pohledy ostatních dvořanů. Vypravěč strávil u dvora teprve krátký čas, ale mezi ním a císařovnou se vytvořilo pouto vzájemné úcty. A co víc, oba zjistili, že se mají rádi. Za těchto podmínek se Hakimovi dostávalo privilegovaného zacházení. Osobně se domníval, že jeho vysoké postavení není ani tak výrazem pocty jako Beisiným způsobem, jak udržet své soukmenovce v lati, ale pokud byl v centru péče, dokázal si to vychutnat.

Ceremoniář uvedl další prosebníky a Hakim svědomitě obrátil pozornost k problémům před sebou. Skupinku tří Beysibů neznal. Věděl jen, že nepatří k aristokratům z klanu Burku, a proto se musí jednat o setmurské rybáře. V obyvatelích města okamžitě rozpoznal pilíře asylské rybářské komunity: Terci, Omata a člověka, jemuž nikdo neřekl jinak než Stařec. Občané Asylu se obyčejně objevovali u dvora v doprovodu příslušníků beysibských rodů, pokud měla jedna nebo druhá skupina vážný důvod k uvedení stížnosti, avšak z této skupinky nevyzařovalo vůbec žádné nepřátelství.

„Zdravíme tě, náčelníku Monkele Setmure,“ zanotovala Shupansea v monotónní lámané rankanštině, která se v současné době ve městě rozšířila jako běžný dialekt. „Již dlouho se vyhýbáte naší přítomnosti. Jaká záležitost vás k nám dnes přivádí?“

Nejmenší a pravděpodobně nejmladší Beysib ustrašeně vykročil dopředu.

„Přinášíme pozdravy, císařovno. Přišli… přišli jsme za tebou v tento šťastný den, abys nám poskytla svoji přízeň a požehnala naše záměry.“

Beysa zamyšleně pokývala, třebaže Hakim z jejího pohybu vyčetl zmatek. Bylo mu vcelku jasné, že žádost o peníze zní v každém nářečí stejně. „Pověz nám o nich více, náčelníku,“ požádala ho.

„Je dobře známo, že připlutí naší flotily způsobilo místním prodejcům potravin značné škody,“ začal mladík opatrně. Zřejmě se

řeč naučil nazpaměť. „Protože orná půda v okolí byla již tak dost vyčerpaná, zůstalo zajištění jídla, které by dostatečně nakrmilo jak nás, tak lidi z města, na rybářských lodích…“

„Ano, ano,“ přerušila jej Shupansea. „Ale co vaše plány?“

Monkel se rozhlédl po druzích, jako by u nich hledal podporu, pak se narovnal v ramenou. „My – tedy klan Setmurů a asylští rybáři – si přejeme svolení a finanční podporu. Chceme postavit loď.“

„Loď?“ Beysa se rychle otočila a posadila. „V přístavu kotví a hnije padesát lodí, které nám nejsou k ničemu. Využijte jednu z nich, pokud potřebujete další loď.“

Náčelník klanu přikývl. Takovou odpověď očekával.

„Ó, Beyso, naše lodi byly postaveny pro dlouhé lodní cesty a bezpečný převoz cestujících a nákladu. Nehodí se k pronásledování hejna ryb. Již celé měsíce po boku místních rybářů vyplouváme na moře v našich průzkumných plavidlech a za tu dobu jsme se o zdejších vodách hodně dozvěděli. Tady naši přátelé mají lodi bez kýlu a nemohou sledovat ryby na hluboké moře, kde jich žije hojnější množství. Naše průzkumné lodi zase dobře plují v hluboké vodě, ale nemají nákladový prostor na ryby. Postavíme nový typ lodi – s velkým podpalubím, jako je tomu u asylských plavidel, a schopné delší plavby, jako jsou naše průzkumná. Žádáme vás o svolení navrhnout loď s kýlem… a, ehm, o vaši podporu.“

„Ale proč nemohou velké lodi…?“

Hakim si hlasitě odkašlal. Shupansea se zarazila a počkala, až rádce promluví. „Beysa vás žádá o čas na uvážení návrhu. Než se rozhodne, poradí se s princem Kadakithem. Zítra se vraťte pro odpověď.“

Monkel své Beyse věnoval skelný pohled – plebejec hovoří za ztělesnění Matky Bey. Byl takovou neslušností šokován, ale ona jen přikývla a mávnutím ruky ho propustila.

„Děkuji ti, císařovno,“ zajíkl se, ale to se již ukláněl a pozadu se od ní vzdaloval. Ostatní členové skupiny jeho jednání napodobili.

Nedlouho poté, jen co propustila ostatní dvořany, poklepala Shupansea na roh svého divanu a vyzvala Hakima, aby se k ní posadil. „Pověz nám, mudrci,“ řekla s úsměvem, „co vidíš na odhodlání Setmura postavit další lod? Něco nám uniklo?“

Vypravěč se ztěžka ponořil do polštářů. Formálnost zmizela. Tak tomu ostatně bylo vždy, když spolu osaměli. „Když se člověk dožije mého věku, naučí se vážit si času. Jednou z mála výhod života císařovny či dokonce prince je, že se jen zřídka musíte rozhodovat ve spěchu. Stručně řečeno jsem se bál, že při kvapném rozhodování, zda je loď doopravdy nezbytná pro rybaření, přehlédnete větší potíže, které jsou zde skryty.“

„Mluvíš v hádankách,“ hubovala Beysa. „Vždycky jsme spolu mluvili na rovinu. Je ta nová loď nutná?“

„Vůbec netuším. Předpokládám nicméně, že bych měl věřit názorům lidí, kteří se chytáním ryb živí. Můj názor je takový, že ať už je loď zapotřebí nebo ne, měla by se postavit. Tedy pokud chceš začít řešit větší problémy.“

„Již dvakrát ses zmínil o větších problémech. Mluv jasně, mudrci. Po dni stráveném s dvořany a poddanými nemám na hádanky trpělivost.“

Hakim vstal a začal rázovat po místnosti. „Největší problém je napětí mezi našimi lidmi. Přetrvává příliš mnoho zabíjení a nenávisti. Každý den se situace vyostřuje, namísto aby se zklidňovala. Jestli máme žít v Asylu společně a přitom nezničit město i sami sebe, musí být mír. A ten mír musí někde začít.“

Shupansea se pohodlně opřela a měřila si ho tvrdým, upřeným pohledem, který byl starší než její skutečný věk. Na okamžik byla opět Beysou, ztělesněním bohyně Bey, ne mladou ženou. „Když jsme sem přijeli, nečekali jsme eirlandy a průvody,“ vysvětlovala nevýrazným hlasem. Setmurové mají přísloví: 'Není čerstvé ryby bez krve.' Věděli jsme, že přijdou těžkosti, možná smrt, ať už půjdeme kamkoli. Beysibové se mění pomalu a ještě pomaleji přijímají změny, které nechtějí. Proto jsme potlačili naši odplatu, když byli zabiti naši lidé. Doufali jsme, že zlato postačí, ale jestli si žádají naši krev, budou ji mít – ale jejich poteče zrovna tak.“

Hakim si odkašlal a plivl na vyleštěnou podlahu. Beysa nevyhrožovala často a ani to moc neuměla. „Taky máme přísloví,“ oplatil jí. „'Nikdy neplať požadovanou cenu – ani když si to můžeš dovolit.' Nesmíš být slepá k prvnímu pozitivnímu znamení, které prošlo touto místností. Alespoň pokud jsem si já všiml. Podívala ses

na delegaci? Beysibové, Ilsižané a Rankanci, všichni pohromadě. A navrhovali společný postup, namísto aby si podřezávali krky! Co záleží na tom, jestli je ta loď doopravdy nezbytná – prostě jim dovol, ať ji postaví!“

Hluboce vzdechla a krásně tvarovaná prsa se zdvihla a zase klesla. „Aha… chápeme tvůj pohled na věc. Ano, člun se postaví bez ohledu na náklady nebo užitečnost.“

„Nesmysl,“ odporoval Hakim s úšklebkem, „nikdy neplať požadovanou cenu. Jen ať předloží rozpočet. Prozkoumejte každé prkno, každý hřebík na té lodi. Stejně tě ošidí, ale nemá význam jim dovolit, aby si mysleli, že ti na penězích nezáleží. Jim na nich záleží hodně. Ale budeš muset tuto záležitost projednat s princem.“

„Proč?“ Myslela otázku vážně a to Hakima hodně trápilo.

„V Asylu je dřevo vzácností a stavba nové lodi si vyžádá pokácení stromů. Po celé generace je guvernér ochráncem našich lesíků. Pokud jsi skutečně ponechala Kadakitha v pozici guvernéra, pak musí výnos o stromech vydat on – nebo bys neměla předstírat, že je vůbec guvernérem něčeho.“

Beysa se usmála a přikývla na znamení souhlasu a pochopení. Právě se chystala něco říci, když do sálu vpochodoval princ.

„Shupanseo, chtěl jsem se… Ach, vítám tě, vypravěči.“

„Výsosti,“ odvětil Hakim a poklonil se princi stejně hluboko, jako předtím Beyse.

Princ s doprovodem v současné době přebýval v Letním paláci, napůl dokončené nesourodé stavbě za Povětrovem. Guvernérský palác postoupil Beyse dva dny po příjezdu flotily. Hakim se snažil zacpat si uši, citlivé na šeptané řeči, před znameními neustále narůstající důvěrnosti mezi princem a Beysou, ale to bylo takřka nemožné. Princ se v Letním paláci téměř nezdržoval a opouštěl Shupanseau sotva na pár okamžiků. Jeho kurtizány byly tajně odvezeny do hlavního města a Molin Světlonoš, který by měl být nad podobné věci povznesen, vypadal, že poměr vcelku podporuje.

„Nejde o nic důležitého. Pak můžeme být sami,“ sdělila Shupansea Kadakithovi se zářivým úsměvem. „Pověz mi, že by ti nevadilo, kdyby se pokácelo pár stromů. Lidi z města a moje lidi by to svedlo ke společné práci. Co ty nato?“

„Jestli chceš stromy, vezmi si je třeba všechny,“ svolil princ s nedbalým pokrčením ramen a stejně zářivým úsměvem.

„Myslím, že teď bych tě měl opustit, císařovno. Zdá se, že se nesrovnalosti vyřešily.“

Hakim se před audienční síní zastavil a snažil se zvládnout rozčilení a, ano, děs, který v něm rozhovor vyvolal. Ovlivnily prince tuze zjevné půvaby Shupansey natolik, že odhodil i tu trochu zdravého úsudku a vlastní vůle, kterou měl? Je dnes Asylum naprosto a bez odvolání beysibským vlastnictvím? Vypravěč měl Beysu rád a vždy jí radil upřímně, ale byl velmi hrdým občanem Asylu. Nevýslovně truchlil, když viděl, co s jeho městem provádějí.

Vtom si uvědomil, že místnost za ním je teď naprosto tichá. Milenci unikli. Zvedl obočí a současně stiskl rty. Bílý pták se možná může spojit s černým. A pokud ano, co se stane se všemi ostatními ptáky, kteří zbydou?

Co jde ženám nejlépe

Chris a Janet Morrisovi

Dovedně navršená hromada kuchyňských odpadků, strážená tuctem vykrmených, napůl krotkých krys, sloužila jako lovecká zástěrka. Vynořila se z ní ilsižská hlava, pak další a zase jedna. Osvětlila je měsíční záře. Přepadová skupina se vynořila z tunelů a chystala se ve Spleti stopovat Beysiby.

Svému vůdci říkali „Zipe“, pokud jej vůbec oslovovali jménem. Důvěrnosti nijak nepodporoval. Vždycky patřil spíše mezi samotáře, tvory ulic bez rodiny či přátel. Ještě v dobách, než přišli Beysibové a začaly vlny poprav, se děti ulice i obyvatelé Spleti vyhýbali čističi nožů, který byl poloviční Ilsižan a napůl patřil k mnohem světlejší rase a který se za měďák nechal ve Spleti najmout jakýmkoli vymahatelem dluhů nebo nespokojeným obchodníkem z Povětrova. A který, jak se povídalo, přinesl oko nebo jazyk nebo snad játra z každé duše, kterou zavraždil, na Vashankův napůl zapomenutý oltář na břehu řeky Březnice.

Báli se ho i členové jeho přepadové skupiny. Zip to věděl a byl spokojený. Rankanští nebo beysibští utlačovatelé tu a tam nějakého jejich příslušníka zajali a čím méně toho o něm idealističtí revolucionáři věděli, tím méně mohli prozradit při mučení nebo lichocení. Míval kdysi přítele nebo alespoň blízkého známého – ilsižského zloděje Hanse. Ale Hanse se všemi svými nablýskanými noži a namyšleným chováním zmizel tam, kam odešlo po přistání beysibských lodí všechno v Asylu: do zapomenutí. Šel ke všem čertům. Do horoucích pekel.

Na okamžik stál Zip v šeru zředěném měsícem vzpřímeně a napínal uši. Zpoza rohu zaslechl smích, zahlédl zakmitnutí kalhot a

se syknutím a znamením své skupině, vycvičené nisibskými rebely, se ponořil zpátky. Jeho lidé uměli hru stejně dobře jako on.

Měsíční světlo nebylo natolik silné, aby odhalilo barvu kalhot beysibských samců – Zip o nich neuvažoval jako o „mužích“ – byl by však ochotný se vsadit, že byly z vínově červeného sametu nebo zářivě purpurového hedvábí. Zabíjení Beysibů bylo stejně vzrušující jako zabíjení mravenců, a stejně tak zbytečné: zatraceně, bylo jich příliš mnoho.

Ti tři, kteří právě přicházeli k jeho přepadové skupině, byli opilí jako Rankanci a nemohoucí stejně, jako byl každý jiný muž při návratu z ulice Červených luceren. Zbavení semene a obsahu měšců.

Mohl takřka spatřit jejich vypoulené rybí oči, slyšet cinkot jejich šperků. Na syny hadích žen, vymrskané děvkami byli hlasití a neomalení, nadprůměrně vysocí a měli lepší znalost běžné rankanštiny. Zpod jejich blýskavých klobouků, zahalených závoji, se nocí nesly nadávky hodné rankanských Ďasů.

Mezi oběma skupinami zůstávala skoro celá ulice Červených luceren. „Připravte se,“ šeptl Zip a dva mladí členové skupiny vyklouzli na své pozice.

Dělali to tak každou noc od úplňku v blízkosti podzimní rovnodennosti. Jediný výsledek, jehož si Zip všiml, byla druhá a potom třetí vlna beysibských rituálních poprav. Protože však obětmi ceremoniálního zabíjení byli nenávidění vrchní rankanští páni a Ilsižané, kteří sloužili Rankancům a stoupencům Bey, nic nebránilo revolucionářům v pokračování nočních výpadů.

A něco člověk dělat musí. Kadakithis byl nelítostný vladař, ale od doby, kdy přišli Beysibové, se o rankanských barbarech hovořilo s nostalgií a s něčím, co hraničilo s náklonností. Beysibové žili v dokonalém matriarchátu s ženskými žoldnéři, vražedkyněmi a kouzelnicemi mnohem krutějšími, než jací by muži vůbec mohli být. To úplně stačilo přivést Zipa do kruhu revoluce – bude bojovat za uchování své mužnosti. Nebude jen kvůli několika obnaženým ceckům rybích lidí sklánět hlavu, nebo se zříkat svého dědictví.

Zrovna v téhle chvíli se chystal zabít pár beysibských chlapečků a položit jejich příslušné vybavení na oltář Vashanky u Březnice – třeba tak rankanského boha vraždění vyburcuje k činnosti. Smrt ví,

že bohové Ilsigu na tyto ženské despoty nestačí. Mají sliny jedovaté jako hadi, které si chovají pro potěšení, a čáry, které spřádají. Revoluce dokáže využít publicity a Zip dokáže využít peněz, jež vynesou jejich šperky, jen jak je Marc roztaví.

Ulicí přicházeli beysibští prostituti. Jejich smích zněl hlubším hlasem, než jaký si beysibští muži obvykle troufli používat. Zip teď porozuměl něčemu z jejich hovoru:

„– zasraný město klečí na zasraných rukách a kolenou se zadnicí vystrčenou k nebi a všichni ti vypasení krmníci –“

Vložil se další hlas: „Už jsem ti říkal, Gayli, aby sis dával pozor na pusu. Teď to ber jako rozkaz. Beysibové ne– U všech koulí!“

Bez varování a podle plánu vyskočili dva Zipovi společníci z úkrytu přesně v okamžiku, kdy je tři Beisibové míjeli.

Zip si přichystal vrhací nože: jakmile byli Beysibové hnáni jeho směrem, mohli se považovat za mrtvé. Zeširoka se postavil a ucítil, jak se mu začal zrychlovat puls.

Jenže tihle Beysibové neutíkali: zpod plášťů nebo z kalhot se najednou vynořily zbraně: Zip zaslechl zaskřípání kovu, když meče opouštěly pochvy, a ohromené výkřiky svých kompliců, když se pokoušeli zarazit muže s meči zrezivělými dýkami a naostřenými klacky.

Zip měl zápěstní prak, který mu sloužil jako záložní zbraň. Neměl v úmyslu ho použít. Dospěl k názoru, že bude lepší nezasahovat, že se nejedná o průměrné Beysiby – možná vůbec k Beysibům nepatří – a že členům svého zabijáckého komanda nic nedluží. Vtom zjistil, že ve snaze nadělat co nejvíc hluku vystřelil z praku, pak znovu. Hlava nehlava se vrhl do potyčky.

Jedna z jeho střel si našla cíl. Postava v kalhotách se s výkřikem svezla na kolena. Další muž otočil hlavu, zasakroval jako voják a nato Zipovi něco hvízdlo kolem ucha. Ucítil teplo a mokro a poznal, že ho protivník škrábl.

Pak si uvědomil, že ani jeden z členů jeho skupiny nestojí: zpomalil do chůze, ztěžka dýchal a snažil se zahlédnout, zda se dvě těla, ležící v blátě, pohybují. Měl za to, že jedno ano. Druhé vypadalo příliš klidně.

Zdálo se, že jeho soupeři, ať už to byl kdokoli, chtějí ve rvačce pokračovat. Dva se k němu blížili s mečem v ruce. Jeden vedle druhého si rozdělili ulici na poloviny, jež byli schopni ubránit. Drželi se od domů natolik daleko, aby se vyhnuli případným nepřátelům skrytým ve vchodech. Mezi sebou udržovali rozestup přesně natolik, aby zvládli jakýkoli výpad ze strany Zipa. Žádný z nich nepromluvil. Blížili se k němu s úsporností a jistou dychtivostí, která dala Zipovi jen tolik času, aby ho mohlo napadnout:

Používají profesionální postupy a provádějí je profesionálové. Když ještě v Asylu nebyla tak těžká doba a starý harcovník Tempus shromáždil zvláštní jednotku Pastorků, vyzval jakéhokoli Ilsižana, který měl odvahu, k výcviku v občanských milicích. Zip využil příležitosti a naučil se o rankanském nepříteli všechno, co mohl: Zipa učili „ovládat ulice“ stejným způsobem, jako to uměli muži, kteří k němu v této chvíli postupovali.

Jeden proti dvěma profesionálům. Neměl naději, že by mohl zvítězit.

Zvedl ruce, jako by se chtěl vzdát.

Přestrojení vojáci na sebe něco zavrčeli hlubokým hlasem v jazyce, který snad mohl být dvorskou rankanštinou.

Než se dohodli na jediném zřejmém postupu – ponechat jej naživu a strávit večer pokládáním otázek, což mohlo být bez odpovědí bolestivé, dokonce mohlo vyústit ve zmrzačení – udělal Zip to, co udělat musel: vrhl v dlani ukrytou dýku a pak prakem speciální, hroty opatřenou střelu.

Obě zbraně vyrazily s neomylnou vražedností – ne do pravděpodobně obrněných hrudí dvou velkých mužů s meči (jejichž společník byl teď na kolenou a postavil se za ně, kde jim dokonale a zkušeně kryl každý pohyb) nýbrž do odhaleného krku a hrudi svých vlastních lidi; žádný revolucionář nesmí být zajat živ. Věděli příliš mnoho. Všichni vlastní krví podepsali sebevražedné sliby, ale v tomto případě Zip věděl, že by těm dvěma měl raději pomoci. Rankanské výslechy mohly být velice zlé.

Když pak muž vzadu zaječel „Chyťte toho parchanta“ a ti dva vpředu po něm skočili, otočil se Zip na patě a ponořil se do vchodu

tunelu, dolů mezi odpadky a krysy, zatáhl za sebou poklop s povrchem z kočičích hlav a rychle uzavřel pevnou zástrčku.

O dva dny později seděl Hakim na lavičce v parku Zaslíbený ráj, který zrovna nepatřil k jeho oblíbeným místům.

Jako vypravěč se v této válce mezi Ranke a Harka Bey o ovládnutí Asylu považoval za neutrální stranu. V nejskrytějším koutku srdce se však přece postavil na něčí stranu:

Nemohl si pomoci. Stál na straně Ilsižanů, jimž země kdysi patřila a jejichž bolest dnes sdílel, a tak se jen nepatrně přikláněl na stranu pomoci revoluci.

Situace nebyla pro Hakima nikterak nová: nepatrně stál na straně bývalého otrokáře Jubala, trošku stranil Ďasům prince guvernéra Kadakitha… podle pravdy byl nakloněn všemu, co se týkalo jeho milovaného, zpátečnického města.

Neustále se přesvědčoval, že by se v něčem, do čeho by se nijak nezapletl, mohl skrývat dobrý příběh. Revoluce, jež by se mohla stát největším příběhem, jaký mu kdy Asylum nabídlo, byla současně i nejnebezpečnější. Zahrnovala Rankance i Ilsižany, bojující společně – třebaže to někteří z nich nevěděli a jiní by to nikdy nepřiznali – proti ohavnému matriarchátu Beysibů.

Jak tak Hakim čekal na informátora, připomněl si, že je už stařec: nedožil by se stáří, pokud by jednal bláhově. Hakim, jenž vždy bezpečně stál na postranní čáře a pozoroval a celý život přesvědčoval okolí o své nestrannosti, začínal sám pociťovat bodání revolučního zápalu – dobře věděl, že politika je hrou starého člověka. Staří muži posílali mladé, aby pokládali životy za zásadní myšlenky. Bude muset být opatrný a nepodléhat iluzím jako ti, s nimiž bojovalo ilsižské obyvatelstvo: Beysibové, Rankanci, Nisibané a všichni ostatní, kdož chtěli jeho malé město uplácat podle svých představ jako hrad z písku.

Ať už mu vzkaz se zprávou, kterou ho sem zval, poslal kdokoli *(Hakime, kvůli nejlepšímu příběhu, který budeš v tomto roce moci vyprávět, počkej na mě v poledne za dva dny na lavičce pod pinií v parku Zaslíbený ráj.)*, byl ochoten podstoupit neskutečné riziko: Beysibové se snažili zabránit shromažďování na veřejnosti dokonce i

za denního světla. V dnešní době byli dva lidé veřejným shromážděním.

Povstalci se ho nicméně pokusili kontaktovat poprvé, ačkoli se Hakimovi zdálo, že si měli jeho cenu uvědomit dříve: žádná rebelie nemůže uspět bez povídaček, bez správně povzbuzujících příběhů o hrdinství a úspěchu, bez vizí nadcházející revoluce.

Okolo prošly dvě plavé Beysibky s odhalenou hrudí. Za nimi poskakovali cudně zahalení beysibští muži se sklopenýma vypoulenýma očima a ještě za nimi ilsižští chlapci se slunečníky.

Když zmizeli, Hakim se zhluboka nadechl. Neměl žádnou jistotu, že mu zprávu poslali právě revolucionáři: řídil se předpokladem, který se možná ukáže jako nesprávný. Vzkaz mohly poslat i rybí ženy se cvičenými hady, které nyní se svým doprovodem mizely v dálce.

Hakim si rukou přejel po unaveném obličeji s uslzenýma očima: poslední pohana navršená na neštěstím stíhané Asylum byla téměř víc, než dokázal snést. Každý den narůstaly hromady trosek a zvětšoval se počet mrtvých. Sirotci počtem převyšovali děti, které měly rodiče, a za nocí, kdy (všude, jen ne ve Spleti, kterou nebylo možno uhlídat) platil beysibský zákaz vycházení, bloumaly městem dětské gangy stejně nebezpečné, jako přepadové oddíly placené Nisibisi.

Kdysi se lidé Asylu pošklebovali, že je řití císařství – ale přinejmenším patřilo k něčemu, co se dalo pochopit: k císařství Ranke, zkorumpovanému a zkaženému, vytvořenému muži a mužskou mocí, ne ženami a čarodějnictvím. Harka Bey a jejich kouzelnice vystavily Asylum vládě takové nadpřirozené hrůzy, že se všichni kněží – ilsižští stejně jako rankanští – shodli, že na sebe brzy svrhnou spravedlivý hněv starých bohů.

Jeden ilsižský kněz v ohnivém kázání (přednášeném tajně ve Starých ruinách na severu města) varoval, že by bozi mohli poslat Asylum na dno moře, pokud se obyvatelé nesjednotí a Beysiby nevyženou.

Někteří lidé minulou noc doufali, že se třeba Kadakithis na shromáždění ukáže, ale od obsazení města nikdo chudáka prince guvernéra neviděl zblízka. Sem tam se vysoko v okně Sálu

spravedlnosti ukázala osoba, jež se Kadakithovi podobala, šeptalo se však, že se jedná pouze o jeho dvojníka, že princ guvernér strádá, je téměř mrtev. A to všechno díky kouzlu Beysy Shupansey. A podobné zvěsti nebyly daleko od pravdy, i když Kadakithis uvízl v osidlech lásky, nikoliv kouzel.

Situace se nadále zhoršovala. Bývaly doby, kdy ze severu přicházely nisibské čarodějky a kázaly o osvobození Ilsigu a zvěstovaly velký převrat. Kdyby se před Hakimem nyní objevila nejstrašnější nisibská čarodějnice – Královna smrti Roxana – a požadovala jeho duši na oplátku za možnost vyprávět příběh o asylské svobodě, Hakim by se jí rád zřekl.

Všechno kolem na něho začínalo padat. Někdy by se nejraději rozbrečel.

Když si promnul oči a položil staré, sukovité ruce do klína, stála před ním žena.

Polekaně se nadechl a téměř se přihrbil: je to čarodějnice? Je to obávaná Roxana? Vrátila se z války na severu? Roxana, která měla vše, a přesto zničila Pastorky a ze svých trofejí dělala nemrtvé otroky? Neuzavřel právě smlouvu s čarodějnicí? Cestou myšlenky, jen roztoulanými myšlenkami? Nikdo samozřejmě nemůže ztratit duši tak snadno, tak ledabyle…

Žena byla vysoká, měla široká ramena, jemnou bradu a jasné úzké oči. Vlasy měla tak černé, jako mívají čarodějky, šaty šlo těžko někam zařadit, ale byly střižené tak, aby se v nich mohla lehce pohybovat – tunika s rozparky, úzké ilsižské nohavice vyboulené na kolenou mizely v půli lýtek ve šněrovacích botách.

„Ty jsi Hakim? Já se jmenuji Kama. Neprojdeme se?“

„Projít se? Já… na někoho čekám – na svého učně,“ zalhal nepřesvědčivě. Je to beysibská žoldnéřka? Nevěděl, že si zakrývají prsa a nosí kalhoty. Bude zatčen? To by byl příběh – „Výslech v beysibské cele“ – jen jestli bude naživu, aby ho mohl vyprávět…

„Projít se.“ Žena měla hrdelní hlas. Trochu se zakuckala. „Při našem druhu setkání to bude bezpečnější. A ten někdo, na koho doufejme čekáš, jsem já.“ Usmála se a v očích bylo něco důvěrně známého, jako by se z nich díval starý přítel. Podala mu ruku, jako kdyby byl nedužívý, jako kdyby byl stará ženská, které se musí

pomáhat na nohy. Celkem vzato, ženy se letos v Asylu vymkly zpod kontroly.

Odstrčil ruku a ztěžka vstal. Doufal, že si toho nevšimne.

Zrovna říkala: „– tvůj učeň? To není tak špatný nápad. Asi bych obstála. Na minulých Vazalských slavnostech jsem vyhrála první místo, co ty na to?“

„První místo? Na Vazalských slavnostech?“ opakoval prostoduše Hakim. „Jakže jsi říkala, že se jmenuješ?“ Vazalské slavnosti se konaly každé čtyři roky daleko na severu. Byla to oslava králů a vojsk, válečných her a sportovních turnajů a byla tam i soutěž pro vojenské kronikáře a vypravěče hrdinských bájí. O takovém vítězství snil každý vypravěč. Ale jen abyste se mohli zúčastnit, musel za vámi stát nějaký král, velká armáda či mocný šlechtic. Kdo ta žena vlastně je? Představila se mu, ale byl tak smutný a sklíčený – ne, jen si to přiznej, blázne: stárneš! – nemohl si vybavit, co mu říkala.

„Můžu ti věřit, starče? Nebo jsem v bezpečí díky tomu, že hned zapomeneš, co ti povídám?“ Na omluvu zkroutila ústa v mírném posměšku, který mu s určitostí někoho připomněl. Ale koho?

Hakim opatrně slíbil: „Můžeš mi důvěřovat, pokud máš srdce na správném místě, Candy.“ Tak to říkala, myslel si – nebo je alespoň blízko. Může jej opravit.

Zadívala se na své boty, zašpiněné podzimním blátem. Když zvedla hlavu, zpříma na něho pohlédla: „Jsem Kama z Třetího rankanského komanda. Pokud máš srdce na pravém místě ty, spojíš mne s povstalci. Jinak,“ pokrčila rameny, „bude v řadách tvých lidí spousta mrtvých amatérů a revoluce bude k ničemu od samého začátku.“

„Cože? O čem to mluvíš? Jací povstalci? Žádné povstalce neznám –“

„Skvělé. Líbí se mi tvoje kuráž, starče. Představuješ uši města, a jak někteří říkají, i jeho ústa. Vyřiď někomu, koho neznáš, že dneska budu hodinu před zákazem vycházení u Marca v bazaru se zbraněmi. Počkám tam i potom. Chci se ujistit, že nemáme žádný další problém jako na ulici Červených luceren předevčírem večer. Jestli chceme

nakopat pár Beysibů do zadku, budeme potřebovat každého muže, kterého se nám podaří získat.“

Hakim měl vzdálený pocit, že tahle Kama ze Třetího rankanského komanda zapomněla, že ona sama je žena. „Nemůžu nic slíbit,“ taktizoval. „Nemám nakonec nic než tvoje slovo a –“

„Jen to udělej, starče. Řeči si schovej pro někoho, kdo je bude poslouchat. A jestli si troufáš, tak se dneska večer zastav. Uslyšíš pár příběhů, pro které stojí za to umřít. A jestli neumřeš, budu vyprávět každému, koho potkám, že jsem tvoje učednice – zkus si zapamatovat moje jméno.“

Zrychlila kroky a nechala ho za sebou, jako by jen stál.

Hakim sledoval její odchod. Vzdal se, jejímu tempu nestačil. Kolem bylo příliš mnoho Beysibů. Jestli bude chtít příběh, pro který stojí za to zemřít, zaskočí k Marcovi.

Nebyl si jistý, že to udělá. Nevěděl ani s jistotou, zda jej odmítnutí návštěvy zachrání před potížemi. Stejně se už do případu zapletl. Ale ona – Kama – to ví. Vyprávění o Vazalských slavnostech a její chování ho zastrašila natolik, že moc neuvažoval, co mu vlastně říká.

Nevidoucí Hakim teď kráčel Spletí k Oplzlému jednorožci na první pohár a přemýšlel: Třetí rankanské komando byla jízda s velice špatnou pověstí – od doby kdy skuteční Pastorci, jejichž řady doplnili místní, odešli z města bojovat ve Válkách čarodějů na severu, nestála na straně císařství žádná síla, která by mohla přijít na pomoc. Jestliže zde bylo Třetí komando, pak se císařství Asylu nevzdalo, ne všechno bylo ztraceno a odpor byl rozhodně možný.

Existující zvěsti o krutosti a původu Třetího – vybudovaného již dávno Tempem s cílem potlačit přesně takovou vzpouru, k níž by v Asylu mohlo dojít – pochopitelně mohou znamenat, že lék na beysibskou chorobu Asylu může být horší než sama nemoc.

Straton si vůbec nebyl jist, že dělá dobře. Naposledy viděl vampýrku Ischade, která žila u Březnice, ještě před válkou u Zdi čarodějů, kdy byl příslušníkem oddílu Pastorků, měl za sebou své druhy a po boku Critia a jediným problémem v Asylu bylo

čarodějnictví, vzpurné přepadové skupiny a občasné atentáty – samé běžné události.

Strat si přál, aby tam s ním byl Crit. Před podivně zatemněným domem Ischade sklouzl z koně a s kuší v pohotovosti velkého kaštanového hnědáka uvázal. Crit by sem měl dorazit někdy v těchto dnech. Směřovala sem celá jednotka, tu jeden muž, jindy dvojice. Spolu s Třetím komandem Synca mají vcelku naději všechno urovnat – jen přijít na to, co je správně. Sync si myslel, že pro začátek by stačilo hodit všechny Beysiby ve městě na jednu velkou pohřební hranici a odevzdat je bohům.

Straton nedostával rozkazy od Synca.

Pokud byl Crit ve vnitrozemí a Niko putoval s Tempem, byl Straton pod dohledem Pastorků, kteří nechtěli nic než zabít každého pitomce, jenž za dobu, kdy byli pryč pohanil jméno jednotky Pastorci a ze slova udělal kletbu.

Ale Kama přemluvila Strata, aby se pokusil zajistit pomoc vampýrky. Kama byla dcerou Tempa a Strat na ni proto stále bral ohledy – ne proto, co učinila nebo získala, ale jen proto, že byla z rodu jeho velitele.

Tak se sem vrátil, navzdory skutečnosti, že vampýrka Ischade byla nebezpečnější než ložnice plná Harka Bey, aby Ischade „pozval“ na malý večírek, který spolu se Syncem chystají u Marka.

Stejně si říkal, že tam zajde; Ischade byla natolik nebezpečná, že byla zajímavá. Patřila k ženám, na které nikdy nezapomenete, pokud se jim jen jednou podíváte do očí.

A on se do nich podíval: měla oči hluboké jako peklo. Přinutily ho ke zvědavosti, jaký druh smrti nabízela svým obětem…

Nedalo se tedy dělat nic než zaklepat na ty zatracené dveře a mít to z krku.

Navlékl si koženou tuniku a pokusil se dojít k jejímu prahu. Jak šel, světla uvnitř zablikala a tajemně pohasla. Když tu byl naposledy, mátl jej zrak. Dnes ne, díky mírnému kouzlu, přičarovanému během jeho severního tažení.

Takže tentokrát ji doopravdy uvidí.

Na prahu zaváhal, pak zamumlal modlitbičku, která odevzdávala jeho duši příslušnému bohu pro případ, že by zde zemřel, a zaťukal.

Uslyšel uvnitř nějaký pohyb, pak nic.

Znovu zaklepal.

Tentokrát se pohyb přiblížil a světla v oknech průčelí náhle zhasla.

„Ischade,“ zvolal drsně, dýku v ruce, aby jí mohl otevřít zámek nebo přeříznout řemen nebo zabušit na dřevěné dveře s veškerou silou, „otevři. To je –“

Vypadalo to, jako by dveře před ním zmizely. Ztratil rovnováhu, neboť se právě s veškerou silou chystal vrazit do dveří jílcem dýky, a s klopýtnutím vpadl dovnitř.

„Já vím,“ ozval se sametový hlas, vycházející z přízračné tváře v kápi, jež se nořila do inkoustových stínů, „kdo jsi. Unavilo tě rozdávat smrt? Nebo jsi mi přivedl další dárek?“ Zvedla oči, kapuca sklouzla dozadu, ale její tvář, se světlem zezadu, byla přesto stále v přítmí.

To ale neplatilo o jejích očích.

Straton si uvědomil, že zapomněl na cíl své návštěvy. Nebyl sukničkář. Nepatřil ani k přehnaně vnímavým lidem. Přesto na něho pohled Ischade zapůsobil jako droga, pod jejímž vlivem ustupuje svět do pozadí. Nechtěl nic než se na ni dívat, dotýkat se jí, vzdorovat nebezpečí, které od ní hrozilo, a udělat s ní to, co se podle jeho přesvědčení nepodařilo udělat žádné z ovcí, jimiž se živila.

Řekl: „Pozvi mě dál.“

Namítla: „Mám tu návštěvu.“

Vyzval ji: „Zbav se ho.“

Usmála se: „Přesně na to myslím. Počkáš chvilku?“

Souhlasil: „Když to nebude trvat dlouho.“

Když se za ní zavřely dveře, bylo to, jako by z něho spadly okovy, prasklo vodítko, vyprchala droga.

Uvědomil si, že se třese, přestože v podzimním Asylu nebylo zdaleka tak chladno jako na Zdi čarodějů. Navzdory roztřeseným rukám se mu nad horním rtem perlily krůpěje potu. Setřel je a zalitoval, že se kvůli dvoření oholil.

Kdo ví, jakou kořist měla uvnitř. Buď měl štěstí a ona byla nasycena, takže s ní mohl hovořit, přesvědčovat ji a vyjednávat s ní,

nebo se na něho chystají vážné potíže, z nichž mu nepomůže ani Crit, ani nikdo z jeho mužstva. Snad do nich nezabředne příliš hluboko.

Právě v okamžiku, kdy se rozhodoval, zda by měl o něm někdo špatné mínění, pokud by odtud odešel a neučinil vše, co je v jeho silách, pokud by řekl, že Ischade nebyla doma, dveře se otevřely a z nich vykoukla jemná bílá ruka:

„Pojď dál, Stratone," vyzvala ho vampýrka. „Už dlouho za mnou nepřišel někdo jako ty."

Proslulého vládce podsvětí Jubala si schovával pro sebe Sync. Asylští vysloužilci, kteří s ním spolupracovali, ho varovali před hroznými špinavostmi, k nimž docházelo v Povětrově, ale on jim nevěřil.

Teď uvěřil, ale víc věřil ve svou starou dobrou pravici a přitažlivost nabídky, kterou musel učinit.

Jubal byl černý a robustní jako sukovitý strom, o polovinu starší, než Sync podle vyprávění usuzoval, a vystavoval na odiv podivnou modrou jestřábí masku, která by Syncovi vadila víc, pokud by pochlebovači kolem bývalého otrokáře nedosvědčovali Jubalovu totožnost každým svým uctivým pohybem.

Hlavní patolízal se jmenoval Saliman. Jakmile jste jednou vstoupili do chatrče, ukázala se sdostatek prostorná, ale kolem stěn byla nashromážděná tlupa fingovaných žebráků, kteří by Syncovi dokázali připravit náročné odpoledne, pokud by se skrze ně pokusil probít ven. Při sesedání z opatrnosti povolil svému koni uzdu. Kdyby teď Sync zahvízdal, měl by k ruce dvanáct set rankanských liber okovaných kopyt a chňapajících čelistí. Výcvik ve Třetím komandu mu říkal, že víc není zapotřebí: v případě nutnosti jeden muž a jeden kůň na masakr stačí.

Sync nebyl politik, ale vojenský velitel. Do toho mizerného Povětrova však nepřišel bojovat, nýbrž hovořit.

Jubal v bohatém opeřeném hávu usedl do křesla podobného trůnu a hlasem tlumeným maskou jej vybíd. „Povídej, žoldnéři."

Sync odpověděl: „Zbav se masky a kamarádů a pak si můžeme promluvit. Tohle je mezi námi dvěma. Jinak jdu."

Jubal se nedal: „Možná bys tedy měl jít. Ale v tom případě jsi nás připravil o čas a to nemáme rádi. Že ne?

Desítka otrhaných domácích výhružně zahučela.

„Podívej, králi chatrčí, platí tě snad Beysibové? Jestli ne, mluvme vážně. Nepřišel jsem, abych dával tvým lidem hodiny bojového umění. Jestli je potřebují, mám v Třetím komandu trenéry, kteří dokáží udělat z prasečího ucha hedvábný měšec.“

Tři z těch deseti se začali pomalu přibližovat. Jubal je zdviženou rukou zastavil. Zpod masky zaznělo cosi, co mohl být chrčivý povzdech. „Třetí komando? To má na mě udělat dojem?“

Sync odpověděl: „Nevím, na co si pod tou zatracenou opeřenou maskou a kápí hraješ, Jubale. Jsou snad všichni v tomhle městě v přestrojení?“ Založil ruce na prsou. Mělo ho napadnout poslat asylského veterána, aby toho černocha popadl za ucho a přivedl mu ho. Musí si schválně připomenout, že nesmí Jubala do očí nazvat Křivákem. Je to sakra ostuda, když se musíte spojit s nepřítelem, kterého jste už před lety naprosto porazili – a za rovnocenných podmínek. Válečná smůla ne a ne skončit.

„Všichni ne,“ oznámil Jubal a naklonil se dopředu.

Nepokrytá hrozba v jeho hlase řekla Syncovi, že bývalého gladiátora či otrokáře či hráče o moc zatlačil tak daleko, jak jen to šlo, takže změnil přístup: „To člověka uklidní. Takže teď, když se nechceš připravit o svoji osobní stráž, i když by ses podle mého názoru celkem dobře ubránil sám, ti povím, proč jsem tady, a můžeme se demokraticky dohodnout, jaký podíl na zisku budou mít tady tvoji muži, kolik si necháš ty, co musí každý udělat a kdo další je –“

„Souhlasím,“ skočil mu řeči Jubal. „Tak dobrá. Salimane, vykliďte místnost a dohlédněte, ať se sem nedostane žádný zvědavec.“

„Ale, pane –“ vyrazil ze sebe Saliman.

„Slyšel jsi!“

Svalnatci jakoby kouzlem zmizeli.

„Tak co máš na srdci, Sincu?“

„Určitě jsi slyšel, že Třetí operuje nezávisle na císaři – jsme tu sami za sebe.“

„Ano?“ zabručel Jubal.

„Pokoušíme se shromáždit spojence, kteří by Asylum zbavili Harka Bey a ustavili prozatímního vládce, který by nám vyhovoval – uděláme z Asylu nezávislý stát: půlka naší armády nemá místo, kterému by mohla říkat domov.“

„A rádi byste našli domov v Asylu?“

„To se teprve ukáže. Ale jestli to zkusíme, rádi bychom tě přivítali mezi sebou – chceme, abys s námi spolupracoval. Slyšeli jsme, že nikdo si nezíská a neudrží Asylum bez tvé aktivní spoluúčasti.“

„Jak víš, že se o tom nedoslechli i Beysibové?“ zeptal se Jubal obezřele.

Starý černoch byl příkrý, ale Sync měl pocit, že se blíží dohodě – se vším všudy, i s mylnými výklady. „Protože mají moc nepříjemností, a to ve všech možných směrech.“

Jubal se zasmál. Jestřábí maska smích zesílila. Zvuk zazněl tak hlasitě, že malou místností až zaduněl a zachvěly se závěsy. „Možná ano, možná ano. Ale s lichotkami se nedostaneš všude – jen někam. Poslechnu si ted podrobnosti.“ Plášť přestal bývalému gladiátorovi zakrývat paže a Sync spatřil fialové jizvy, které prozradily jednomu zkušenému veteránu mnoha bitev, že se dívá na jiného s podobnou minulostí.

Sync řekl upřímně: „Snad si nemyslíš, že se do nich pustím tady, kde stěny mají uši. Chci, abys přišel na malé shromáždění, které dnes večer pořádáme v Marcově obchodě se zbraněmi v Kovářské ulici. Budou tam představitelé všech frakcí, o nichž moji lidé odhadují, že tu budou užitečné. Chci je všechny sjednotit – pochopitelně s tvojí pomocí – do jediné sladěné, fungující jednotky.“

„To zní lákavě.“ Jubalova jestřábí maska se pomalu zhoupla. „A co potom?“

„Pak z tohoto města uděláme to, co bývalo, co chce být: město bez závazků, svět zlodějů, bezpečné nebe, kde muži jako ty a já nemusejí líbat prsteny napomádovaných pederastů a kde ženy dělají to, co jim jde nejlíp.“

Jubal se opět rozesmál. Když se mu podařilo smící potlačit, zvedl masku – ne dost, aby pod ní Sync zahlédl tvář. Jubal si jen protřel oči. „Ty, já a nějaká armáda?“

„Ty, já, Třetí komando a Tempovi původní Pastorci. Navíc možná místní přepadové jednotky a revolucionáři, tvoji zbylí žoldáci, utlačovaní obyvatelé Ilsigu a stálí místní vojenská posádka – tamní velící důstojník je můj starý přítel. Stačí ti tolik mužů?“

„Snad ano, snad ano,“ dusil se Jubal smíchem. „Takže dnes večer přijdeš?“

„Budu tam,“ souhlasil Jubal.

Marcův obchod se zbraněmi měl za pultem padací dveře, střelnici a dvě výkladní skříňky s noži. Dvě stěny byly pokryty kušemi s velkým rázem.

Dole ve sklepě se skrývaly tajemné a zakázané zbraně – alchymistické zápalné látky, zápěstní praky, jako měl Zip, nástroje používané při výslechu a tichém zabíjení, jedy a přesvědčovací prostředky.

Bylo ještě brzy, čas na ohlášené setkání dosud nenastal a Zip a Marc se dohadovali o samotě, zatímco nad nimi Marcova plavá, milování chtivá manželka střežila obchod.

„Nemůžeš po mně chtít, abych udělal něco takového, Marcu,“ namítal Zip z rohu. Seděl s koleny přitaženými k bradě, napjatý jako struna, v pochmurné náladě střílel očima ze stínu do stínu, hledaje past, o níž s jistotou věděl, že brzy sklapne.

„Musím to po tobě chtít, chlapče, nebo se dívat, jak pácháš sebevraždu: s touhle partou se prát nemůžeš. Cvičil ses s Pastorky. Víš, že se opět stahují do města, časy se mění. Když tu byli posledně, podařilo se ti vyhnout potížím. Dneska to nepůjde. Zvalchují ti hřbet a udělají z něj deku pod sedlo. Tvoje vyleštěné zuby ozdobí ohlávku nějakého válečného koně. Nechci vidět, jak se něco takového děje.“

„Takže ty jsi jim dal moje jméno? Věřil jsem ti. Zapletl jsem se do toho všeho jen náhodou. Nechci být vůdcem nějakých povstalců. Nechci vyvolávat žádné srážky neobo začínat nějaké zatracené revoluce. U všech bohů! Chci jen ochránit sám sebe. Proč mi to děláš?“

„Jsou mazaní. Už celé týdny mají ve městě hlídky – věděli o tobě. Když nepůjdeš s nimi, tak z toho ta smečka vyvodí, že jsi proti nim.“

„Kdo? Homouši? Křiváci? Komu na nich záleží?“

„Tobě na nich bude záležet, až si tě o dva palce prodlouží, než tě o šest stop zkrátí – žoldáci jsou hodně podezíravá rasa. Znám Stratovy Pastorky a věřím jim: musí být důvěryhodní – nic jiného jim nezbývá: mají pouze jeden druhého a cenu svého slova. Zanedlouho se k nim přidá i Tempus, jak říká Strat, a to znamená, že se Bůh bouří – jestli ti na Vashankovi pořád záleží – vrací domů. Neumím dobře mluvit…“ Marc si nešťastně prohrábl plnovous. Jeho kulaté hnědé oči naléhaly na bojovníka vychovaného v bahně ulice, natěsnaného do rohu, jako by už byl v úzkých. „Jen prosím zůstaň a vyslechni si jejich návrhy: bez tebe nedají přepadové jednotky tomuto spojenectví žádnou příležitost.“

„Pomátl ses. Někdo tě očaroval. Většina přepadových skupin začala svoji činnost za nisibanské čarodějnice Roxany. Je to past: Pastorci a Třetí chtějí pomstu. Roxana tak docela neprohrála, když s grácií bojovala s Pastorky: ztratili hodně lidí. A žoldnéři nikdy nezapomínají.“

„Musíš zůstat… když ne kvůli sobě, tak kvůli mně. Vyhlédli si tě. Vědí, že používáš toto místo, aby ses mohl znovu vyzbrojit, s někým se sejít, dostat se do a z kanálů. Jestliže nebudeš předstírat, že ses k nim přidal, mluvím s mrtvolou – to bude záležitost pouhých několika dní.“

„No, alespoň že začínáš mluvit na rovinu.“ Zip se odstrčil od stěny a vstal. Měl dvoudenní strniště a vypadal o deset let starší, než byl ve skutečnosti. Vstoje se opřel v koutě a se zoufalstvím v hlase požádal: „Čekám, že mi nebude moc platné, když mi slíbíš, že neodhalíš žádna další jména našich lidí?…“

„Ve smrtelných bolestech? Raději mě zabij hned. A moji ženu. A všechny, kdož ti kdy pomohli. Já sám jsem toho, chlapče, hodně viděl. Prošel jsem mnoha válkami a říkám ti: jediná cesta, jak přežít to, k čemu se schyluje v Asylu, je uzavřít dohodu se Třetím komandem.“

„Jen jestli to není ta zparchantělá rankanská armáda. To mi slíbit nemůžeš, co? Co?“

Marc se podíval na své kloubnaté ruce. Ten otrhaný mladík s očima jako štěrbiny přišel při rankanském obsazení Asylu o oba rodiče. Nepamatuje si na ně a v tvrdém prostředí rychle dospěl. Celou dobu Ranke nenávidí. Neměl a nemá žádné příbuzné, žádné výhody, žádné učitele: Marc zná Zipa celá léta a nikdy si netroufl se mu přiblížit – jemu podobní umírají mladí a nemívají hezkou smrt.

Teď se k němu z důvodu, známého jen bohům, Marc dostal blíž: byla to věc pýchy, fundamentálního rozporu mezi životem a smrtí.

„Ne, chlapče, nic takového nemůžu slíbit. Ale oni možná mohou. Jediné, co ti můžu slíbit já, je, že jestli se tu neukážeš, nebudu ráno existovat ani já, ani moje žena, ani tenhle obchod: srovnají to místo se zemí a nás na něm pohřbí.“

„Díky, že na mě nijak nenaléháš.“

„Není zač. Díky, že sis z mého obchodu udělal oblíbený úkryt.“

„Uznávám. Tak mi pověz, kdo všechno tady bude.“

Marc měl v žaludku podivný pocit. Sevřel v prstech amulet Shalpy v naději, že by bůh mohl zabránit chlapci ve zmizení. Po boku se mu otevíral vchod do tunelů, odkud by se Zip už nikdy nevynořil. Marc začal vyjmenovávat. Upírka Ischade. Pán podsvětí Jubal. Velitel Třetího rankanského komanda Sync. Vypravěč Hakim. Zastupující velitel místní posádky Walegrin.

Během řeči sledoval, jak nevěřícný pohled Zipa chladne a objevuje se v něm nepřátelství. Marcovi se nepodařilo přesvědčit ani sama sebe, že se dnešní večer nezvrhne v masové vraždění. Při pohledu na seznam hostů mohl někdo dospět k názoru, že se jediným očistným ohněm zbaví všech asylských narušovatelů pořádku, kteří za to stojí – hrozně doufal, že se neukáže, že tím „někým“ je Strat.

Jediný prvek, který na seznamu pozvaných hostů scházel, byl představitel černé magie – nějaký patron z čarodějnického bratrstva nebo Enas Yorl či nějaký kouzelník nejvyššího stupně, který by dokázal strachem ze smrtelného prokletí udržet pořádek.

A jestli Pastorci nejsou vůči čarodějům přecitlivělí, pravděpodobně také jednoho pozvali.

Ve chvíli, kdy se na setkání dostavil Sync, byl vzduch již modrý dýmem z krrfu a podlaha z udusaného jílu zašpiněná kalem z vína.

Kama se ze všech sil snažila zvládnout shluk třiceti pěti lidí, kteří by za jiných okolností v této chvíli již bojovali na život a na smrt.

Jedinou neozbrojenou osobou v místnosti byl vypravěč Hakim, třebaže Sync dobře věděl, že ústa jsou v podobných situacích mocnější než meč. Pokud by se události zvrhly, mohli by ostatní odejít, ale Hakim by musel zemřít.

Velký, blonďatý Walegrin bez uniformy seděl v kruhu asi šesti jednoduše oblečených důstojníků, kteří svou přítomností dávali dostatečně najevo souhlas a zavazovali se, že i když nebude jejich pomoc aktivní, nebudou Syncovi bránit v postupu.

Straton seděl stranou v koutě na soudku vína se ženou, jíž nemohl být nikdo jiný než vampýrka Ischade. Jinak by nemohli mít tolik místa sami pro sebe. Nepřítomnost Critia ve městě přišla vhod, protože v opačném případě by Strat za vampýrkou nikdy nešel. Sync se musel držet, aby nehledal na Stratově krku známky po upířím kousnutí.

Mladý bojechtivý záškodník, s nímž se Sync, Gayle a Strat utkali v ulici Červených luceren – ten, který raději zabil své dva muže, než aby upadli do zajetí – obsadil druhý vzdálený kout. Prašivé psisko u jeho kolen si vykousávalo blechy. Sync kývl na Zipa a prodral se k němu tlačenicí. Pokud mezi tou chátrou existoval jediný prvek, který si potřeboval zajistit, pak to byl tento špinavý povstalecký vůdce. Když k němu dorazil, upíraly se na ně všechny oči v místnosti. Sync natáhl ruku a řekl: „Při posledním setkání jsme se zapomněli představit. Já jsem Sync. A ty?…“

„Stačí Zip.“ Oči se zúžily. Potřásl Syncovi rukou.

„Jsem rád, že jsi přišel. Až tady skončíme, koupím ti něco k jídlu a popovídáme si.“

Než se ho Zip stačil zeptat, o čem si chce popovídat nebo pozvání odmítnout, Sync se otočil a zamířil ke stolu, který Marc postavil do čela místnosti.

Sync se postavil vedle Kamy a počkal, dokud se neusadil Jubal. Jubal byl další člověk, kterému přítomní poskytli vlastní prostor,

třebaže přišel pozdě jen se svým prvním pobočníkem – Jubal se skrýval venku ve stínu, dokud se nedočkal příchodu Synca.

„Když jsme se tu všichni sešli," přelétl Sync očima celou místnost, aby se ujistil, že tomu tak opravdu je; s jeho zrakem se střetl vlčí pohled v zarostlé tváři a on přikývl, než pokračoval, „rád bych zaměřil pozornost zde přítomných na našeho místního odborníka na skryté akce, utajování a čarodějnictví Randala, našeho vlastního bývalého čaroděje, původně z tysianského čarodějnického bratrstva."

Vypukl hukot. Muži a ženy se odtahovali jeden od druhého. Krky se natahovaly, jak se lidé snažili najít mezi sebou kouzelníka.

Z rohu Ischade zazněl zpěvavý smích. Jakmile se k ní obrátila pozornost, prašivý ořech, podle vzhledu částečný vlk, který si drbal Zipovi u kolen bleší kousance, protáhl tělo, zívl a vstal.

S frkáním a poštěkáváním došel pes zdánlivě náhodou ke stolu, kde si Kama klekla, aby plášť, který měla předtím na sobě, upevnila starému psu kolem krku.

Vzadu v místnosti vstal Zip bez hlesu na nohy. Obchodník se zbraněmi Marc jej nataženou rukou zarazil.

Ale nikdo si jich nevšiml. Všechnu pozornost shluku lidí přitahoval pes, který se jim před očima měnil na člověka.

Přechod byl plynulý, mnohem plynulejší, než jaký Randal obvykle dokáže. Dokonce ani moc nekýchal.

Když mág vyrostl do plné výšky člověka, udělaly z něho plášť, kouř a stíny vrhané blikotajícími svícemi v podzemním shromaždišti postavu ještě impozantnější, než jakou byl ve skutečnosti.

Poprvé měl Sync v žaludku teplý pocit, že byl při tom, když se strategie stala skutečností.

Ozval se Randal: „Děkuji, veliteli."

Sync zamumlal: „Prosím," a posadil se.

„Přeji dobrý večer, panstvo," začal Randal. „Přináším vám pozdravy od Tempa a od všech našich přátel u Zdi čarodějů. Všimli jsme si, jak se situace Asylu zhoršila od doby, kdy odešli Pastorci, a s vaší pomocí se chystáme ledacos napravit – vystrnadit Beysiby a navrátit Asylum jeho původní… ehm… slávě."

Ozval se všeobecný souhlasný šum.

Randal se usmál chlapeckým, vítězným úsměvem. Proslulý mág s vlasy, které si nechal narůst tak dlouhé, aby zakrývaly příliš velké uši a příliš tenký krk, rozhodně věděl, jak své posluchače potěšit. Když kýchl, až jim zalehlo v uších, svedl to na svůj „nedostatek vhodného oděvu“ a nachlazení. Lidé mu to spolkli. Tolik dychtili po výhodě čarodějnické pomoci v boji s Beysiby, že i kdyby k nim Randal hovořil v podobě muly nebo salamandra, naslouchali by uctivě, tiše a vděčně.

Syncovi trochu vadilo, že tuhle lůzu nestačí uspokojit důvěryhodnost čestných bojovníků, ale jednoduchý trik, při kterém potrhlý kouzelník změní podobu, způsobí, že se každý přítomný cítí jako hrdinný dobyvatel. Sice s takovou možností počítal, ale stejně mu vadila: vojáci, pokud je bereme jako celek, obvykle čaroděje rádi nemají.

Byla–li zde jedna výjimka, jedna osoba, již Randalovy triky neokouzlily a nepřesvědčily (včetně zhmotnění topografické mapy Asylu, hostiny hodné Beysibů v Kadakithově paláci a „provozního kapitálu“ ve výši pěti tisíc rankanských soldátů), pak jí byl Zip.

Marc to věděl a věděl to i Sync.

Když bylo setkání u konce, pozdržel Marc Zipův odchod, takže se k mladíkovi mohl připojit Sync.

Sync se zpozdil jen natolik, aby se polohlasem zeptal Strata: „Ještě jsi nepřišel o duši, brácho?“ Dostalo se mu odpovědi v podobě odměřeného kývnutí, a pak už vzal Sync vůdce povstalců za loket a navrhl, že by mohli zajít k Oplzlému jednorožci na „něco k pití“.

K úlevě Synca Zip souhlasil a dodal:

„Když budeme něco takového dělat, uděláme to pořádně.“

„Co znamená 'pořádně'?“ zeptal se nechápavě Sync.

„Pořádně? S pomocí Bezpalce, vojáku. Nebo se bojíš nisibanských kouzel? To není jako ta tvoje dětská magie před chvílí.“ Nezdvořilá slova naznačovala jeho názor na Randala.

„Magie? Bojím se tvého druhu kouzel – kudly v zádech uprostřed noci – ne jejich,“ zavtipkoval Sync. Zajímalo ho, jestli tenhle miláček ze stoky není chytřejší, než vypadá. Žádný Pastorek, žádný příslušník Třetího komanda a zejména ne žádný důstojník

pravidelné rankanské armády by nechtěl mít co do činění s kastou čarodějnic Nisibisi.

Když Sync zamířil k padacím dveřím se schody vedoucími vzhůru do Marcova obchodu, stiskl mu Zip rukou pevně paži. „Tudy ne, hlupáku. Chceš jít k Jednorožci, půjdeme tedy tunely. V Kovářské ulici je zákaz vycházení, i když ve Spleti se nedodržuje. A navíc, pokud se dneska někde sejdou dva muži, můžou vzbudit podezření. Jde se – tedy, pokud se nebojíš, že si zmáčíš tak hezké boty."

Sync nevěděl, jak se Zipovi podařilo v zatuchlé a kluzké temnotě najít cestu. Lopotili se městskými odpadními vodami, nato čistší vodou, jež jim sahala až po kolena. Do fosforeskující, zelené tmy spodní části Spleti by žádný bojovník při smyslech nevstoupil bez lan, pochodní, křídy a posil.

Vypadalo to, že Zip se cítí jako doma. Přinejmenším hlas zněl klidně, třebaže mu Sync neviděl do obličeje a soustředil se na to, aby se podle pokynů stále držel Zipa za rameno. Pokoušel se neposlouchat část svého mozku, která mu nepřestávala říkat, že by měl litovat chvíle, kdy se pánu stok vydal na milost a nemilost. Zip by ho tu klidně mohl ztratit a Sync by nikdy nenašel cestu ven.

Ale partyzán buď na zradu nepomyslel nebo ji neměl v úmyslu: Zip měl téměř přátelský hlas, když se zeptal; „Doufám, že nečekáš, že ta tvoje tak zvaná koalice vydrží?" Poslední slovo se odrazilo ozvěnou*: vydrží, drží, ží*.

„Ne," odpověděl Sync, „ale než se začneme prát, měli bychom se seznámit. Každopádně je to dobrý zvyk a možná se nám povede najít pár spojenců, i když se nám nepodaří vytvořit koalici v celém městě."

„Do dvou týdnů," podotkl Zip s veselou hořkostí, „se tu bude díky tobě mezi sebou rvát dvakrát tolik frakcí: armáda, přepadové jednotky, revoluční idealisté, beysibské čubky, tvoje jízda, náhražkoví Pastorci, skuteční Pastorci – k čemu to je?"

„O to tady jde. Nemusí to tak dopadnout."

„Jestli ti někdo nechá velení. Máš asi takovou naději, jako že já si vezmu Roxanu a bude ze mě vládnoucí kouzelník Nisibisi."

Někdy v té době začal být Sync zvědavý, zda ho Zip skutečně vede k Oplzlému jednorožci. Při pouhé zmínce o Roxaně ho začala mravenčit kůže. Už měl dost válek s čaroději. To byla jedna z věcí, které mohlo Asylum nabídnout během zimního ubytování: dostatek potíží, aby se jeho muži nezačali nudit, a žádná nepostižitelná kouzla, jen Besibové a oslabení kouzelníci asylského druhořadého čarodějnického bratrstva ve městě, které je rájem účastníka taktického cvičení.

„Roxana je tvoje dobrá přítelkyně, vid?“ vystřelil Sync do tmy.

„Spíš je problém – dříve nebo později na to přijdeš sám. Je podstatný důvod, proč se k tobě nemůžu přidat. A navíc nemůžu mluvit za všechny – vlastně sotva za někoho.“

„Jen za Nisibany cvičené a podporované přepadové skupiny?“

„Přesně tak. Tady zatoč doleva. Začneme šlapat do kamenných schodů. Kloužou. Je jich patnáct, pak podesta, a ještě deset.“

Ve tmě stoupali po schodech. Sync pokračoval ve vyptávání:

„Slyšel jsem, že ovládáte většinu území v Povětrově – že jste ho udrželi proti Beysibům. Jste důvod, proč vzdali pokusy získat ho zpátky.“

„*Většinu území?* Tři bloky? Tolik nám patří, víc neudržím. Nemáme mnoho zbraní ani bojovníků. Vlastně ničeho, jen trochu nisibanské podpory. Někdy ti své teritorium ukážu. Neudělá na tebe velký dojem.“

„To posoudím sám.“ Sync zapomněl počítat schody. Pokusil se na jeden vystoupit, ale noha s bouchnutím prošla řídkým vzduchem a narazila na zem: dostali se na první podestu. Po třech krocích se znovu ocitli na schodech. Se skličujícím pocitem, který neměl nic společného s pobytem v podzemí a s vydáním se na milost a nemilost nedospělému partyzánovi, se Sync otázal: „Rád bych se s ní někdy v dohledné době sešel – s touhle Roxanou. Mohl bys mi to zařídit?“

„Nudí tě život? Nemůžeš se dočkat, až ztratíš duši? Slyšel jsi, že si nemrtví užijí víc legrace?“

„Mluvím vážně.“

„Kéž bys nemluvil. Když mi slíbíš, že to nebudeš pokládat za válečný čin z mé strany, zajistím ti schůzku ještě dneska v noci.“

„Díky, máš to u mě.“

„Uvidíme, co se s tím dá dělat – možná pak u tebe nebudu mít nic. Máš nějakého nejbližšího příbuzného, kterému bych měl dát zprávu? Že bych alespoň řekl tomu vašemu kouzelnickému miminu, že tě má pomstít?“

Sync se zakuckal smíchy, ale neznělo to moc přesvědčivě. „Dneska večer se Randal představí Asylu. Jestliže je Roxana opravdu zde, nebude třeba mu dávat vědět. Už se znají.“

„Tak, a jsme tu. Stačí jen uvolnit tuhle zástrčku a pak jeden po druhém vylezeme nahoru. Půjdu první. Roxana tady skutečně je. Zeptej se Bezpalce.“

Ozvalo se skřípání dřeva, pak se objevil čtverec oslepujícího světla a nakonec uprostřed něho tmavá silueta, jak se Zip vytahoval nahoru.

Později si Sync vzpomněl, že ačkoliv místo jeho alibi není tak nevinné, jak očekával, ocitl se popíjením U Jednorožce přinejlepším na veřejnosti. V té době se všechny ženy ze stovky vládnoucích Beysibek, které přijaly pozvání na otevření „Randalova paláce radostí“ ve vilové čtvrti, změnily na voskové figuríny na výstavě „Beysibská kultura“, což byla hlavní atrakce mágovy pasti na Beysiby.

Zatímco Sync nechápal, do čeho se zaplétá, Zip to věděl dobře. Vtip spočíval v tom, aby si ten potrhlý pacholek myslel, že prosadil svou, a na Zipa nepadla žádná vina za osud velitele Třetího komanda.

Zip nesnášel důstojníky, armádu, autoritativní typy. Zrovna tak neměl rád Roxanu, alespoň do té míry, jak se odvažoval. Netroufal si často – byla nebezpečnější než příslušníci tří Třetích komand a měla ho pevně v hrsti.

Ze Synca by rozhodně měla radost, pokud by jí ho Zip dodal. Nevěděl, proč se mu do toho nechce. Sync není nic než další vrahoun nejhoršího druhu: profesionální, výkonný, rankanským způsobem celkem charismatický. Čím méně bude v Zipově světě Rankanců, tím lépe. Ale stejně, jestli se Rankanci spojí a zničí Beysiby, zbude sympatizantům s Nisibisi méně Rankanců, s nimiž se budou muset vypořádat později. Právě v této chvíli se Zipovi hodilo to, co bylo dobré pro revoluci uplácenou Nisibisi.

Odvážil se jistého rizika, když Syncovi umožnil, aby viděl, jak se Zipovi lidé dokáží nepozorovaně přesouvat městem. Dokonce mu ukázal vinný sklípek u Bezpalce, kde nechávají šaty páchnoucí stokou, a místo, kde si obléknou čisté, než se vytratí zadním vchodem a dveřmi na záchod do tlačenice U Jednorožce, jako by tam byli celou dobu.

Bezpalec za pultem nebyl. Zřejmě odešel nahoru s Roxanou nebo je na své usedlosti – v tom případě nemůže dneska v noci Zip nic dělat: nelze vzít k Bezpalci nezvané návštěvníky… jedině v případě, že chcete skončit jako žrádlo pro psy.

Číšnice patřila k Zipovým lidem. Dva signály rukama, o nichž mohl jen doufat, že si jich Sync nevšiml, mu daly odpověď: Bezpalec je nahoře v kanceláři.

Protože se v patře odehrávaly nejrůznější věci – chodily tam štětky se svými zákazníky a překupníci s drogami – nebylo pro Zipa nic těžkého se tam dostat, ale muž po jeho boku přitahoval pozornost: Sync měl meč zjizvený bitvami a jeho pečlivě volené šaty nepopsatelného střihu byly na časté návštěvníky Jednorožce trochu příliš pečlivě vybrané a nepopsatelné. Jednoznačně ho označkovaly jako člověka, který se snaží nevypadat jako voják.

Z toho důvodu se na ně upíralo příliš mnoho očí a místo až příliš ztichlo. Usadili se v rohu. To je se žoldnéři další problém, nedokáží stát a nekrýt si záda. Kdyby se Sync dokázal posadit ke stolu uprostřed místnost, narušil by obvyklý vojenský postup, hosté by se uklidnili a Zip, by se přestal cítit jako na přehlídce.

Ale stejně dobře byste mohli chtít po koni, aby létal. A tak usedli do kouta, ostražitě uvolněného párkem kapsářů, kteří Zipovi uštědřili opovržlivé pohledy za bratříčkování s nepřítelem, a předstírali lhostejnost, dokud se děvče nevrátilo s pivem a vzkazem: Bezpalec se s nimi sejde vzadu.

Zrovna když dopíjeli a nahlíželi do měšců, propuklo venku peklo, které vypadalo na samotného Vashanku.

Zákazníci se natlačili ke dveřím, za nimiž se obloha pokryla barevným světlem a hned nato zase spěchali zpátky, když se obávané Harka Bey – beysibské žoldnéřky, vražednice ve volném oděvu, se

zpropadenými hady na pažích – prodíraly dovnitř, za nimi ozbrojenci. Nahnali každého ke zdi.

„Vida je, žabky," šeptl Zip k Syncovi, když ženy, jež mohly zabít člověka pouhým plivnutím, pokud se dalo věřit řečem, které o nich kolovaly, začaly metodicky odzbrojovat hosty a pak jim svázaly palce za zády.

Uprostřed místnosti bylo deset příslušnic Harka Bey s kušemi. Zip je nepřestával sledovat, třebaže musel mít stejně jako všichni ostatní ruce nad hlavou.

Když Sync neodpovídal, Zip zašeptal: „Tak co, jezdče, co teď? Jestli je to výsledek Randalova malého 'představení', stojíme v řadě odsouzenců na popravu. Beysibové nepátrají po vinících. Prostě namátkou seberou pár lidí a ráno je odpraví. A jejich způsob popravování není zrovna pěkný."

Sync pokrčil rameny asi tak, jak to může udělat člověk s rukama opřenýma o zeď nad hlavou a s roztaženýma nohama: „Jsem ozbrojený a nebezpečný. Co ty?"

„Něco podobného. Rozhodně nechci, aby mě moji lidé viděli, jak mě vedou jako obětního býka na porážku. A když tě zabije ženská, nenajde tvoje duše nikdy věčný klid."

„To jsem nevěděl," utahoval si z něho Sync.

„Tak už to víš. Připraven? Radši umřeme, než nám někdo sáhne na koule – snad toho tolik nechci."

„Připraven," vydechl Sync. „Až napočítám do tří, vyrazíme k zadním dveřím." Sklonil hlavu doprava. „Jestli se nám to má povést, musíme dostat pár těch beysibských čubek, takže až se k tobě přiblíží, začnu počítat: jak se tě dotknou, popadni ruku, škubni za ní a chyť čubku, popadni ji za krk –"

„Ticho!" zahřměl hluboký, ale nepochybně ženský hlas, a celý prostor ztichl.

Zip si nejprve pomyslel, že je to beysibský hlas, ale v patách mu nepřišlo žádné jedovaté uštknutí, žádné jedové hadí zuby, žádná šipka z kuše v páteři. A celá místnost ztuhla, nikdo se ani nepohnul.

Zip sklonil hlavu, aby si ověřil, že ho uši neklamou: ze schodů se ozývaly známé kroky – klap, klap, klap Roxaniných podpatků. A

k tomu šustění masitých stehen Bezpalce, který spolu s ní scházel ze schodů, jeho namáhavý dech a její hebký hluboký smích.

Všechno bylo slyšet velice jasně, protože v celém Oplzlém jednorožci se nic jiného ani nepohnulo: Beysibové stáli s ústy dokořán a se zbraněmi v pohotovosti, ale pohled měli prázdný.

Napůl skrčení zákazníci byli lapeni mezi mrknutími. V očích služek se nepokrytě třpytily slzy.

Ze všech lidí v celém přízemí zůstali kouzlem Roxany nedotčeni pouze Sync a Zip.

Sync se již odstrčil od zdi, tasil meč a v levé ruce se mu objevil půltucet bandaranských vrhacích hvězdic. „Zatraceně! Co se to tu děje? Kdo to krucinál je? O co jde?“

Zip se napřímil. „Díky, Roxano. Bylo to těsné.“ Její krása na něj již neměla takový účinek jako dříve – svěží pleť a oči, v nichž se dalo utonout, jej nemohly svést, ale nemohl dovolit, aby si Sync všiml, že touha, kterou kdysi k Roxaně pociťoval, přešla ve strach. Posbíral všechnu odvahu a pokračoval: „Tohle je Sync. Chtěl se setkat s tebou a taky s Bezpalcem. Rád by se přidal k revoluci. Nemám pravdu, Syncu?“

„Přesně, přesně tak.“ Sync má trošičku strach, napadlo Zipa. Již dřív viděl, jak Roxana umí okouzlit muže, a věděl, že Sync nebude výjimkou: voják z ní nedokázal spustit oči.

No, myslel si Zip, koledoval si o to. Možná z nás nakonec budou spojenci.

Pak se k nim Roxana přiblížila a vzala je oba za ruce se slovy: „Pojďte, pánové. Nechci tady tu chamraď držet v transu napořád. Zavedeme vás s Bezpalcem nahoru a tady ten masakr může pokračovat.“ Olízla si rty. Žila ze strachu, smrti a utrpení. Zřejmě měla nějaký psychický požitek jen z pouhého pozorování Beysibů při jejich ničemném díle.

Pro Synca a Zipa došlo ke šťastnému obratu: Zip byl ochoten se vsadit, že Roxana nemá v plánu dát jim na pamětnou – alespoň ne dnes večer.

„Zipe, ty moje příšerko, dneska v noci ses překonal.“ Pohladila jej po tváři. Přes její rameno zahlédl v očích Bezpalce cosi, co mohlo vypadat jako soucit.

„Myslíš tohle?“ ukázal Zip kolem sebe, na členky Harka Bey a jejich nešťastnou kořist. „Já za to nemůžu. To on.“ Zip ukázal na Synca. „Má mezi svými čaroděje a na druhé straně města připravili pro vrchní představitelky Harka Bey malé překvapení. Vsadím se, že tohle je odpověď Beysibů – nebo jen její začátek.“

„Ano, to je, to je opravdu jen začátek.“ Roxana byla opilá krvavou lázní, jakou jejím dušesajícím schopnostem poskytl dnešní večer. „Alespoň půl tuctu vysoko postavených beyských čubek je mrtvých, přeměněných na voskové figuríny v museu tysianského mága.“ Usmála se. „A tyhle ovce,“ mávla rukou po místnosti, „budou brzy umírat pomalou a strašnou smrtí beysibské odvety.“

Polaskala Syncovi ruku, tu, v níž držel hvězdice. Díval se na ni jako hladovějící člověk na obtížený sváteční stůl. „A,“ pokračovala, „protože mě Zip ujišťuje, že musím poděkovat tobě a tvým lidem, musím si s tebou důkladně pohovořit o naší společné budoucnosti – jsem si vcelku jistá, Syncu ze Třetího rankanského komanda, že máme jednu budoucnost. Možná ti dokonce jako předběžný osobní dárek věnuji jako gesto uznání Randalův život. Bude to znamení, že můžeme a budeme pracovat společně.“

Sync jako by se probral ze snu: „Výborně. To je od tebe velice laskavé, má paní. Jsem ti k službám.“

„O tom nepochybuji,“ souhlasila Roxana. Zip věděl, že si Sync neuvědomuje, jak pravděpodobné je to, co právě vyslovil. Ne, ještě ne.

„Nevadilo by ti,“ zeptal se Sync Roxany, když procházeli kolem ztuhlých a ke zkáze odsouzených lidí, „kdybych při odchodu podřízl tady těm Beysibům krky? Bylo by to stejně spravedlivé jako vyhlídky, které Harka Bey poskytnou těmto nevinným lidem, když to neudělám.“ Velký voják vyhledal očima Zipa.

Zip dodal: „Dodá to revoluci na důvěryhodnosti.“

Roxane se zarazila, našpulila rty, pak se jí rozjasnila tvář: „Poslouž si. Naporcuj si rybí lidi, když to potěší tvé srdce.“

Bezpalec za ní zamumlal něco o „správném člověku pro špinavou práci“.

Podříznout nevědomé Beysiby netrvalo dlouho. Zip Syncovi pomáhal a čarodějka s Bezpalcem přihlíželi.

Když skončili, napsali beysibskou krví na zeď Oplzlého jednorožce iniciály Zipovy „Lidové fronty za osvobození Asylu“.

Hned zítra budou všichni mluvit o posledním zabíjení LFOA.

To se hodí, pomyslel si Zip – pro začátek to vůbec není špatné.

Pak je Roxana vyvedla vzhůru po schodech Jednorožce. Prošli dveřmi, které by se správně neměly otvírat do čarodějnického pokoje jejího úkrytu na Březnici. Vždyť byly od baru Bezpalce ve Spleti rozhodně vzdálenější než jen pár kroků.

Od chvíle, kdy se revolucionáři, kteří si říkali LFOA, přihlásili k zavraždění tolika Beysibů U Oplzlého jednorožce, uplynuly tři dny.

Asylané, bledí a vyčerpaní strachem a odporem, se opět odvažovali vyjít ven. Nejprve se do ulic vrátili hrdlořezové a opilci, pak prodavači a prostitutky. Když bylo zřejmé, že na ně nečekají beysibské eskadry, aby je smetly a posbíraly, troufli si i další, a město se vracelo k jakémusi normálu: obchodovalo se jako obvykle, občas se strhla rvačka na nároží nebo se našel ostřelovač za okapem něčí chatrče.

Hakim byl na Bulváru a snažil se udat nějaké příběhy z přístavu. Výdělky byly ubohé a mohla za to jen jeho nová učnice Kama, jejíž mazaně nablýskané vyprávění o statečných revolucionářích triumfujících nad zlovolnou Harka Bey v Oplzlém jednorožci přitahovaly nekonečné zásstupy hledačů vzrušení. Jeho historky o obřích krabech a purpurových pavoucích nebyly zřejmě sdostatek nebezpečné nebo dost nové, aby v těchto dnech mohly v podobném klání obstát.

Hakim si říkal, že ve skutečnosti nemá důvod cítit se dotčeně: na tajné schůzce u Marca dostal peníze, které mu dvakrát zaplatily, co snad ztratil.

A svým způsobem citlivá Kama mu svědomitě odevzdávala polovinu všech svých výdělků.

A tak se Hakim díval a oškraboval si přitom puchýř. Seděl na rozbitém soudku a Kama mezitím těšila své posluchače, když vtom se jejich shlukem přiblížil ke Kamě vysoký tmavý mládenec s týdenním strništěm na bradě a s černým šátkem ovázaným kolem hlavy.

Byl to Zip a Hakim nebyl jediný, kdo si ho všiml: Gayle, žoldnéř s nevymáchanou pusou, jenž se k Pastorkům připojil na severu, polehával mezi dvěma hromadami smetí. Některý z Pastorků to dělal vždy, když byla Kama v ulicích.

Hakim viděl, jak Kama zbledla, když její pohled zachytil otrhaný Ilsižan s nezajímavým obličejem. Ztratila nit vyprávění, nablýskané fráze přešly v nesouvislé věty. Vrhla se do závěru vyprávění tak náhle, že shromážděni zákazníci začali vzrušeně reptat.

„To je všechno, lidičky – pro dnešek vše. Budu vás muset opustit – příroda volá. A protože jste za své peníze nedostali řádné zboží, jde dnešní vyprávění na účet podniku.“ Kama seskočila z beden, na kterých dosud seděla, ale vůdce rebelů si nevšímala. Zamířila rovnou k Hakimovi. Rukou si nervózně shrnovala vlasy z čela.

Mladík šel za ní. A po něm s profesionálním odstupem špeha Pastorek Gayle.

„Hakime,“ zašeptala Kama, „je pořád tady? Jde za mnou?“

„Kdo? Jdou oba, děvenko. A co má být? Nevypěstuješ si věhlas, když usekneš vyprávění v polovině a vrátíš peníze dřív, než si o ně někdo řekne…“

„Ty mi nerozumíš… Sync se vypařil. Když jsme ho viděli naposled, byl s tím slizákem ze stoky, s tím, co byl na setkání – se Zipem.“ Během řeči otevřela prudce pytel s výzbrojí, odkud zachřestil kov: ta ženská se od své eskadry nikdy nevzdálila bez zásoby zbraní.

A když se sklonila k vaku, vynořil se zpoza ní Zip, popadl ji rukou ohnutou v lokti kolem krku a strhl ji na nějaké žoky látek, ještě než Hakim stačil varovně vykřiknout nebo než mohl v její prospěch zasáhnout Pastorek, jenž se přikrádal až v patřičné vzdálenosti.

„Ani se nehni, dámo,“ procedil Zip rezavě sevřenými zuby. „Stačí, když odvoláš svého hlídacího psa.“ Kama bojovala a snažila se uvolnit sevřené hrdlo. Gayle se šesti spěšnými kroky přiblížil, pak se zamračeně zarazil a s taseným, ale skloněným mečem zůstal stát.

Zip s Kamou něco udělal, takže se zkroutila bolestí. Hned nato stála velice zpříma. „Pověz mu,“ vybídl ji, „aby se ztratil. Nechci po

tobě nic jiného, než abys svým spolunocležníkům něco vyřídila. Dělej!“

„Gayli!“ Hlas Kamy zněl zastřeně, přerývaně. Brada se jí nad obručí Zipovy svalnaté paže třásla. „Slyšel jsi ho. Dej si pohov.“

Pastorek vyrazil proud sprosťáren, postavených na jediném slovním základu, dřepl si a meč položil přes kolena.

„Tak je to lepší,“ zašeptal Zip. „Teď mě dobře porouchej. A ty taky, vypravěči. Synca má Roxana. Požádala mě, abych domluvil setkání, a já souhlasil. Ale není moje vina, co se stalo potom. Pokud vám na něm záleží, není možná ještě pozdě zachránit jeho duši.“

„Kde?“ zakrákala Kama. „Kde ho drží?“

„U Březnice – má tam svoji noru, něco jako Ischade. Veteráni budou vědět, kde to je. Ale vyřiď jim, co jsem ti povídal – není to moje chyba. A že když ho nedostanete pěkně rychle, bude příliš pozdě. Musíte zaútočit ještě dneska – nejsou tam kolem žádní nemrtví, jen pár strážců a několik hadů. Rozumělas, dámo?“

Znovu zesílil sevření a Kama škubla hlavou dozadu. Nato ji od sebe odstrčil a vyskočil do výšky, z žoků za sebou popadl lano a vyhoupl se přes balíky. Byl pryč, alespoň pokud mohl Hakim soudit.

Hakim doběhl ke Kamě první. Kašlala a třásla se, Snažil se ji postavit, ale ona se mu snažila vytrhnout. Lapala po dechu. Vtom si uvědomil, že mu Pastorek Gayle nepomáhá.

Hakim se po přístavišti rozhlédl zrovna ve chvíli, kdy se Gayle s vrhacími hvězdicemi v ruce vyšvihl za Zipem na žoky a hodil.

Kama jej rovněž zahlédla a lámaně vykřikla: „Ne! Gayle, ne! Snaží se nám pomáhat…!“

„Svinská pomoc!“ ozval se ještě Gayle, než zmizel. „Zasáhl jsem ho. Nedostane se daleko – a jestli ano, stejné to má za sebou.“ Pak zmizel i Gayle.

„Má za sebou?“ opakoval tupě Hakim. „Co to znamená, Kamo?“

„Hvězdice.“ Kama si klekla, rty opuchlé, nevyzpytatelný výraz v obličeji. Když viděla, že jí Hakim nerozuměl, dodala: „Těm hvězdicím Bandarané říkají 'květy'. Jsou potřené jedem.“ A s rukama na kolenou se předklonila a zvracela.

Hakim si ještě všechno přebíral, když se Kama narovnala, ze svého vaku nabrala hrst kovových předmětů s ostrými okraji a začala šplhat na žoky. „Kam jdeš, ženská? Co ten vzkaz?“

„Vzkaz?“ pohlédla na něho Kama z vrcholku balíků. „Máš pravdu. Vzkaz. Předej ho – pověz všechno Stratovi. Bude vědět, co má dělat.“

„Ale–“

„Žádné 'ale', starče. Jestli Gayla nazadržím a nedostanu se k tomu klukovi včas, je mrtvý. Ty, kdo nám pomáhají, nezabíjíme.“

A zmizela jak sfouknutý plamen.

Strat by byl raději kdekoli, jen ne v křoví obklopujícím Roxanin brloh u Březnice. Měl již s čarodějkou z Nisibisi nějaké zkušenosti.

Kdyby nevěděl, že Hakimovi se dá věřit, že Kama zmizela na lov za pouličním rabiákem, který přišel se vzkazem, a že úspěch splnění úkolu Třetího komanda a Pastorků v Asylu závisí na důkazu, že od Roxany nemůžou utéci s ocasy svěšenými mezi nohama, byl by zrovna tenhle čelní útok rád přehrál na někoho jiného.

Jenže takhle neměl na výběr.

A měl celkem dobrou naději na úspěch: požádal Ischade, aby přišla osobně – Roxana u ní měla nějaký vroubek. A včas si z Marcových ilegálních zásob vyžádal tolik zápalných látek, že by mohl vypálit celé Asylum až do základů. Jeho lidé věděli, co s nimi. Hlavní vtip spočíval v načasování. Musí Synca osvobodit, než pod čarodějnickou pečínkou zapálí oheň. Jejich tysianský kouzelník Randal zrovna slídil po okolí v těle mangusty, staral se o Roxaniny hady a prováděl průzkum pozemku.

Až nad sebou spatří letět zprava doleva jestřába, zapálí přichystaný oheň ve tvaru podkovy a zaútočí na dům. Dvacet bojovníků na koních by mělo být schopno úkol zvládnout.

Koně měli zakryté oči kápěmi napuštěnými limonádou. Mužům visely na sedlech vaky se sodovkou, aby si mohli namočit šátky, pokud by kouř příliš zhoustl.

Ischade mu byla stále po boku. Zaujala meditativní postoj. Ať už měla v úmyslu použít jakékoli kouzlo nechávala si plány zatím pro sebe.

Jen tak vyčkávala, drobná a jemná, v denním světle velice bledá. Vínově červené šaty si přitáhla těsně k tělu, jako když si dítě vypůjčí oblečení matky.

„Pořád odtud můžeš odejít," ujistil ji Strat s galantností, jakou ve skutečnosti necítil. „Není to tvůj boj."

„Není? Takže je váš?" Ischade vstala a pojednou z ní šel strach. Nebyla již to maličké, drobné, citlivé stvoření, které sem přivedl.

Ďábelské oči se zvětšovaly, až si myslel, že ho vtáhnou do sebe. Připomněl si jejich první, dávné setkání v tmavé ubohé ulici, kudy šel s Critem a spatřil, jak se ty oči vznášejí nad mrtvým tělem sotva odrostlého chlapce.

Pochopil, že nedokáže odpovědět. Kývl prostě hlavou.

Síla, kterou Ischade ztělesňovala, na něho vycenila zuby. Zabijácký žár v ní byl stejně prudký jako v nějakém Pastorkovi – nebo v nocí rozběsněném vlku. „Přivedu ti tvého muže. Tohle všechno," když Ischade natáhla paži v dlouhém rukávu, jako by den zasáhla noc, „co chystáte, není podstatné. Dluží mi jednoho člověka a ještě něco navíc. Vy tady počkejte a brzy uvidíte."

„Jasně, Ischade." Strat si uvědomil, že si sedá do dřepu a rýpá se v drnu nožem, který používal na seřezávání vousů. „Nikam se odtud nehnu."

Určitě musel zamrkat nebo se podíval jiným směrem nebo něco podobného, protože v následující vteřině věděl, že je pryč. Nad hlavou mu zněl opakovaný dětský křik jestřába. Muži zapalovali oheň a běželi ke koním.

Vyhoupl se na svého hnědáka. Byl zvědavý, jestli měla Ischade pravdu – jestli životy svých lidí neriskuje zbytečně, zda její a Randalovo kouzlo dnes dokáže zvítězit samo o sobě.

Nelíbilo se mu, že se mu myšlenky zatoulaly tímto směrem. Byl zvyklý nechávat taktické úvahy na Critovi. V časech, jako byl tento, postrádal muž, tvořící polovici Svatého spolku, svého druha přímo bolestně.

A tak víc uvažoval o někom, kdo tam nebyl, než o lidech, kteří byli přítomni, a poháněl koně do lehkého klusu. Hledal bitevní oheň. Dokud si vedle sebe neuvědomil vznášející se postavu, nepochopil, že mu po boku vyjel Randal na mračném obrazu koně.

„Je v její čarodějnické komoře!“ volal Randal. Pod vrstvou pih měl obličej úplně bílý. „A půjde ho ještě zachránit, jestli se nám ho podaří vysvobodit. Ale nebude to snadné – je v úplném transu. V podobě mangusty se mi ho nepovedlo probrat. Najdu teď kouli své moci a udělám, co bude v mých silách. Ať se ti daří, Stratone! Kéž nás všechny ochraňuje Writ!“

A neskutečný kůň s neskutečnými kopyty s duněním odklusal.

Nejnemožnější, nejpitomější způsob jak vést válku! Strat se do Asylu vrátil, aby se podobným nesmyslům vyhnul.

Horká a chamtivá ohnivá stěna kolem dodala ději bitevní naléhavosti, jednoduché, prosté pravdě života a smrti.

Oheň se poněkud začal vymykat kontrole a kůň musel přeskakovat horké plameny. Pažit začal kouřit a vznítil se, létaly jiskry, muži řvali a stříkali vodu na sebe a na koně. Snažili se proletět plamennými šípy a popoháněli jankovité koně k Roxaniným předním dveřím.

Strat měl v plánu jet bezohledně přímo k domu Roxany, popadnout Synca a odjet, ještě než je stačí očarovat.

Asi to nebyl plán, který by vytvořil jeho společník, Uvědomoval si, že možná jednoho vojáka zachrání, ale ztratí jiného – nebo jiné – díky Roxaně, ale něco udělat musel.

Zrovna když konečně přesvědčil koně a byl připraven vést přeskupené síly po kouřících schodech, ukázalo se ve vchodu zjevení:

Stála tam Ischade se Syncem, který ji objímal paží kolem ramen, a společně vkročili klidně na verandu a dolů na schodiště, na trávník, z něhož tryskaly jiskry a novorozené plameny.

Muži zahalekali a vyrazili k ní. Sync po jejím boku se nevzrušeně rozhlédl. Nakrčil čelo, jako by jej rozveselil lehce zábavný problém.

Strat měl pocit, že se mu všechno jen zdá – kéž by to bylo tak snadné – a dorazil k nim jako první. S pomocí Ischade vytáhl Synca k sobě na koně.

Oheň hlasitě praskal a žhnul. Muži a koně točící se kolem nich jim téměř znemožňovali rozmluvu. Ale Strat zařval na muže vedle sebe: „Zvedni ji před sebe. Vypadnem odtud!“

Pastorkova ústa vytvořila slovo: „Koho?“

Strat se ohlédl. Ischade byla pryč.

A tak povelem ukončil útok a se Syncem, držícím se ho pevně kolem pasu, nasměroval zpoceného koně zužující se plamennou branou.

Uprostřed Povětrova se téměř smrákalo, ale plameny z jihovýchodu vytvořily druhý západ slunce, který ne a ne pohasnout.

Zip byl sám v pološeru, klopýtal ze stoky na ulici do hromady hnoje a jednou rukou zadržoval krvácení boku. Bolest ho téměř lámala ve dví.

Již dříve měl bodná poranění, často ho zbili, během života hladověl a trpěl horečkou, ale nikdy nebyl smrti tak blízko jako tentokrát.

Trnitou střelu si z těla vytáhl. Nechápal, proč rána bolela víc, ne míň.

Bylo mu špatně od žaludku a jediná myšlenka, která se k němu opakovaně vracela, bylo odhodlání dostat se domů. Domů, do svého bezpečného ráje nebo k matce Becho, kde se o něho někdo postará, domů do… kamkoli, kde si bude moci lehnout, kde ho nenajdou Beysibové ani Pastorci ani Třetí komando nebo armáda.

Zaléval jej pot a měl žízeň a zvedal se mu žaludek. Před očima se mu zatáhla opona rudé mlhy a znemožňovala zjistit, u kterého rohu vlastně je.

Jestli se ztratil v Povětrově, je takřka po smrti: znal tyto ulice stejně dobře jako tunely, jako stoky… stoky. Kdyby dokázal najít krysí díru, stočil by se do ní. Nechtěl zemřít lidem na očích. Již hezkou dobu ho držela na nohou ta jediná myšlenka. Stačila ho donést do Krysí pasti, kde ho lidé znali.

Slyšel, jak na něho někdo volá jménem, ale to už upadl na kolena, hlavu mezi nimi. Jediné, na co se zmohl, bylo stočit se do klubíčka. Pak ztratil vědomí.

Když se probral, ležel v posteli. Na hlavě měl chladivý obklad.

Pokusil se natáhnout a podařilo se mu popadnout ruku s hadříkem. Pevně držel někoho za zápěstí.

Otevřel oči a nad ním plavala nerozpoznatelná tvář. Hlas, který k němu dolehl z jejího směru, jej vybídl: „Nesnaž se mluvit. Nejhorší máš za sebou. Když tohle vypijš, bude ti líp.“

Něco se mu vecpalo mezi rty – tvrdé jako hliněná nebo kovová nádoba. Zuby mu zaskřípaly o její povrch. Pak mu někdo nadzdvihl hlavu a do krku vklouzla tekutina.

Zakuckal se, vyprskl, potom si vzpomněl, jak se polyká. Když už se do něho víc nevešlo, někdo mu otřel rty a pak i bradu.

„Hodný, hodný chlapec,“ uslyšel. Nato usnul spánkem, v němž ho pálil bok a hořel plamenem a on se snažil oheň odehnat, jenže pořád vybuchoval z popela. Tělo se od něho vzdálilo, nechalo ho neviditelného a opuštěného na vylidněné povětrovské ulici.

Když se opět probudil, něco ucítil: kuře.

Otevřel oči a pokoj se neroztočil. Pokusil se posadit a podařilo se.

Těsně mimo doslech mumlaly nějaké hlasy a pak se nad ním sklonila čísi postava. Přes bradu mu přejely dlouhé černé vlasy.

„Hodný chlapeček. Tady máš, tohle vypij,“ řekla ta rozmazaná tvář.

Poslechl a tělem se mu rozlil příjemný pocit. Pak se vidění zaostřilo a on spatřil, komu ta tvář patří: pečovala o něho bojovnice Třetího komanda Kama. Za ní ohýbal labutí krk vojenský čaroděj Randal a mnul si ruce.

„Měla jsi pravdu, Kamo, už je mu líp,“ usoudil mág a připojil, „půjdu. Kdybys mě potřebovala, budu venku.“

Když se dveře zavřely a Zip osaměl s nepřítelkyní, pokusil se vzepřít na rukou. Neměl dost síly. Chtěl utéci, ale nedokázal ani zvednout hlavu. Slyšel hodně o Stratonově vyšetřovatelském umění. Raději měl umřít na ulici než přežít a vydat se takovým lidem na milost a nemilost.

Posadila se k němu na postel a vzala ho za ruku.

Napjal tělo a pomyslel si: *Teď to začne. Mučení. Dogy. Vyrvali mě jedné smrti a nabídnou mě jiné.*

Řekla: „Tohle jsem chtěla udělat od chvíle, kdy jsem tě uviděla poprvé.“ Sklonila se těsně k němu a políbila ho na rty.

Když se napřímila, usmála se.

Neměl dost energie, aby se jí zeptal, co s ním zamýšlí nebo co měl ten polibek znamenat. Nenašel hlas.

Ale ona vysvětlila: „Byla to chyba. Gayle nepochopil, co ses snažil udělat. Moc nás to všechny mrzí. Teď odpočívej, musíš nabrat víc síly. Postaráme se o tebe. Já se o tebe postarám. Jestli mě slyšíš, zamrkej.“

Zamrkal. Jestli se o něj chce starat Kama ze Třetího komanda, není schopen se s ní hádat.

Dcera slunce

Robin W. Bailey

„Chyběla jsem ti?“

Kadakithis se při zvuku toho hlasu s prudkým otočením odtrhl od okna a s bezhlesou nedůvěrou zíral na mladou ženu ve dveřích. Ve víru letního oblaku oslnivého bílého hedvábí a lesklých, na slunci vybledlých vlasů prošla komnatou směrem k němu. S úsměvem k němu natáhla ruce a objala ho.

„Sestřenko!“ Pevně se drželi v náručí, dokud jim nedošel dech, potom si ji princ podržel před sebou a smál se. „U všech bohů, jak ty ses změnila!“ Roztočil ji a s přehnanou vážností si mnul bradu. „Má nejmilejší Chenayo, byla jsi hezká, už když jsem odjížděl z Ranke, ale vyrostla jsi skutečně do krásy.“ Prsty jí přejel po jemné, bledé jizvě, sotva viditelné na tmavém bronzu levého předloktí. „Jak vidím, pořád máš ráda drsné hrátky.“ Káravě zamlaskal a vzdychl si: „Ale co děláš v Asylu, sestřenko? Přijela jsi s otcem?“

Teď bylo na Chenaye, aby se zasmála, a ten zvuk jí stříbrně a sladce zaklokotal v hrdle. „Pořád jsi můj malý princ,“ vylezlo z ní nakonec. Poplácala ho po hlavě, jako by měla na klíně štěně. „Prudký a netrpělivý jako vždy. Tolik otázek!“

„Už nejsem tak malý, moje milá,“ odpověděl a poplácal ji po hlavě stejným blahosklonným způsobem. „Jsem teď vyšší než ty.“

„Ne zas o tolik.“ Odvrátila se a její róba se pohybem rozvlnila. „Třeba bychom mohli zápasit a zjistit, jestli je v tom nějaký rozdíl.“ Posuzovala ho z druhé strany komnaty. Když neodpovídal, naklonila trochu hlavu. Upřeně si ji prohlížel a ticho houstlo. Netrvalo dlouho, ale bylo ho víc, než dokázala snést. Ráznými kroky opět přešla pokoj a vzala ho za ruce. „Jsem tak ráda, že tě zas vidím, princátko.“

Paže jim sjely k tělu toho druhého a zase se objímali. Ale tentokrát byl jeho dotek jiný, odtažitý. Jemně s z objetí vyprostila, poodstoupila a pohlédla mu do tváře, do očí, jež se náhle zbarvily odstíny smutku nebo něčete stejně znepokojivého.

Že by znal novinky z hlavního města?

„Když jsem vstoupila na tvé pozemky, zavoněla mi nějaká zahrada," změnila téma a táhla ho za ruku ke dveřím. Nechtěla se nechat odbýt. Teď ji uhodil do očí temný, prázdný vzhled jeho komnat. Bylo v nich málo světla i tepla. „Pojďme se projít. Na sluníčku je tak krásně a veselo."

Kadakithis se vydal za ní, pak zaváhal. Pohled mu zamrzl na něčem za jejím ramenem. Ruka mu v její dlani tuhla napětím, zmrtvěla. Cítila, že se chvěje. Pomalu se otočila. Chtěla vidět, co na něj tak zapůsobilo.

Hned před prahem stáli čtyři muži, zjevně strážci. Všimla si podobných postav, když procházela palácem – podivní muži s prázdným pohledem. Jejich rasa byla pro ni neznámá. Tolik toužila spatřit bratrance, že jim věnovala jen malou pozornost. Usoudila, že jde o žoldnéře nebo najaté lidi. Všimla si jejich oděvu a zbraní, které měli při sobě, a úsměv si nechala pro sebe. Člověk musel zacházet hodně dobře s mečem, aby se mohl oblékat s takovým křiklavým nevkusem.

Jeden ze čtveřice uhodil ratištěm píky o kamennou podlahu a zbytečně tak upozornil na jejich přítomnost. „Beysa žádá, aby se k ní Tvoje Výsost připojila na západní terase." Zmatená Chenaya pak zrudla, neboť strážce pohlédl přímo na ni a s více než náznakem drzosti dodal: „Ihned."

Kadakithis opatrně vyvlékl ruce z jejích a polkl. Odevzdaně pokrčil rameny, napřímil se a napětí z něho zdánlivě vyprchalo. „Kde tady bydlíš, sestřenko? Můžeš se ubytovat v komnatách Letního paláce, jestli chceš. A musím ti na uvítanou uspořádat slavnost. Vím, jak miluješ večírky." Střelil po veliteli stráže nadutým pohledem, aby ukázal, že si může dovolit trochu se zapovídat a zdržet se krátkým proslovem, ale pak přece udělal první krok ke dveřím.

Výrazem ji prosil o shovívavost. Ne, bylo v něm víc, varoval ji. S nakrčeným čelem sledovala, jak se od ní vzdaluje. „Otec právě

koupil plantáž hned za vaší Chrámovou cestou. Pozemky sahají až k Červené Březnici. V této chvíli se dokončují práce na smlouvách.“ Zkusila se rozpovídat, aby přiměla prince odložit odchod, a pronikavým zrakem sledovala nepatrné reakce strážných. Ať už je Beysa kdokoli, rozhodně to jsou její lidé. A co je vůbec zač, když velí hlídkám v paláci rankanského královského guvernéra?

Princ přikývl a pokračoval v odchodu. „Dobrá půda se dá dneska koupit lacino,“ poznamenal. „Jak se vede Lowanu Vigelovi?“

„Jako vždy věrný,“ odpověděla kousavě. *Co se tady sakra děje?* byla otázka, vyjádřená výrazem jejího obličeje. *Máš potíže?* „I když poněkud unavený. Podnikli jsme cestu jen s osmi sluhy. Vlastně ochránci. Gladiátoři ze školy mého otce. Sama jsem je vybírala.“

Kadakithis lehce sevřel rty na znamení, že její nabídku bere na vědomí. Pokud byli z Lowanovy školy, nebylo možné nalézt lepší bojovníky, a ona mu je dala k službám. „Běž domů a pozdravuj ode mě Lowana. Na přípravu slavnosti potřebuji trochu času, ale pošlu ti vzkaz.“ Otočil se a připojil ke čtyřem strážným, kteří jen stěží skrývali netrpělivost nebo snad nevoli nad nutností čekat. Jenže on se ještě jednou zastavil. „Abych nezapomněl, viděla jsi už Molina?“

Zamračila se, pak nasadila velice široký, velice násilný úsměv. „Chtěla jsem odložit nepříjemnosti a navštivit nejdřív přítele.“

Úsměv, který se rozšířil na tváři prince, byl upřímný; naučila se číst v jeho náladách již v raném dětství. „Nebuď na toho starého kněze příliš tvrdá. Kdysi pro mě znamenal velkou útěchu, měl vždycky spoustu“ – záváhal a pak mu v očích blýskla jiskra – „rad.“

„Možná ho navštívím,“ souhlasila. Přejela si rukama po nahých ramenou, sjela po pažích. Když teď Kadakithis vyšel ze dveří a opustil své komnaty, cítila se nahá a opuštěná.

Dva ze strážců s rybíma očima zůstali. „Doprovodíme tě, prosím.“

Zdvořilá slova, ale cítila, že v nich není žádná dvornost. Odhodila vlasy na záda, vyzývavě zamrkala, zvedla nos do výšky, až jí tuhl krk, a překročila práh na chodbu. Když mezi nimi procházela, dala si záležet a stoupla jim na nohy.

Chenaya zadržovala zlost v sevřené pěsti za zády. Měřila si vysokou ženu světlé pleti, která ji oslovila. Očividně je cizinka, stejně jako ti čtyři strážní, pomyslela si, ale z jaké bohem zatracené země? Pomalovaná prsa, no ne! Že by mezi těmi nahými prsty na nohou opravdu měla něco jako plovací blánu? Vždyť je to zrůda! Té ženské by se vysmáli na každém dvoře v Ranke, už kvůli těm přeplácaným šatům.

Nicméně je taky Beysa, i když kdo ví, co to vlastně znamená. Když strážní uváděli Chenayu, hluboce se své paní poklonili.

Beysa přecházela po pokoji, který určitě patřil k jejím soukromým komnatám. Krátkým tlesknutím propustila strážné a všechny sloužící. Zůstaly jen ony dvě, tváří v tvář.

„Co jsi chtěla od Kadakitha?“ zkusila zjistit Beysa a přešla ke křeslu uprostřed pokoje. Chenaya měla podezření, že tam stálo jen kvůli jejímu slyšení. Cizinka se v něm rozvalila a předstírala naprostou nenucenost.

Ve snaze o sebeovládání odpověděla Chenaya pomalu. Musela toho hodně zjistit. Bylo zde tajemství, o kterém při příchodu do města nevěděla. Začínala teď tušit, proč již několik měsíců nepřišly z Asylu do Ranke žádné zprávy.

„Svět je marnivou sbírkou soukromých záležitostí,“ odpověděla neurčitě. „Jakým právem vydáváš rozkazy v rankanském guvernérském paláci, potlačuješ rankanská práva a odvažuješ se vydržovat si v těchto zdech osobní stráž?“

Pohled Beysy ztvrdl. Nespouštěla z ní oči plné potlačovaných výhrůžek. Chenaya zvedla bradu a vrhla na tu cizí potvoru stejně mrazivý pohled.

„Nejsem zvyklá na hrubosti. Mohla bych ti nechat vyrvat jazyk i s kořenem.“

Beysa se napřímila v křesle a pečlivě upravenými nehty jedné ruky začala pomalu ťukat do vyřezávané područky křesla.

Chenaya zvedla obočí. „Zkus to,“ navrhla nevzrušeně. „Ale vsadím se, že než na tvoje zavolání stačí přiběhnout stráže, budu držet na dlani ty dvě kuličky, co jim říkáš oči.“

Beysa jen zírala, ale Chenaya z těch podivných očí nedokázala nic vyčíst. Ženino podráždění prozradilo jen nepatrné škubnutí úst a klepání nehtů.

Beysa znovu promluvila až po dlouhém, tíživém tichu. Tentokrát byl její tón smířlivější. „Možná ani ty nejsi zvyklá na hrubé jednání. Strážce od brány, který tě vpouštěl za bránu, prohlašuje, že máš císařskou rankanskou pečeť. Jak je možné, že vlastníš něco takového?

Chenaya cítila pečeť, kterou nosila na pravé ruce a otočila ji. Každý člen císařské rodiny právem vlastnil podobný prsten. Věděl o něm každý rankanský rolník, ale ona neměla chuť něco téhle ženské vysvětlovat. Namísto toho se rozhlédla po komnatě, pěkně zařízené, třebaže méně bohatě než její pokoj v Ranke. Vypátrala nádobu s vínem a malé poháry na servírovacím stolku. Beysu záměrně přehlédla, přešla ke stolečku, nalila si doušek a upila. Beyse nenabídla. Byl to sladký likér, nic podobného dosud neochutnala. Zajímalo by ji, zda si ho cizinka přivezla ze své země.

„Jsi velice nevychovaná mladá žena," vyjádřila se hostitelka.

„Ty také," střelila po ní Chenaya pohledem přes okraj poháru a navrch přidala lež, „až na to, že nejsi tak mladá."

Beysa svraštila čelo. Jemně vyhlížející pěst dopadla na opěrku křesla. „Tak dobře, chceš, abych se chovala neomaleně a oplácela hrubost hrubostí." Se zamračenou tváří vstala z křesla a rozzlobeně na Chenayu namířila prst. „Už sem nechoď. Od Kadakitha se drž dál. Jasněji to říct neumím."

Chenaya překvapením málem upustila pohár. Její chladná zuřivost se rozplynula. Couvla doprostřed pokoje, na rtech jí vykvetl poddajný úsměv. V té chvíli se již nedokázala ovládnout a vybuchla smíchy.

„Zatraceně! Při světle všech bohů, ty miluješ moje princátko!" osočila ji, když zase popadla dech.

Beysa ztuhla. „Kadakithis mě miluje. Vím to, i když nic neříká. Jen pár dní potom, co jsme se prvně viděli, poslal pryč manželku a všechny konkubíny."

Chenaya cítila, že vraští obočí. Neměla Kadakithovu nevěstu v lásce. Bylo to takové křehké, ufňukané tintítko. Neméně se zdálo, že

bratranec je jí oddán. „Kam svoji ženu poslal?“ chtěla slyšet odpověď.

„Jak to mám vědět?“ namítla Beysa posměšně. „Nepřipomněla jsi mi, že rankanské záležitosti si Rankanci řeší sami?“

Chenaya znovu zkoumala zvláštní hnědé oči, jemné světlé vlasy, jež sahaly k pasu nebo ještě níž, delikátně tvarované ruce a slonovinovou pleť. Beysa je možná jen nepatrně starší než ona. Přesto vzbuzovala dojem vyššího věku. „Jsi docela hezká,“ připustila zdráhavě Chenaya. „Možná jsi mu z nějakého božského rozmaru učarovala.“

„Přesto je moje krása jako krása měsíce, zatímco tvoje září jako samotné slunce,“ odpověděla Beysa nevlídně, takže kompliment vyzněl jako útok. „Vím, jak přemýšlejí muži, Rankanci, a vím něco o pokušení.“

Užaslá Chenaya ji ujistila: „Není třeba žárlit. Princ je můj bratranec.“

Ale její prohlášení ženu s rybíma očima neuklidnilo. Chladně odpověděla: „Krev nemá s vášní žádnou spojitost. V mnoha zemích je takový vztah nejen přehlížen, ale i podporován. Neznám ještě vaše zvyklosti. Ale čím volnější je krevní pouto, tím snazší je milostný vztah, Snad jste bratranec a sestřenice, ale já nechci, aby se mu do cesty dostalo pokušení. Jinak by mezi námi mohlo dojít k nedorozumění.“

Chenaya sevřela ruce do pěstí, do tváří se jí nahrnula krev. „Na rankanském území přicházím a odcházím podle svého uvážení,“ oznámila potichu a přiblížila se k Beyse, až je dělila vzdálenost pouhé paže. Pak otočila pohár a pomalu vylila zbytek vína na podlahu mezi nimi. Na skvostných bílých dlaždicích zářila hustá a drahocenná tekutina, rudá jako krev. „A nikdo mi nemá co rozkazovat.“ Prsty pevně svírala zlatý pohár Beyse přímo pod nosem. Jak zlato tiskla, začalo se poddávat a ohýbat; nato se zbortilo. Ani nemusela vynaložit mnoho úsilí.

Chenaya odhodila pohár na stranu a počkala, až se přestane kutálet. Už se nestarala, jestli ovládne vztek. Našel volný průchod v jejím proslovu: „A teď mě dobře poslouchej, ty urozená cuchto. Myslíš si, že tady všechno skáče podle tebe. Na tom mi nezáleží ani

za mák. Jestli si Kadakithis vypěstoval vkus pro pomalované bradavky, je to jen mezi vámi dvěma.“ Zvedla prst a na ústa se jí přikradl nepatrný, ale hrozivý úsměv. „Ale jestli zjistím, že neuznává tvoji přítomnost nebo tvoje násilnické jednání, jestli ti nestojí rovnocenně po boku ve svém městě“ – úsměv se změnil na úšklebek škodolibého příslibu – „pak při svých rankanských bozích přísahám, že tě chytím na háček, odřu z tebe šupiny a vykuchám tě jako každou jinou rybu, která se prodává na trhu.“

Jedinou odpovědí Beysy byl ledový, neochvějný pohled. Vtom se jí ze záhybů sukně vyplazil drobný zelený hádek a obtočil se jí kolem zápěstí jako smaragdový náramek. Na Chenaye ulpěl pohled žhavých rumělkových očí. V čelistech plaza kmital kousek odhaleného jazyka. Zasyčel a ukázal poloprůsvitné jedové zuby, které se leskly jedem.

„Rozkošné zvířátko,“ podotkla nezastrašena Chenaya. Potom o kousek ukročila a pomaličku se nadechla ve snaze zmírnit zlost. „Podívej,“ navrhla. „Nemám žádnou velkou touhu si tě znepřátelit. Ani tě neznám. Jestli to s Kadakithem myslíš dobře, nebudu stát proti tobě. Ale jestli ho zneužíváš, dej si na mě pozor.“ Znovu se pomalu nadechla a vzdychla si. „Teď půjdu. Jsem moc ráda, že jsme si trošku popovídaly.“

Otočila se k Beyse zády a vypochodovala z komnat. V chodbě ji očekávali strážní a doprovodili ji palácem a přes nádvoří k hlavní bráně. Hned před ní čekala její nosítka a čtyři obrovití a nesmírně svalnatí muži odění pouze do sandálů, karmínových bederních zástěrek a širokých, zdobených kožených opasků, jaké měli ve zvyku nosit rankanští gladiátoři.

„Dayrne!“ pozdravila největšího muže ze čtveřice. „Pojď se podívat na rybí oči, které si tady najímají jako strážné!“

Dayrne se postavil své paní po bok a položil ruku na hrušku meče. Koutky úst mu zvedl ošklivý úsměšek ne nepodobný tomu, který měla v tváři Chenaya. Nad hlavou nejvyššího muže Beysiny stráže se vztyčila věž korunovaná hlavou a rameny. „Za moc nestojí, co, paní?“

Chenaya poklepala nejbližšímu Beysibovi na rameno potom proklouzla do hedvábné skrýše nosítek. „Jsou ale roztomilí," odpověděla.

„Shupansea!" Molin Světlonoš zuřil. Jeho obvykle rezervovaná a klidná tvář zrudla. Hrozil neteři pěstí. „Vládne beysibskému lidu. Kdy se konečně naučíš držet jazyk za zuby? Zatracená holka!"

Chenaya si potichu zanadávala. Otec přivedl domů Molina, když uzavřel koupi plantáže, a ona udělala tu chybu, že se zmínila o výměně názorů s Beysou. Neměla v poslední hodině ani chvilku klidu. Nenašla útočiště ani ve svatyni své převlékárny, nedopřál jí oddychu v celém domě, neustále se vyptával a zahrnoval ji výčitkami.

Upřela na něho sžíravý pohled. Když měl starý kněz odvahu vtrhnout do jejích komnat, ať se dosyta vynadívá. Zuřivým škubnutím ze sebe strhla hedvábné šaty a hodila mu je k nohám.

Molin vyprskl a odkopl pomačkané oblečení. Její nahoty si nevšímal. „Zatraceně, nejsi nic než rozmazlený fracek!" Když se od něho začala odvracet, chytil ji za paži a trhnutím ji otočil. „Tady nejsi v Ranke. Nemůžeš se naparovat jako kdysi. Tady je úplně jiná politická situace!"

„Bratře," ozval se od prahu Lowan Vigeles, „jsi v mém domě a s mojí dcerou budeš mluvit zdvořile. A raději bys měl pustit její ruku, dřív než ona zlomí tu tvoji."

Molin je oba zpražil pohledem, ale uvolnil sevření. Chenaya vykouzlila neupřímný úsměv a poodešla k jedné z mnoha truhel, jimiž byly obestavené zdi. Na vybalování ještě nebyl čas, ale poznala tu správnou a otevřela ji. Vytáhla ranec svršků, pěkných kožených šatů ušitých pro válečníka, a začala se oblékat.

„Bratře," začal znovu Molin, tentokrát mírnějším tónem. „Neteři. Snažně vás žádám, abyste v těchto záležitostech důvěřovali mému úsudku. Jste v Asylu příliš krátce." Založil ruce a začal okázale rázovat po místnosti „Vaše zpráva o vraždě císaře je opravdu příšerná."

„O vraždě celé královské rodiny," připomněl Lowan Vigeles, „alespoň všech, kteří byli v dosahu Therona. Mně a Chenaye se jen

tak tak podařilo utéci a možná nás sem budou pronásledovat. Tebe taky, bratře.“

Molin se zamračil, ale pak se mračení vytratilo. „Z toho důvodu potřebujeme Beysiby. Ochrání Kadakitha. Jsou Shupansee naprosto oddáni a jak to tak vypadá, Beysa dneska prince přímo zbožňuje.“

Chenaya střelila po otci pohledem, avšak sotva postřehnutelné kývnutí hlavou ji umlčelo. „A co Třetí komando?“ zjišťoval Lowan opatrně. „Dosadili na rankanský trůn Therona a vědí, že Kadakithis má na ten trůn legitimní nárok. Opravdu je Theron poslal do vyhnanství nebo jsou tady, jen aby spáchali další vraždu?“

Molin se opět mračil a mnul si ruce. „Nic o nich nevím. Snad jen že je původně zformoval Tempus Tálés, když sloužil císaři.“

Chenaya se nacpala do holínky. „Tempus!“ vyprskla. „Ten řezník!“

Molin Světlonoš zvedl obočí. „Kolik lidí jsi zabila v aréně od doby, kdy jsem odešel, holčičko? Pro Tempa je smrt záležitostí války nebo povinností.“ Podíval se na ni spatra. „Pro tebe je to hra.“

„Hra, ze které ztloustl i tvůj měšec,“ oplatila mu. „Myslíš, že nevím o sázkách na moje vítězství?“

Raději si jí nevšímal a s nataženýma rukama se obrátil na jejího otce. „Lowane, věř mi. Kadakithis se nesmí o smrti svého bratra dozvědět. Sám víš, jaký je to mladý, idealistický blázen. Jel by rovnou do Ranke uplatnit nárok na trůn a Theron by ho skosil jako zralý klas.“ Nyní se otočil k Chenaye a v hlase bylo slyšet upřímnou prosbu. „Lépe, když ho udržíme tady, v bezpečí Asylu dokud nevymyslíme plán, kterým mu dopomůžeme k jeho následnickému právu.“

S každým slovem, které mu přešlo přes rty, si Chenaya vzpomněla na zeleného hádka – strýc mu říkal beynit – který se Beyse ovíjel kolem zápěstí. Molin je had; to jí bylo z dlouhé zkušenosti jasné. Nesyčel nijak hrozně a jedové zuby skrýval, přesto ale cítila, jak se kolem ní snaží utáhnout smyčky.

„Strýčku,“ vydechla, zápasíc s druhou botou, „děláš velkou chybu, když mě považuješ za takovou hlupačku. Znám svoje princátko mnohem lépe, než ho kdy budeš znát ty. Nešla jsem mu do paláce vyprávět o událostech v hlavním městě, ale navštívit přítele,

kterého jsem postrádala.“ Stoupla si a začala zapínat řemínky, které byly v jejím vystrojení spíše k ozdobě než k užitku. „A prozkoumat palácové území a samotný palác. Mám v úmyslu strávit tam trochu času. Tvoje vzácná Beysibka nebude jediná ochrana, se kterou může Kadakithis počítat.“ Vytáhla z truhly meč, mistrovské dílo se zlatým jilcem z něhož vystupovala tepaná křídla velkého ptáka a jádro hrušky svíraly ptačí paráty. Připjala si zbraň k opasku tak, že jí visela dole na boku. Nakonec si navlékla manicu, rukáv z kůže a kovových kroužků, který byl v oblibě u bojovníků v arénách. Ve správné poloze ho udržoval pás na hrudi. „Theron se k němu nikdy nedostane. Slibuju.“

„Moje neteř má zmatek v hlavě. Neví, k jakému patří pohlaví,“ brblal Molin. „Cožpak může obyčejný gladiátor ochránit prince lépe než vojenská posádka? Nebo Ďasové? Nebo naši beysibští spojenci?“

Odhodila dlouhé plavé kadeře na záda a posadila si na čelo zlatý kroužek, jehož úkolem bylo držet vlasy na svém místě. Tak, aby vycházely ze středu jejího čela, byly na čelence připevněny sluneční paprsky, symbol boha Savankaly. „Já nejsem žádný obyčejný gladiátor,“ připomněla mu nevzrušeně, „jak ostatně dobře víš, ty starý lišáku.“

Mnohokrát litovala, že se Molin stal jediným člověkem, kterému se svěřila se svým snem a s odměnou, kterou jí poskytl nejvyšší bůh rankanského panteonu. Ale byla tehdy velice mladá, jen čtrnáctiletá, a bláhová důvěra by jí měla být odpuštěna. On byl rankanský kněz: komu spíše by měla říci o svém snu, návštěvě Savankaly a třech přáních, která jí slíbil splnit? Molin ji vyzkoušel a věděl, že je sen pravdivý.

Škádlivě si přejela rukama po hrudi a připomněla mu tak své první přání. „Nevyrostla jsem do krásy, strýčku? Savankala mi skutečně požehnal.“

Viděla, že se otec zaškaredil. Pro něho ta slova vyzněla jen jako vychloubání. Třebaže je neschvaloval, byl od ni na takové řeči zvyklý. Opřel své ohromné tělo o rám dveří. „Chystáš se ven?“ zeptal se a ukázal na její oděv.

„Je skoro tma,“ odpověděla. „Jdu do chrámu. Krom toho se musím o městě dozvědět co nejvíc.“ S uštěpačným úsměvem se

otočila k Molinovi. „Nebyl jsi to náhodou ty, strýčku, kdo mi říkal, že pro tajné modlitby je nejlepší noční čas?“

„Já rozhodně ne!“ vyštěkl dotčeně. „A když půjdeš takhle oblečená, nesklidíš nic než potíže. Některé místní živly by byly ochotné tě zabít jen kvůli šatům, nemluvě o prvotřídním meči nebo čelence.“

Vrátila se k otevřené truhlici, vylovila dvě dýky v pochvách a vrazila je mezi ozdobné řemínky na stehně. „Nejdu sama,“ oznámila. „Beru si Reyka.“

„Kdo je Reyk?“ zeptal se Molin Lowana Vigela. „Jeden z těch obrů, co přijeli s vámi?“

Lowan jen kývl hlavou. „Dej na sebe pozor, holčičko,“ poradil dceři. „Ulice se od arény dost liší.“

Chenaya zvedla z truhly plášť s kapucou a zavřela víko. Když vycházela z pokoje, vytáhla se na špičky a letmo políbila otce na tvář. Molinovi nevěnovala nic, jen pohled na svá záda.

Neměla pod nohama písek, nepovzbuzoval ji dav diváků, přesto se ocitla v aréně. Cítila vyčkávající kořist, pozorovala ji ze tmy prasklin a přítmí uliček. Slyšela její dech, viděla lhostejné světlo očí na tmavých místech.

Ano, byla to aréna. Jenže tady nespěchal nepřítel do střetu, v divákovi nevzbuzovalo vzrušení řinčení oceli o ocel. Zde se protivník krčil, skrýval, plazil na místech, o nichž si myslel, že je nevidí: zlodějíčci s mrňavými srdci zbavenými odvahy, bezvýznamní hrdlořezové, kteří měli víc nožů než páteře. Potichu se pro sebe zasmála a zacinkala měšcem, aby je povzbudila. Posmívala se jim. Něco takového by si k úctyhodnějšímu soupeři při hrách nedovolila.

Sledovali ji a ona sledovala, jak sledují ji. *Možná*, napadlo ji, *kdybych shodila kápi a odhalila, že jsem žena…* Přesto nic takového neudělala. Měla té noci hodně práce a chtěla se hodně dozvědět.

Chrámová cesta byla tmavá a vylidněná. Lehce zjistila, kde stojí Chrám rankanských bohů, vznešená stavba, která čněla nad všemi ostatními. Ohromné vstupní dveře osvětlovaly dvě pánve, v nichž jasně žhnulo uhlí. Přestože však veškerou silou udeřila železným kruhem, nepřišel jí nikdo otevřít. Zaklela. V hlavním městě se

chrámy nikdy nezavíraly. Ještě naposledy uhodila kruhem a otočila se k odchodu.

„Otče nás všech," modlila se sevřenými rty, když sestupovala po chrámových schodech, „promluv ke mně tak jako oné noci před dávnými lety." Ale bohové mlčeli stejně jako ulice města.

Zastavila se, protože se chtěla rozhlédnout, a poznala, že vysoká zeď po pravici je určitě část komplexu guvernérského paláce. Park vlevo tedy bude Park nebeských slibů nebo jak se mu vlastně říká. Slyšela to, když tudy kdysi projížděla na cestě domů. Zde se muži, kteří si nemohli dovolit lepší prostitutky, handrkovali o sexuální přízeň napůl hladových amatérek. Pokrčila rameny, minula park a sledovala zeď guvernérského paláce, dokud nedorazila k jiné ulici, známé z výpravy za dne, k Procesce.

Znovu se zastavila, pohlédla k obloze a obdivovala, jak jasně nad touto částí města září hvězdy. Třebaže se modlila k Savankalovi a zapřísahala se jeho jménem, noc ji uchvátila. Měla příchuť něčeho nevídaného, byla cítit jak nikdy jindy.

Začala si potichu pískat. Nad hlavou jí proklouzl prchavý stín a za letu zastínil hvězdy. Vrhl se střemhlav dolů. Natáhla paži, na níž měla oblečenou manicu. Reyk zavřeštěl na pozdrav a přitom složil křídla a posadil se jí na zápěstí. Místo odpovědi zamlaskala a připevnila mu nohu řemínkem z opasku.

„Taky to cítíš, potvůrko?" zašeptala sokolovi. „Město? Tma? Je to živé." Opět mlaskla a Reyk zatřepal křídly. „Samozřejmě to cítíš." Rozhlédla se a otočila kolem dokola. „Město kvasí tak, jak to Ranke nikdy nezažilo. Třeba se nám tu bude líbit, kamaráde. Jen se podívej!" Ukázala na stín, který nenápadně proklouzl po opačné straně ulice. Zavolala na něj. Zarazil se, změřil si ji pohledem a pokračoval v cestě. Když se ztratil v přítmí, Chenaya se hlasitě zasmála.

Putovala po Procesce a povídala si s Reykem. Žasla, jak se těch několik neznámých, které vypátrala, plížilo od vchodu ke vchodu v úsilí se jí vyhnout. Kráčela středem dláždění tak, aby se měsíční světlo odráželo na jílci meče. Měl být případným zlodějům jednak pokušením, jednak varováním.

Čerstvý vítr náhle přivál nezvyklý pach. Zastavila, začichala a pokračovala v chůzi. Slaný vzduch. Nikdy předtím ho necítila. Měla z něho podivný pocit kolem páteře. Často na moře myslela. Zdálo se jí o něm. Její kroky zaváhaly, zastavila. Jak je daleko k přístavní hrázi, zajímalo ji. Sluchem pátrala po hlasu příboje. V příbězích a vyprávěních byl vždycky příboj. Pěnil, rozbíjel se o pobřeží, burácel jí ve snech.

Kráčela dál, čichala, naslouchala.

Posléze na konci dlouhé, široké ulice vypátrala přístaviště a setmělé siluety zakotvených lodí. Holé stěžně se kolébaly proti obloze, lana bzučela v mírném vánku, který se nesl od vody. Žádné nárazy příboje. Jedinými dalšími zvuky bylo lehké šplouchání a praskání dřevených trámů. Ve vzduchu se mísily se solí nové pachy: zápach ryb a mokrých sítí, kouře z ohňů, na kterých si vařili rybáři nebo snad u nich sušili ryby. Pokud ohně stále hořely, jí se nepodařilo je zahlédnout. Jen tu a tam pronikalo temnotou světlo z matně osvětlených oken.

Tiše, každý nerv v těle napjatý, se Chenaya pohybovala po Bulváru a pak po jednom dlouhém molu. Měla teď pod sebou vodu. Jak našlapovala, prkna se pod ní lehce pohupovala. Měsíc nad hlavou vrhal stříbrnou záři na něžné vlnky.

Shodila kapuci. Vítr, na kůži chladný a svěží, jí lapil a rozvlnil vlasy. Svlékla plášť a zhluboka se nadechla, naplnila si plíce slanou chutí.

Nenadále se vedle ní vynořil stín. Tasila meč. Zaskřípal. Uvolnila Reykovi řemínek a on vzlétl. Couvla, přikrčila se a napjatě se rozhlížela.

Ale stín byl ještě víc překvapený než ona. „Neubližuj mi!“ Napadlo ji, že hlas patří dítěti, chlapci. „Prosím!“ Natáhl k ní sepjaté ruce.

Chenaya se napřímila a uložila meč do pochvy. „Co tady zatraceně pohledáváš?“ zněla její jadrně zašeptaná otázka. Dítě nikdy nezabila, ale v této chvíli k tomu byla proklatě blízko. „Jen málo dalších lidí má v téhle chvíli odvahu vydat se ven.“

Zdálo se, že postavička pokrčila rameny. „Hraju si,“ odpověděla váhavě.

Zašklebila se. „Nelži. Podle hlasu jsi kluk. Chtěl jsi krást?“

Dítě neodpovědělo okamžitě, ale otočilo se tváří k moři. Chenaya si uvědomila, že před chvílí došla na konec starého mola. Kdyby chlapec v poslední chvíli nevyskočil, mohla přepadnout přes okraj.

„Vyplížil jsem se ven,“ přiznal nakonec. „Někdy sem chodím sám, takže se můžu dívat na domov.“ Znovu si sedl a kýval nohama nad vodou.

Posadila se vedle něho a ze strany si ho prohlížela. Je mu asi deset, usoudila. Stopa smutku v jeho hlase ji zasáhla. „Co jsi myslel tím domov?

Ukázal prstíkem. „Místo, odkud pocházím.“

Aha, takže beysibské dítě. Při nedostatku světla to nemohla uhodnout. Nevypadal tak odlišně, nebyl jinak cítit a nesnažil se ji zabít – ne že by byl při své velikosti až takovou hrozbou.

Sledovala jeho pohled přes vodu a znovu si uvědomila, že ji na krku divně mrazí. Pak se dostavil vzácný klid jako by nějak dospěla domů.

„Jak tomu moři říkáte vy, Beysibové?“ zeptala se a přerušila společné mlčení.

Malý chlapec k ní zvedl pohled a tím pohybem jí prudce upozornil na svůj cizí původ. Daleko od sebe posazené, nevinné oči nemrkaly. Uvízla v jejich tajemném magnetismu. S kouzelnou čistotou se v nich odrážely hvězdy i její obličej. Pronesl melodickým, neznámým jazykem slovo, které jí nic neříkalo. Bylo to nějaké jméno.

Odtrhla pohled. „Nerozumím, ale zní to hezky.“ Šepot se jí sotva dostal přes rty, tak potichu mluvila. Měsíc se třpytil na tančících vlnách. Molo pod ní se houpalo a sténalo. Ruka se pomalu blížila k hrudi a do bdělé mysli se jí bez vyzvání vloudil starý sen. *Na stříbřitých vlnkách se vznášela, plula tvář Savankaly. Jeho rty pronesly odpověď na její třetí přání.…*

„Nejsi Beysibka,“ promluvilo dítě vedle ní. „Nepřišla jsi z moře. Proč si ho tak prohlížíš?“

Sen odplul a s ním i rozechvění. Mírně se usmála. „Nikdy jsem moře neviděla," odpověděla mírně, „ale jsme staří přátelé. Téměř milenci." Vzdechla. „Je velmi krásné, přesně jak se vypráví."

„Ty taky," oznámilo k jejímu překvapení dítě. „Co to máš ve vlasech?"

Dotkla se pásku na čele. „Ozdobu," řekla prostě. „Je na ní znamení mého boha."

Naklonil se k ní a zvedl jí ruku k obličeji. „Můžu si na ni sáhnout?" chtěl vědět. „Moji rodiče jsou chudí. Nemáme nic tak hezkého. Září, když zachytí světlo." Cítila, jak se prsty dotýká kovu nad jejím spánkem. Sklouzly lehce po obrubě čelenky ke slunečním paprskům.

V očích jí vybuchl oslnivý bílý záblesk světla a oslepil ji. Spadla na záda, okraj mola pod zády. Ztrácela rovnováhu, voda ji přitahovala. Vtom ji zachytila silná ruka a pomohla jí opět do sedu.

Ale po vířícím množství paobrazů se jí vidění vyjasnilo. Sedělo před ní beysibské dítě, své ruce položené na jejích. Na čele mu hořela mírná zář chvějivých paprsků, malé slunce, které ozařovalo nejbližší prostor kolem sebe.

Ústa se pohnula, ale nevyšel z nich žádný zvuk. „Dcero." Bylo to něco jako potvrzení.

Chenaya sepjala ruce ve výši očí a v uctivém strachu sklonila hlavu. „Jasný otče!" vydechla a víc slov nenašla. Hrdlo se jí sevřelo, nedostávalo se jí vzduchu.

Znovu ji vzal za ruce a odtáhl jí je od obličeje. „Neboj se mne, dcero." Hlas burácel, naplňoval jí uši a rozum, vysílal jí do celého těla vlny, které ji rozechvívaly. „Ty jsi mne dnes v noci volala?"

Skousla ret. Chtěla se vzdálit jeho dotyku, ale bála se odtáhnout. „Hledala jsem tvé kněze," odpověděla roztřeseně, „hledala jsem věštce, znamení. Nikdy mě ani nenapadlo…"

„Jednou ano," odpověděl bůh. „A já pak za tebou přišel, abych se ti odměnil."

Zajíkala se, neschopná pohlédnout přímo na něho. „A já tě uctívala, modlila se k tobě, ale od té doby ani jednou…"

Mírně ji plísnil. „Cožpak jsem ti nevěnoval víc přízně než ostatním našim lidem? Nebyly mé dary dostatečně velké? Chtěla bys ode mne víc?“

Propukla v pláč a svěsila hlavu. „Ne, otče. Odpusť mi, nechtěla jsem…“ Nemohla najít slova. Neovladatelně se třásla, upírala pohled na okolní záři, v níž se koupala její i jeho ruka.

„Vím, co chceš říci,“ prohlásil Savankala. „Volala jsi mne ne kvůli sobě, ale kvůli tomu, koho oba milujeme. A já poskytnu tu trochu pomoci, kterou mohu.“

„Třetí komando,“ vykřikla znenadání. Když si uvědomila, že její modlitba byla vyslyšena, ve snaze ovládnout slzy zamrkala. „Znič je, než ublíží Kadakithovi!“

Bůh zavrtěl hlavou a světlo na jeho čele se zavlnilo. „To neudělám,“ odmítl. „Musíš bránit posledního rankanského prince pomocí schopností, které jsem ti věnoval. Možná ani nevidíš tváře těch, kteří by mu chtěli ublížit. Ale měla bys znát hodinu.“ Zaprotestovala: „Ale otče!“

Zavrtal se do ní očima, neproniknutelnýma a hrozivýma, vzdálenějšíma než jindy. Zavřela oči, zamkla je pod víčka, ale to nepomohlo. Oči se do ní vpalovaly, zkoumaly její duši. Bála se plakat, přestože se jí třásly rty.

„Až střepina měsíce spadne do prachu země, pak musíš bojovat nebo tvůj malý princ zemře a císařství Ranke navždy zmizí.“ Pustil její ruce, předklonil se a pohladil ji po vlasech, ramenu, hrudi. Na každém místě, kterého se dotkl, setrvávala laskavá záře. „Sbohem, dcero. Přišel jsem za tebou dvakrát. Víc nemůže žádat žádný muž nebo žena. Již se nesetkáme.“

Otevřela oči, jako by se probouzela z dlouhého snu. Dítě hledělo na moře a komíhalo nohama nad vodou. Na čele mu nezářilo žádné světlo, nic nenaznačovalo, že se událo něco neobvyklého. Dotkla se jeho paže. Chlapec se otočil a usmál se na ni, pak zase odvrátil pozornost. „Moře je moc pěkné, viď?“

Pomalu vydechla, natáhla se a rozcuchala mu vlasy. „Ano, moc hezké.“ Pomalu vstala, bojujíc se slabostí v kolenou. „Opravdu se ale potřebuji napít.“ Hvízdla. Z výšky nad nejbližším stěžněm odpověděl

Reyk a začal klouzat dolů. Chenaya zvedla paži a sokol se posadil na svůj hrad.

Beysibské dítě poděšeně vykřiklo a vyhrabalo se na nohy. Oči se mu rozšířily bázní. „Tebe poslouchají ptáci!“ vykoktalo. „Jsi bohyně?“

Zaklonila hlavu a rozesmála se. Zvuk se rozléhal daleko nad vlnami. Se smíchem se otočila a odešla od chlapce, nechávajíc jeho dětinskou otázku bez odpovědi.

Ulice se kroutily a stáčely jako had toužící po krrfu. Dopadalo sem jen slabé měsíční světlo a k hledání cesty propůjčovalo jen málo své síly. Muži se zde tolik neskrývali, ale vždy kráčeli ve dvojicích nebo trojicích. Zčernalé vchody a výklenky byly plné slídivých, záludných očí.

Začala se uklidňovat. Hrůzu nahánějící představa boha, který s ní hovořil na mořském břehu, se od ní pomalu vzdalovala. Hladila Reyka po peří a všímala si svého okolí.

Na ranní cestě se tak daleko nedostala. Vzduch páchl po odpadcích a blátě. Prostředí se hemžilo neviditelným životem: tlumené kroky, otevírání a zavírání dveří, z nichž se nerozlilo žádné světlo, potlačované nadávky z neproniknutelných hloubek uliček, mumlání, šepot.

Mlaskla na Reyka. Pokud se člověk podíval jejím směrem, když kolem něho procházela, rychle si našel jiné místo, kam obrátit pohled. Stačilo všimnout si sokola.

Po něčem uklouzla, zabručela pro sebe kletbu na ohavný zápach, který se jí nesl zpod boty. Někdo poblíž se zahihňal vysoko posazeným hlasem. Záměrně předvedla půl délky čepele meče a pak ho opět zasunula do pochvy. Zaskřípění kovu o kůži mělo být dostatečným varováním pro každého, kdo neměl dostatečně dobrý zrak, aby si všiml jejího ptačího přítele. V tom okamžiku hihňání utichlo. Teď byla se smíchem na řadě ona. Zasmála se tichým nakřáplým smíchem, který jí škrábal v hrdle.

Bude se jí v Asylu líbit.Vzpomněla si na sluncem sežehlé arény v Ranke, třpytivý písek a povzbuzování davů, zabíjení mužů, kteří proti ní neměli ve skutečnosti žádnou naději. Byli mezi nimi dobří

muži, někteří výborní. Měla na těle jizvy, které jejich hodnotu potvrzovaly. Ale nemohli ji porazit. Poskytla divákům představení, neboť v jejím zabíjení bylo vidět umění. Pak sebrala měšec. Hra ji znudila.

Tady bude všechno jinak, hra se změní. Asylum je arénou noci a stínů. Žádné volající zástupy, žádná naleštěná zbroj, žádné fanfáry trumpet, žádní arbitři. Při té představě se usmála. Žádné prosby.

„Domov, Reyku," zašeptala k sokolu. „Cítíš to? Přišli jsme domů."

Toulala se tmavými ulicemi Spleti, s nikým nemluvila, ale pečlivě si prohlédla všechny kolemjdoucí, hodnotila jejich chování, pohlédla jim do očí. Věděla, že z lidských očí lze vyčíst pravdu a všechny lži, které kdy jazyk pronesl. Duše sídlí v očích.

„Psst… jen pár měďáků, pane, a koupíte si rajská potěšení." Mladá dívka vystoupila ze stínu a pod rozevřeným pláštěm vystavovala nezřetelné půvaby.

Chenaya shrnula kapucu natolik, aby bylo vidět její plavé kadeře. „Jdi se vycpat, couro." Ale sáhla do měšce: zavěšeného na řemínku kolem krku, a hodila do prachu několik mincí. „Tak, teď mi povíš, kde se tu můžu napít a možná mi dáš pár informací."

Malá prostitutka cupitala stíny a šátrala po penězích. „Kéž ti Ils požehná, paní," odpověděla vzrušeně. „Něco k napití? Jen čtvery dveře odtud. Vidíš tu lampu?"

Když Chenaya kráčela k bledému světlu, dveře pod ním se otevřely a zase s bouchnutím zavřely. Ulicí odcházely dvě statné postavy v pláštích a vzápětí je spolkla noc.

Lampa osvětlovala znamení nad vchodem. Chenaya zvedla obočí. Jakkoli je zvíře na něm vyobrazené pouze mýtické, věděla s jistotou, že něco takového by si nikdy neudělalo. Naslouchala hlasům, které se k ní nesly zevnitř, a pokývala hlavou. Tady není místo pro šlechtice a gentlemany. Ani pro dámy, jak by ji varoval otec.

„Vzhůru," nařídila tichým hlasem Reykovi. Sokolí křídla tloukla pravidelným rytmem do vzduchu. Pták stoupal, pomalu zakroužil a našel si nový hrad na domovním znamení krčmy. Složila řemínek a nacpala ho za opasek, pak strčila do dveří.

Hovor zamrzl. Všechny pohledy se stočily jejím směrem. Snažila se prohlédnout špinavým kouřem, který se linul z knotů lamp, jež nutně potřebovaly zastřihnout, a z vysoko umístěných lojových svíček. Pátrala v tvrdých, podezíravých obličejích. Vzduch byl zamořen pachem piva, vína a špinavých těl.

„Stojíš ve dveřích, ne na divácké galerii, sakra!“ zařval výčepní a zahrozil masitou pěstí. „Pojď dál nebo vypadni!“

Vstoupila a shodila kápi. Roztřásla vlasy, které okamžitě zalilo světlo.

Výhled jí zakryla našedlá tvář, po rameni přejely něčí prsty. „Lepší pohled se mi nenaskyt už aspoň měsíc,“ přivítal ji muž. Z dechu mu bylo cítit zvětralé pivo. Zamrkal. „Hledáš mě, krásko?“

Věnovala mu co nejlíbeznější úsměv. Pažemi mu sklouzla po krku a kolenem prudce narazila do nechráněných slabin. S prudkým zavrčením se zkroutil, ruce mezi stehny. Pěstí v rukavici vyrazila proti jeho čelisti a poslala ho k zemi. Couvla. Když se pokusil zvednout, popadla ho za pásek a límec a poslala jej hlavou napřed ke zdi. Sesypal se na hromadu a už se ani nehnul.

„Tak to chodí,“ oznámila všem v doslechu. Teatrálně hodila vlasy na záda a naladila hlas na roztouženou notu. „Dáma si už nemůže dát v klidu něco k pití.“ Nato ze sebe setřásla plášť. Ujistila se, že všichni viděli meč a dýky. Ale zdálo se, že najednou se o ni nikdo nezajímá. Zamračila se a vyrazila k pultu.

„Džbánek vašeho nejlepšího,“ poručila si a dlaní připláclа před výčepního minci. Zavrčel, smetl peníz a přinesl pití. Když stavěl džbánek na pult, všimla si, že mu na pravé ruce chybí palec. Usrkla pivo a otočila se. Začala si přes okraj nádoby prohlížet ostatní hosty.

Její pozornost okamžitě upoutali tři muži. Ztuhla. Poznala uniformu Třetího komanda. Oni nebo jejich kamarádi zavraždili císaře a dosadili na trůn Therona – ať je prokleto jeho jméno! Jsou to vyvrhelové. Ve srovnáni s nimi je i místní lidský odpad zářivý a sladce voňavý. Odložila džbánek a plášť. Zatímco odhadovala vzdálenost trojice, zajela jí ruka k jílci meče. Vtom ji nějaká paže chytila za ruku. „Nech toho,“ zamumlal jí do ucha hlas. „Mají přátele. Nikdy nevíš, odkud může přiletět nůž.“

Obrátila se a střetla se s nejhlubšíma, nejčernějšíma očima, jaké kdy spatřila. Řasy vypadaly načerněné, téměř ženské. Obočí bylo tak husté, že nad nosem téměř srůstalo. Výsledný dojem byl drsný a magnetický. „Co se staráš?“ zeptala se šeptem. Všimla si, že se v doslechu pohybuje výčepní.

Temný pohled přejel nahoru a dolů po jejím těle. „Starám, jo?“ odpověděl otázkou. „No, takové záležitosti můžou chvíli počkat. Rád bych ti koupil něco k pití.“

Ukázala na džbánek. „Už jsem si koupila.“

Zašklebil se. „Tak si přisedni a já ti koupím další.“

Neměla by si ho všímat. Zdálo se, že jsou stejně staří a zhruba stejně vysocí. Možná vážila o libru, dvě víc. Byla v něm však síla statného, štíhlého těla, kterou nemohla skrýt ani jeho ošuntělá tunika.

„Určitě to umíš s noži,“ poznamenala a ukázala na několik čepelí, které nosil připevněné na těle. Jedinou odpovědí bylo skromné přikývnutí. Pokračovala: „Pití platím já a ty mi povíš něco o té trojici v rohu.“

Roztáhl ústa v kratičkém úsměvu. „Ty jsi tady rozhodně nová,“ odhadl ji. „Cena za informace je v tomhle městě vyšší než jeden dva džbánky.“

Zhluboka se nadechla a pohlédla mu zpříma do očí. „Můžu nabídnout víc.“

Zjevně o jejím návrhu uvažoval. „Půjdeme tedy k mému stolu.“ Posměšně se uklonil.

Již před nějakou chvílí se hovor v místnosti vrátil k původní intenzitě. Nikdo nevěnoval ani jí, ani jejímu mladému loupežníkovi sebemenší pozornost. Odtáhl židli a teatrálně ometl sedačku. Dobrý stůl, usoudila, je od něho vidět po celé krčmě a na vchod. Postavila džbánek a plášť přehodila přes židli. Sedli si vedle sebe.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se potichu, skloněná nad pivem.

Začal si hrát s dvojicí malých kostek, jež ležely u jeho džbánku. „Hanse,“ představil se prostě. „Nikdy jsem toho velkohubého chvastouna neměl rád.“ Kývl směrem k muži, kterého přemohla. Hospodský ho držel v podpaží a táhl ochablé tělo ke dveřím.

Chenaya se opět napila. „Na nikoho jiného to zřejmě dojem neudělalo.“

Hanse pokrčil rameny. Kostky poskakovaly po stole. Zastavil je a zvedl. „Jsi dcera Lowana Vigela, viď?“ Otáčel kostkami v dlaních.

Opřela se v židli ve snaze skrýt překvapení. „Jak to víš?“

Hodil kostky: hadí oči. „V Asylu se řeči šíří rychle. To je tvoje první lekce.“

„Bude nějaká druhá?“ řekla s předstíranou nenuceností.

Sotva znatelné pokývnutí k příslušníkům Třetího komanda. „Lidé, kterým by ses v Asylu měla vyhýbat.“ Změnil téma. „Je pravda, že jsi bojovala v rankanských arénách?“

Naklonila se k němu tak blízko, že se opírali rameny. „Když byla nabídnutá odměna tak velká, aby vzbudila můj zájem.“ Rozverně zatřepetala řasami. „Proč bych se těm kopám hnoje měla vyhýbat?“

Kostky cvakaly na nerovném povrchu. „Mají kamarády. Spoustu kamarádů.“

Prošel kolem nich výčepní, v ruce džbánky pro vedlejší stůl. „Kolik?“ zeptala se konečně.

„Spoustu. Před několika dny přijeli do města. Už teď se tady chovají, jako by jim patřilo. Vsadím se ovšm, že by s nimi Rybočci mohli nesouhlasit.“ Vzhlédl, když je hospodský opět míjel. „Bezpalče, ještě dvě piva pro nás. Ona platí.“ Usmál se na ni a dopil džbánek. „Vždycky chodí po dvou nebo po třech. Pustíš se do křížku s jedním, rozliješ si to u všech.“

Zaklonila se, až se hlavou opírala o stěnu, a potící zasakrovala. Přítomnost Třetího komanda nemohla být náhodná. Určitě něco chystají proti princi. Což ovšem znamená nebezpečí i pro jejího otce a pro ni. A Molina. Theron nelitoval žádné energie. Loví každého, kdo by mohl vznést nárok na trůn.

Hanse jí poklepal na paži. Škubla sebou. „Chce zaplatit,“ upozornil ji. Tyčil se nad ní Bezpalec a tvářil se nevrle. Na stole se objevily dva nové džbánky.

Hanse očima sledoval její ruku, jak se ponořila do měšce na krku a vylovila minci. „Musíš být při hrách úspěšná,“ poznamenal.

„Ujde to,“ souhlasila a pokynem propustila Bezpalce. „Ještě žiju.“

„Na život,“ zašeptal přípitek, zvedaje džbánek s pivem. Trochu pěny mu zasněžilo černý knír. „A jestli chceš naživu i zůstat, nauč se nosit prázdnější měšec a obyčejnější meč.“ Zvedl pohled k jejímu čelu. „Najdou se tady lidé, kteří ti jen kvůli téhle tretce podříznou krk a teprve pak se budou starat, jestli je z pravého zlata.“

Podepřela si bradu dlaní a oplatila mu pohled. Líbily se jí jeho oči, byly tak černé a hluboké. „Když se v Asylu šíří zprávy tak rychle, Hansi, co kdybys dal do oběhu tuhle. Je to nové ponaučení, které byste si měli zapamatovat: nehrajte si s Chenayou. V sázce je příliš mnoho.“

Odhadoval ji přes okraj džbánku. „Co to má znamenat?“

Znovu nasadila sladký úsměv. „To má znamenat, že nikdy neprohrávám, Hansi. V ničem.“ Když postavil pivo na stůl, ukázala na kostky. „Jak se to hraje?“

Zvedl je a protřepal v zavřené pěsti. „Vyšší číslo vyhrává,“ vysvětlil prostě. Hodil je: šest a čtyři.

Sebrala je a bez dívání upustila. Čelo mu zkrabatilo zamračení. „Dvě šestky,“ zamumlal a sebral je. Chtěl upět hodit.

Zadržela mu ruku. „Nemáš chuť na Vuksibah?“

Oči se mu rozšířily. „To je drahá chuť.“

Vytáhla další dvě mince, pěkné zlaťáky s vyraženou pečetí císařské mincovny. Přistrčila je k Hansovi. „Vsadím se, že se v tomhle zapadáku dá koupit všechno. Mrkneme se, jestli tu ten starý mrzout nemá ulito pár lahví. Bydlíš někde poblíž?“

Zamyšleně se kousal do spodního rtu a zdvihl obočí. Pomalu kývl hlavou.

Udělala na něho obličej. „Ten smrad tady se nedá vydržet.“ Přiblížila tvář k jeho. „Vsadím se, že se toho můžeme jeden od druhého hodně naučit.“ Ruka jí sklouzla pod stůl, dotkla se jeho stehna a setkala se s poměrně velkým překvapením.

Zachytil její pohled a pokrčil rameny. „Další nůž,“ vysvětlil.

Chenaya se ušklíbla. „Když to říkáš.“

„Vážně,“ trval na svém. Posbíral její peníze a odstrčil židli. Když vstával, zachytil chodidlem o nohu stolu a ze džbánku jí vyšplouchlo pivo. „Promiň,“ zavrčel. Prorazil si cestu k výčepnímu pultu a nedočkavě se dal do hovoru s Bezpalcem.

Chenaya se zadívala na kostky, sebrala je, hodila. Dvě šestky. Znovu vrhla: dvě šestky. Ještě jednou je zvedla, a pak je s povzdechem upustila do piva.

Tato noc, pro ni sedmá ve městě, byla klidná. Chenaya přecházela po komnatách, vyhlížela z každého okna přes široké pozemky patřící k domu ke stříbrné stužce Červené Březnice. Řeka běžela k moři. Chenaya téměř slyšela její zvuky.

Chodila a uvažovala, zda má cenu vyrazit dnes zase do ulic. Všichni důstojníci a úředníci, které v uplynulých několika dnech podplatila, všichni ti lidičkové, jež zastrašovala, veškeré její vyptávání a pátrání – nic z toho ji nikam nepřivedlo. Jestliže existuje nějaké spiknutí proti princi, neuniklo o něm ani jedno neopatrné slovo.

Avšak přišel za ní sám Savankala a sdělil jí, co se stane až střepina měsíce spadne do prachu země. Ale co to má znamenat? Dejme tomu, že střepina měsíce má třeba něco společného s astrologií. Obrátila se na Molina a jejich rozhovor vyústil ve strašlivou hádku. Odcházela s vodopádem kleteb. S žádným porozuměním se rozhodně nesetkala.

Kopla do stoličky a vrhla se na postel. Zabořila nehty do prostěradel. Když jí bůh plnil přání, proč ho jen nepožádala o rozum?

Převalila se na bok a zhluboka si vzdychla. Navzdory náladě jí na tváři utkvěl mírný úsměv, když jí pohled padl na stůl na druhé straně komnaty. Stála na něm láhev Vuksibahu.

Tak v téhle hře rozhodně neprohrála, usmála se pro sebe. Pohledný zlodějíček ji hodně naučil, ale jen málo bylo o Asylu. Po první lahvi Vuksibahu vše, co říkal, bylo pouhým doprovodem k tomu, co dělal. Naštěstí se probudila s čistou hlavou a dokázala si vzpomenout na každé slovo. Pochybovala, že by Hanse mohl prohlásit totéž. Sebrala zbývající láhev, nasadila si čelenku, kterou jí sňal z hlavy a skryl pod polštář, a odešla. Ještě spal.

Nebylo by špatné se znovu s Hansem sejít, pomyslela si. Proč ne? Ani cvičení s Dayrnem nedokázalo odvrátit její pozornost od nebezpečí hrozícího bratranci. Nemělo však význam dělat si pořád starosti. Hanse by mohl najít způsob, jak ji rozptýlit.

Vstala, vyklouzla z domácího oděvu a natáhla na sebe nové kožené šaty z truhlice v nohách své postele. Měla v ní i zbraně. Připjala si přepychový meč. Dodatečně ji napadlo, že by si měla vzít ještě dvě dýky. Hanse si o sobě myslel, že mu jde vrhání nožů. Bylo by vzrušující ho vyzvat k měření sil.

Když se dooblékla, zastrčila si láhev Vuksibahu pod paži a odešla z pokoje. Otec spal nebo si četl ve svých komnatách. Nevyrušila ho. Trápil se, když odcházela, ale nikdy se ji nepokusil zastavit. Měla ho za to moc ráda.

Sešla po schodech na hlavní podlaží, podpatky bot klapaly po kamenu. Dayrne ji určitě slyšel, neboť na ni čekal dole. Další dva z jejích osmi gladiátorů se stejně potloukali někde poblíž. Kadakithis nebyl na seznamu Therona sám; její otec býval zesnulému císaři přítelem stejně jako příbuzným.

„Přines Reyka," nařídila tmavovlasému obru. „Potom sežeň někoho, kdo by tě vystřídal na hlídce. Prochodil jsi se mnou po ulicích pět nocí a nedostatek spánku se dneska projevil na tvém cvičení."

Darne se zamračil, ale rychle výraz skryl. „Dovol mi jít s tebou, paní. Noc je ošidná…"

Zavrtěla hlavou. „Dnes ne, příteli." Ukázala na likér, který si nesla. „Dnes večer hledám trochu potěšení."

Zdálo se, že se chystá promluvit, pak si to raději rozmyslel, otočil se a odešel. Sokoly chovali v klecích zadní části plantážnického domu, ale Dayrne se s jejím miláčkem vrátil téměř okamžitě.

Chenaya si omotala řemínek okolo prstů, potom Reykovi sňala čepičku a vrátila ji Dayrnovi. Nepotřebovali ji ke zvládnutí svého oblíbeného ptáka, jenže pro ostatní platilo něco jiného.

„Teď mazej do postele." Laškovně mu stiskla obrovský biceps. „A ráno ať jsi připravený na nejtvrdší cvičení svého života!"

Prošla kolem něho do teplé noci. Cítila se lépe, když opustila hranice svého pokoje. Nejdřív se po Hansovi podívá v jeho bytě, a potom, jestli nebude doma, U Oplzlého jednorožce. Možná jí to bude trochu trvat, ale najde ho. Stojí za námahu.

Když přecházela Chrámovou cestu, vykročilo ze stínů mladé děvče a zastoupilo jí cestu. Malá ručka stáhla ochraňující kapuci obnošeného pláště a odhalila tmavé kadeře a široké, vyděšené oči. „Prosím, paní," oslovila ji plaše, „daruješ minci ubohé nešťastnici?"

Chenaya si uvědomila, že svůj plášť zapomněla. Nevadí, lidé z ulice ji už dobře znají. Chtěla kolem děvčete projít.

Dívka se přiblížila, spatřila Reyka a zarazila se. Kousala si nehet na prstě, pak znovu požádala: „Prosím, paní, cokoli můžeš postrádat. Jinak se budu muset prodat v Parku nebeských slibů, abych nakrmila bratříčka."

Chenaya se podívala zblízka do hubené tváře vychrtlé hlady. Veliké prosebné oči lapily její pohled. Byly plné strachu a plné naděje. Žebráci k ní přicházeli i jindy, ale peníze jí zůstávaly. Ovšem v té dívce bylo cosi, co obměkčilo srdce a rozvázalo měšec. Do natažené ruky dopadlo několik rankanských zlaťáků.

Takové jmění dítě nikdy nevidělo. Dívka jen s nevěřícím úžasem hleděla na třpyt ve své dlani. Do očí jí vstoupily slzy. Vrhla se k zemi, rukama objala nohy své dobrodějky a rozplakala se.

Reyk zaskřehotal a vrhl se na obranu své paní. Vzlykající dítě zachránil pouze řemínek. Chenaya, nohy ovinuté pažemi dívky, se ho snažila zvládnout a udržet rovnováhu. Při tom jí láhev Vuksibahu vyklouzla zpod paže a rozbila se; vzácný likér jí vyšplíchl na boty. Ulevila si divošskou kletbou a hloupou žebračku odstrčila.

„Je mi to líto, paní," kvílela a hrabala se na nohy Současně couvala. „Tak líto, tak líto!" Otočila se a prchla do tmy.

Kolem nohou se Chenaye blýskaly kousky skla, Vuksibah se vsakoval do prachu. Vzdychla a postrkovala střepy špičkou nohy. No co, může si U Oplzlého jednorožce koupit další.

V tu chvíli se jí po páteři rozšířil palčivý pocit. Klekla si, aby lépe viděla, potom vrhla přes rameno pohled na oblohu. Zakřivení měsíce vykroužilo na nočním nebi jemný, jasný srpek a jeho stříbro se odráželo v každém kousku skla.

V hlavě jí znenadání vykřikl hlas jejího boha. *Až střepina měsíce spadne do prachu země.*

Uvolnila sokolu řemínek. „Leť!“ zvolala a Reyk vystřelil do vzduchu. Běžela ulicemi, v hlavě jí zvonilo Savankalovo varování, až se dostala k domu svého otce. Bez dechu prolétla dveřmi.

„Dayrne!“ křikla. Večer ji neposlechl. Přibíhal z vedlejšího pokoje, dosud oblečený a ozbrojený. Nebyla vhodná chvíle na hubování. „Dayrne, je čas!“

Dalších slov nebylo třeba. Zmizel a vrátil se s pytlem přes rameno. Doprovázeli ho čtyři kamarádi a při chůzi se opásávali meči. „Zůstaňte tady a dejte pozor na otce!“ nařídila jim.

„Kde je Reyk?“ přerušil ji Dayrne.

Zvedla prst. „Pořád nablízku. Neumím běhat a přitom ho nosit.“

Společně vběhli do tmy a tmavých ulic. Po levici se jim tyčily vysoké obrysy chrámů, ze smutkem naplněných vchodů volaly hlasy bohů a pobízely je ke spěchu. Možná to byl ale vítr, který se záhadně zvedl odnikud, naříkal v uličkách a tlačil se jim do zad.

Před nimi plul a vábil měsíc.

Poklusali k sýpkám a zastavili se. Z protější strany ulice vyrůstala zadní hradba kolem území paláce a její neuvěřitelná výška vyvolávala pochybnosti o jejich možnostech. „K západní straně,“ nařídila Chenaya.

Měli pečlivě připravený plán. V noci byly palácové brány zavřené na závoru a s hlídáním paláce se obtěžovala jen hrstka strážných. Mimo den neměl dovnitř nikdo přístup, výjimku umožňovalo jedině princovo svolení. Ale ona a Dayrne si cestičku našli.

Kolem samotných sýpek se zvedala jiná hradba. K její západní straně teď utíkali. Dayrne uvolnil smyčku pytle a vytáhl kotvici a lano. Zde byla zeď nižší a bylo možné ji přehodit. Během okamžiku se ocitli nahoře a pospíchali po úzkém kraji. Hradba se postupně zvedala, až nad branou sýpek, naproti palácové hradbě, dosáhla nejvyššího bodu. Dayrne si přichystal druhou kotvici.

Hanse se jí pochlubil, jak se vloupal do paláce. Žádný člověk není dostatečně silný, aby vyhodil kotvici do výšky palácových zdí, prohlásil. Zřejmě měl pravdu. Ale Ulice hojnosti, která oddělovala sýpky od paláce, nebyla tak široká, jako byla hradba vysoká. Pro

průměrného muže by přesto šlo o nemožný hod. Ne však pro člověka se schopnostmi a úžasnou silou Dayrna.

Roztáčel kotvici ve stále širších kruzích a nocí se neslo bzučení. Plácla sebou, aby ji nesrazil přes okraj. Konečně hodil. Kotvice a šňůra se nesly vpřed, a pak zmizely. Nato zaškrábal kov o kámen. Dayrne vypjal šňůru.

Tuto část plánu neměli nacvičenou, ale důvěřovala příteli. Doširoka se rozkročil a zapřel se. Svaly se napjaly. Kýl na ni. Chytla se lana a vkročila do prázdného protoru. Dayrne zabručel, ale lano držel pevně. Ručkovala ke vzdálené hradbě a přes její okraj. Šňůra se prověsila a ona jako by viděla spáleniny, které jak věděla, poznamenají Dayrneovy ruce a předloktí.

Nakonec se jí úplatky jistým způsobem vrátily. Přímo pod ní byl hřeben střechy, ubytovna sloužících. Stáhla šňůru a hodila ji dolů po vnitřní straně zdi, pak se po ní svezla. Je uvnitř.

Ale kde jsou stráže? Nebylo po nich ani památky. Kam až dohlédla, nic se na nádvoří nehýbalo. Seskočila na zem, chvilku přikrčeně vyčkávala a teprve potom se dala do pohybu, ze stínu do stínu.

Co teď? Dál se v přípravách nedostala. Tu a tam unikaly z oken paláce ostrůvky bledého světla. Na vrcholku nejvyššího minaretu se ve větru hystericky třepetal praporec. Daleko vpravo byla Hlavní brána. Z náhlého popudu k ní vyběhla, aby se podívala, zda se tam něco neděje.

Křídla brány spojovala obrovská, kovem pobitá závora. Branou se vejít nedalo. Zamračila se, otočila a klopýtla. Hruška meče jí narazila do žeber. Nehlučně zaklela překulila se a našla jednoho strážce. Zpod okraje přílby hleděly nepřítomně na měsíc otevřené oči. Tělo bylo dosud teplé.

Každé tmavé místo bylo náhle hrozivější. Po zabijákovi ani stopa, nic se ve tmě nepohnulo. Rukou propátrala strážcovo tělo. Žádná krev, žádné polámané kosti, žádné vodítko ke způsobu vraždy. Zachvěla se. Čarodějnictví?

Tichý hvizd. Reyk nehlučně zaujal místo na paži s dlouhou rukavicí.

Poblíž brány na Procesku leželi další dva mrtví strážní. Stejně jako u prvního nedokázala určit příčinu smrti. Napadlo ji zakřičet, vyburcovat posádku a obyvatele paláce. Pak si vzpomněla na Beysiby. Jeden mrtvý měl rybí oči. Kdyby její výkřik slyšel zabiják a podařilo se mu uprchnout, kdyby Beysibové našli vedle zabitých strážců pouze ji, kdyby objevili kotvice, pomocí nichž se vloupala na palácové území?… Kdo by jim mohl mít jejich závěry za zlé?

Zachytila zvuk, kov škrábal o kámen. Ztuhla a naslouchala. Snažila se bezvýsledně prohlédnout temnotu. Zbývaly už jen dvě brány, obě ve východních hradbách. Svižně, bez hluku vyrazila přes trávník.

Poslední brána byla nejmenší, soukromý vchod a východ pro personál guvernéra. Tam spatřila, že se v malé kaluži světla z horního okna rezidence objevila postava. Zvuk, který před chvílí slyšela, patřil železné tyči, která bránu uzavírala na noc. Neviděla postavu moc dobře, neboť plášť zastíral rysy i pohyby.

Od brány do samotného paláce vedla zahradnicky upravená cesta. Neznámý si Chenay dosud nevšiml. Pohybovala se jako duch, vybrala si polohu uprostřed cesty a vyčkávala.

Zabiják pootevřel bránu. Dovnitř vklouzlo pět nerozeznatelných postav. Jen zbraně se leskly. Brána za nimi se zavřela. Vyšli po pěšině.

„Pořád máte čas si vsadit, pánové,“ řekla a rty jí zkřivil úšklebek, „zatím jsme nezačali.“

Muž zahalený v plášti, jenž kráčel vpředu, ten, který otevřel bránu, zvedl něco k ústům. Nepatrný záblesk bledé slonoviny. Nafoukl tváře. *Tak takhle zemřeli strážní*, došlo jí. Prohlídka těl byla příliš rychlá a povrchní, než aby si všimla otrávených šipek z foukačky atentátníka.

„Zabij!“ zašeptala Reykovi. Sokol vystřelil z předloktí. Chenaya se vrhla stranou a něco jí zasvištělo kolem ucha. Perutě Reyka udeřily třikrát do vzduchu a potom si jeho paráty našly cíl v očích ukrytých v tmavé kápi. Z mužova hrdla unikal hrůzu nahánějící výkřik, než ho skolil jeden z vlastních kamarádů. Reyk se jí vrátil na ruku. „Vzhůru,“ přikázala mu. „Tihle patří mně!“

Tiše se zasmála a tasila meč. Již jednou bojovala v aréně se čtyřmi muži. Teď jich bylo pět. Výsledek bude stejný, ale hra by mohla být zajímavější. „Pokuste se o dobrý souboj," popíchla je a dala jim tak znamení.

Nejbližší muž vyrazil. Chtěl ji bodnout do břicha. Chenaya udělala úkrok a kopla ho do slabin, zatímco mečem vedeným vzhůru odrazila dalšího muže, jenž jí mířil na hlavu. Ucukla hlavou a zabodla se mu hluboko mezi žebra. Zachytila ho, než dopadl na zem, a hodila jej do cesty třetímu útočníkovi.

Jen o vlásek unikla, když jí u hlavy hvízdl další meč. Muž, kterého kopla, byl opět na nohou. Uzavřel se kolem ní kruh čtyř mužů, beze slov, bez zaváhání. Jedinými nočními zvuky se stalo řinčení oceli a skřípání těžkého a rytmického dechu.

Chenaya se vrhla do boje. Síla úderů a nárazů jí roztřásla paži. Do dlaně druhé ruky si připravila dýku, a když se jeden z protivníků odvážil příliš blízko, vrazila mu ji do hrudní kosti. Když muže odkopávala, nůž se s hladkým, mlaskavým zvukem uvolnil.

Pot jí stékal po obličeji, krev uhladila dlaň pravé rukavice. Chenaya prolétla doprostřed zbývající trojice útočníků a ostřím meče škrábla jednoho z nich do oka a tváře. Menší čepelí mu zasadila hlubokou ránu do krku.

Ve dvou blýskavých obloucích se na ni řítila smrt. Popadla jílec oběma rukama, zachytila čepele, odrazila je jediným mohutným máchnutím a odvrátila tak jejich nebezpečí. Jeden muž zbraň neudržel, a když se pro ni shýbal, udeřila ho kolenem do obličeje.

Poslední muž na nohou zaváhal. Když zjistil, že je sám, obrátil se a prchal k bráně a ulicím za ní. Chenaya sprostě zaklela, z pochvy na stehně vytáhla druhou dýku a hodila. Ruce zbabělce vylétly do výše, meč třeskl o cestu a on upadl. Jedna ruka sebou škubala a bezvýsledně šátrala po zbrani. Poté znehybněl.

Poslední muž se pomalu, s bolestmi zvedl na nohy. Ze zlomeného nosu se řinula krev. Pohled měl zakalený, ale v chabé ruce opět nepevně svíral meč. Klopýtal k ní.

„Ty alespoň nejsi baba," ocenila jej. Ostřím meče mu rychle vyťala karmínovou linku pod bradou. Spadl na záda.

Chenaya si hlubokým nádechem naplnila plíce a zahvízdala na Reyka. Žena a sokol společně hleděli na šest těl. S jistým zklamáním si všimla, že na sobě nemají uniformy Třetího komanda. S takovým důkazem v ruce by bylo snadné jich spoustu pověsit nebo je alespoň vyhnat z Asylu.

„To se ti povedlo, rankanská paní."

Okamžitě poznala hlas a otočila se na patě. Vchod do paláce zastoupila sama Shupansea a dvacítka beysibských strážců. Zjevně vyklouzli, ještě když zuřil boj. Vzplála jedna pochodeň, potom další.

„Netvař se tak překvapeně," řekla Shupansea. Ukázala tělo muže v plášti. „Tenhle se sem dostal s místními služebníky dneska ráno, ale neodešel s nimi. Schoval se ve stájích. Moji muži ho vypátrali, ale chtěli jsme počkat a zjistit, co má v úmyslu."

Chenaya neodpověděla. Držela meč a čekala, zda má Shupansea v plánu jí ublížit.

„Molin nám vysvětlil tvé záměry, paní," pokračovala Shupansea. „Nemusíš se bát."

Chenaya se při zmínce o Molinovi zaculila. „Můj strýc si hodně dovoluje."

Nakonec Beysa pokrčila rameny. „Možná máš nezdvořilost prostě v povaze," povzdechla si. „Třeba se to změní, až se lépe poznáme. Kadakithis mi prozradil, že ti slíbil oslavu, když jsi ho přišla navštívit. Za týden sama uspořádám pro tebe a Lowana Vigela slavnost na uvítanou v našem městě."

Chenaya se přinutila vyloudit na tváři úsměv, pak poklekla a otřela čepel o nejbližšího vraha, vstala a zasunula zbraň do pochvy. „Otec a já samozřejmě přijímáme princovo pozvání." Pohladila Reyka po peří. „Miluji večírky."

Dvě ženy zkřížily pohledy. Jejich oči prozrazovaly vzájemné nepřátelství a nedůvěru. Tato noc ovšem patřila Chenaye. Shupansea se možná dozvěděla o hrozbě pro prince, ale byla to ona, Rankanka, kdo zabránil jejímu úspěšnému vykonání. Válečníci s rybíma očima, kteří stáli Beyse za zády, byli pouhými diváky a obdivovali její umění.

„Mé díky a poděkování tvého bratrance za námahu v jeho prospěch," řekla Shupansea škrobeně. Mávla rukou a polovina její

stráže začala odnášet těla. „Nuže, je trochu pozdě na zábavu s hosty, nemyslíš? Věřím, že najdeš cestu ven.“ Beysa se otočila a vrátila do paláce.

„Kotvice si nechejte,“ udělila Chenaya strážcům bezstarostným tónem svolení a zamířila po cestě k bráně. „Už bych je neměla potřebovat.“

Dech života

Diana L. Paxson

„Červenou – tati, chci teď červenou mouchu!“ Lalo pohlédl na malého synka, povzdechl si a vybral z hromádky křídy karmínovou. Ruka se obratně míhala po papíru, črtajíc hlavu, hruď, zahnuté nohy a obrysy průsvitných křídel. Vyměnil červenou za zlatou a doplnil matný odraz barev. Na lavici vedle něho zatím poskakoval Alfi, tříleté oči s fanatickou cílevědomostí upřené na každý pohyb.

„Hotovo, tati?“ Dítě se kroucením snažilo dostat na stůl, aby si mohlo výsledek prohlédnout, ale Lalo mu škubnutím odklidil papír z cesty. Přál si, aby se Gilla vrátila a zbavila ho péče o chlapce. Kde vůbec je? V žaludku se mu ozvala úzkost. V současné době je díky násilí beysibskými nájezdníky a neustále se měnícím houfem místních frakcí i obyčejná cesta za nákupy hazardem. Jejich nejstarší syn Wedemir, který má od své karavany dovolenou, souhlasil s doprovodem matky na bazar. Beysibské líbánky skončily a každý den přinášel nové zprávy o odporu a krvavé odpovědi Beysibů. Gilla a Wedemir by tu již měli být…

Alfi mu houpal rukou a Lalo se přiměl obrátit pozornost k přítomnosti. Podíval se na tmavou hlavu synka a napadlo ho, jak podobní jsou si jeho prvorozený a nejmladší syn – oba tmavovlasí a neústupní… Na okamžik se roky mezi nimi vytratily; byl mladý otec, proti němu se uhnízdil Wedemir a žebral o další obrázek.

Byl zde ovšem rozdíl v Lalově malování.

„Tatínku, uvidí ta moucha?“ ukázal Alfi na načrtnutou hlavu.

„Ano, ano, pulečku, jen minutku počkej.“ Lalo zvedl nůž a chystal se naostřit černou křídu. Vtom se Alfi zkroutil, Lalovi sklouzla ruka a zabodl si nůž kousek do palce. Zanadával, pustil

náčiní a strčil si palec do úst, aby zastavil krvácení. Nasupeně hleděl na syna.

„Tati, udělej to hned – udělej kouzlo, ať moucha letí!“ vyžadoval Alfi. O otcovo zranění se nestaral.

Lalo potlačil nutkání praštit s dítětem na druhý konec místnosti. Přikreslil tykadla a fasetové oko. To nebyla chyba Alfa. Nikdy s tou hrou neměl začínat.

Nato se Lalo zaškaredil, zvedl papír, na okamžik zavřel oči a co nejvíce soustředil vědomí – otevřel oči a zlehka dýchl na jasná křídla…

Alfi se ani nehnul, oči dokořán. Barevná skvrna se zachvěla, roztáhla třpytivá křídla a odbzučela. Přidala se ke spršce muších drahokamů, které již kroužily kolem odpadkového koše u dveří.

Jako dar z nebes byla chvilka, kdy dítě mlčelo, ale Lalo se při pohledu na hmyz, kterému vdechl život, najednou roztřásl. *Pamatoval si* – šarlatový Sikkintair, který vznesl nad hlavy hodujících bohů, nadsmyslná nádhera Tváře Ilse, půvab Eshi nalévající víno… a vedle něho seděla Thilli, nebo to byla Theba – ach, bohové, cožpak by mohl zapomenout?

„Tatínku, teď mi udělej červenozelenou a –“ Malá ručka ho tahala za rukáv.

„Ne!“ Stůl se zahoupal, jak Lalo spěšně vstával. Barevné křídy se rozlétly po podlaze.

„Ale tati –“

„Řekl jsem Ne – nerozumíš?“ křičel Lalo. Sám sebe nenáviděl, když Alfi zavzlykal a zmlkl. Vyprostil se zpoza stolu a vyrazil ke dveřím. V tom okamžiku se zastavil. Třásl se. Nemůže odejít – dal Gille slib – nemůže nechat dítě doma samotné! Gilla by rozhodně zasloužila! Lalo si zakryl rukama oči a snažil se z nich mnutím zahnat bolest.

Za ním se ozvalo tiché popotáhnutí. Uslyšel nezřetelné cvakání. Alf začal s velkou opatrností zase skládat křídy do dřevěné krabice.

„Promiň, pulečku –“ omluvil se nakonec Lalo. „To nebyla tvoje chyba. Pořád tě mám rád – tatínek je jen moc unavený.“

Ne – nebyla to Alfiho chyba… Lalo se nemotorně přesunul k oknu a otevřel omšelé okenice. Pozoroval míchanici městských

střech. Řekli byste, že muž, jenž hodoval s bohy, bude jiný, třeba že bude mít kolem sebe nějakou záři, kterou všichni uvidí – obzvláště muž, který nejenže dokázal namalovat lidskou duši, ale uměl svým výtvorům vdechnout život. Ale nic se pro něho nezměnilo. Vůbec nic.

Lalo pohlédl na ruce se širokými dlaněmi, poměrně krátkými a tlustými prsty, s barvou zažranou v mozolech a pod nehty. Na chviličku to byly ruce boha, ale nyní i zde, v Asylu, v němž se všechno kolem žene do záhuby ještě rychleji než dříve, a on s tím nemůže nic udělat

Trhl sebou, když mu něco probzučelo kolem ucha a spatřil barevné mouchy, svůj výtvor, jak letí po spirále k bohatšímu krmítku, k hromadě odpadků v průchodu. Na okamžik se zahořkle podivil, že se vůbec mohou něčím doopravdy živit. Jestlipak si někdo v Asylu všimne okřídlených drahokamů, líhnoucích se na jejich odpadu. Pak k němu závan větru donesl zápach.

S dusivým pocitem přibouchl okenice. Vstoje se o ně opíral a zakrýval si tvář rukama. V zemi bohů přinášel každý vánek jinou vůni. Šaty nesmrtelných byly obarveny tekutými drahými kameny a zářily v měkce jiskřícím světle. A on, malíř Lalo, tam hodoval a jeho štětec přinesl život tisícům neskutečných, vysněných představ.

Stál, otřesen touhou po sametových loukách a akvamarínové obloze. Zpod zavřených víček se mu řinuly slzy a uši, uchvácené vzpomínkou na ptáky, jejichž písně předčily veškeré pozemské melodie, neslyšely dlouhé ticho za sebou, přidušené, vítězné pochichtávání dítěte ani těžké kroky na venkovních schodech.

„Alfi! Okamžitě odtamtud slez!“

Snové obrazy se roztříštily. Lalo sebou škubl a otočil se do místnosti. Mrkal, když se jeho zamžené vidění pokoušelo odlišit představu rozzlobené bohyně od rozložité postavy, která na něho zlobně pohlížela ode dveří. Ale třebaže se Lalovi vyjasnil zrak, byla to Gilla, kdo přešel kuchyň a strhl dítě z police nad kamny.

Tmavou hlavu Wedemira bylo nad nakupenými balíky a přetékajícími košíky sotva vidět. Vklopýtal za matkou do kuchyně a rozhlížel se, kam by břemeno složil.

„Chci, aby to bylo pěkný!“ Hlas Alfiho zněl z Gilliných mohutných prsou zdušeně. Vyvlékl se jí z paží a ukazoval. „Vidíte?“

Tři páry očí sledovaly ukazováček ke stropu nad kamny kde byly saze smíchány s modrými a zelenými kroužky.

„Ano, miláčku,“ souhlasila Gilla klidně, „ale nahoře je tma a barvy moc nevyniknou. A víš, že nemáš strkat nos tatínkovi do barev – to víš určitě líp, než že nemáš lézt na kamna! No?“ Zvedla hlas. „Odpověz!“

Obrátila se k ní umouněná tvářička, dolní ret roztřesený, tmavé oči sklopené před jejím přímým pohledem. „Ano, maminko…“

„Tak tedy – snad ti tohle pomůže si to ode dneška pamatovat!“ Gilla dítě postavila a plácla je nesmlouvavě přes zadeček. Alfi jednou vykvikl a pak tiše stál a mnul si potýrané pozadí. Z očí mu pomalu tekly slzy.

„Běž si teď lehnout do postele. Zůstaneš v ní, dokud Vanda nepřivede domů sestřičku Latillu.“ Stiskla mu ramínko, postrčila ho do dětského pokoje a zavřela za ním dveře s bouchnutím, při kterém se rozhoupala podlaha.

Wedemir zvolna postavil poslední koš na kuchyňský stůl. Pozoroval matku s porozuměním, které bylo v rozporu s jeho širokými rameny a pevnými svaly paží, které mu vynesla práce v karavanách.

Upřený pohled Lala se vrátil k manželce. Sevřel se mu žaludek, když v jejím postoji poznal dokonalé ztělesnění Sabellie Břitvoústé.

„Třeba se příště bude držet při zemi,“ zadoufala Gilla. Založila ruce o široké boky a rozzlobeně pozorovala Lala. „Kéž bych ti taky mohla nařezat prdel! Na co jsi myslel?“ Jak se zahřívala, zvyšovala hlas. „Když jsi říkal, že se o dítě postaráš, myslela jsem, že ti můžu věřit a že na něj dáš pozor! Víš, co jsou v tomhle věku zač! V kamnech je žhavé uhlí – všiml by sis vůbec, kdyby Alfi začal křičet? Malíř Lalo – měli by ti říkat Lalo Pitomec! Pchá!“

Wedemir se v tichosti pohodlně opřel v židli postavené do rohu kuchyně, ale Lalo mu nedokázal vrátit jeho soucitný úsměv. Úzké rty se chvěly slovy, která se za dvacet sedm let s touto ženou odnaučil říkat. A je pravda že… jeho živá obrazotvornost vykreslila představu

synka kroutícího se v plamenech. Jenže on se jen chvilku díval z okna. V další minutě by chlapce zahlédl a sundal dolů.

„Bohové vědí, jak jsem trpělivá," vztekala se Gilla, „škudlím a dřu se, jen abych tuhle rodinu udržela pohromadě, ať už městem pochodujou Rankanci nebo Beysibové nebo čert ví kdo. To nejmenší, co můžeš udělat –"

„Ve jménu Ilse, ženská – nech toho!" Lalo konečně našel hlas. „Máme střechu nad hlavou a čí výdělky platí za–"

„A to ti dává právo tu střechu podpálit?" skočila mu do řeči. „A nemluvím o tom, že jestli nezaplatíme daně, stejně ji nebudeme mít dlouho, i když jen Shalpa ví, komu je letos budeme platit. Co jsi namaloval v poslední době, *malíři?*"

„Proboha!" Lalo bezmocně otvíral a zavíral pěsti. „Namaloval jsem –" *šarlatového Sikkintaira, jak se nese azurovou oblohou, ptáka s ohnivýma očima a krystalovými křídly* – ukáže jí duhově zbarvené mouchy, které nakreslil Alfimu, a ona bude vědět. Má sílu bohů – jaké má právo s ním takhle mluvit? Lalo se divoce rozhlédl a pak si vzpomněl, že otevřel okenice a hmyz odlétl.

„Zachránila jsem ti život a ty mi za něj takhle děkuješ?" ječela Gilla. „Upálil bys poslední dítě, jaké jsem mohla mít?"

„*Zachránila jsi mi život?*" Najednou se mu v paměti přehrál konec vidění – maloval bohyni, která ho vyrvala nebi, bohyni, jež měla tvář Gilly! „Takže to ty jsi mě vrátila do téhle stoky a teď po mně chceš, abych ti děkoval?" Vřískal stejně hlasitě jako ona. „Ženská ubohá, copak nevíš, co jsi způsobila? Jen se na sebe podívej, stojíš tam jako bečka sádla! Proč bych se měl chtít vrátit, když mi k službám byla sama Eshi?"

Užaslá, řeči zcela neschopná Gilla na něho chvilku jen zírala. Pak popadla a mrštila vařečkou, kterou vytáhla z rendlíku na kamnech. „Ne, neděkuj mi, protože mě teď mrzí, že jsem to udělala!" Za vařečkou letěl cedník. Sáhla po měděném kotlíku. V té chvíli se Lalo vyhnul letícímu nádobí a Wedemir nesouhlasně vyskočil na nohy.

„Tak ty spíš s bohyní? Chudáčku! Jen si za ní utíkej – však my se tady bez tebe obejdeme!" vykřikla Gilla.

K Lalovi svištěl měděný rendlík jako sluneční kotouč, dopadl a zařinčel o podlahu. Lalo se napřímil a držel se za paži.

„Taky půjdu –“ Podařilo se mu ovládnout hlas. „Měl jsem odejít už dávno. Kdybys mě tu nedržela, mohl ze mne být největší umělec císařství – a pořád jím můžu být – u Ilse Tisíciokého, ty nevíš, co dokážu!“ pokračoval. Gilla lapala po dechu. Ruce zhrublé prací se otevíraly a zavíraly, jak hledala další předmět, kterým by mohla hodit. „Až o mně příště uslyšíš, poznáš, kdo doopravdy jsem, a budeš litovat každého slova, které jsi dnes řekla!“

Lalo se ztěžka napřímil. Gilla na něho hleděla s kamennou tváří a do očí se jí vloudil výraz, který se nenamáhal přečíst. Šepot vzpomínek mu napovídal, že kdyby se oprostil od svého vzteku, spatřil by svou skutečnou ženu, tak jako se to stalo již dříve. Rychle takové myšlenky zaplašil. Rozpáleným tělem mu lomcoval hněv. Ode dne, kdy přechytračil vraha Zandereie, podobný pocit nezažil.

Potichu vykročil ke dveřím, k opasku připnul měšec a přes rameno si přehodil krátkou pláštěnku, která tam visela.

„Tatínku – co si myslíš, že děláš?“ Wedemir konečně našel hlas. „Slunce už skoro zapadlo. Večerní zvonění brzy uzavře ulice. Nemůžeš tam jít!“

„Že nemůžu? Však ty uvidíš, co já můžu!“ Lalo otevřel dveře.

„Sralbotko, patlale, zrádče!“ volala za ním Gilla, „Jestli teď odejdeš, nemusíš se už vracet. Tady tě nikdo s otevřenou náručí vítat nebude!“

Lalo neodpověděl, ale poslední věc, kterou uslyšel při běhu po rozvrzaných schodech, byla nervy drásající rána, jak na zavírající se dveře dopadl litinový hrnec.

Cupitání krysích kroků za zády vyslalo do jeho nervů bolestivé jiskřičky, které se srazily s tupým strachem, jenž Lala poháněl k rychlejší chůzi. *Blázne!* zněly mu v paměti životní zkušenosti – *Zradí tě tvá záda. Dávej si pozor! Zůstaň ve střehu a přežiješ!*

Za starých časů každý věděl, že oloupit Lala nemá cenu, ale v dnešních zmatcích mohly běžící kroky znamenat kohokoli. Lalo se horečně snažil vzpomenout, zda tento blok patří LFOA nebo nisibanským vražedným komandům, vracejícím se Pastorkům či

Třetímu komandu, čerstvým hordám Jubala. Nebo to mohl být někdo další, o kom dosud neslyšel.

V ruce se mu blýskala malá dýka – proti tomu, kdo by měl za sebou nějaký výcvik, by mu mnoho nepomohly ale snad by dokázala odradit chlapíka, který hledá ještě před západem slunce pohodlný úlovek.

„Tati – to jsem já!“ Stín za ním se zastavil v bezpečné vzdálenosti, mimo jeho snadný dosah. Lalo zamrkal a poznal Wedemira, který se během trošku zarděl, ale ani se nezadýchal.

Chlapec je v dobré kondici, napadlo Lala s prchavou pýchou. Uvolnil napjaté svaly z obranného postoje a vrátil nůž do pochvy.

„Jestli tě poslala matka, můžeš se klidně vrátit domů.“

Wedemir zavrtěl hlavou.

„Nemůžu. Když jsem řekl, že jdu za tebou, taky mě proklela. Kam jsi vlastně šel?“

Lalo na něho zíral. Chlapcova bezstarostnost ho zarážela. Cožpak nic nepochopil? Definitivně se s Gillou rozkmotřili. Budoucnost se před ním rýsovala jako nádherný mrak obtěžkaný blesky.

„Vrať se, Wedemire –“ opakoval. „Jsem na cestě k Oplzlému jednorožci.“

Wedemir se zasmál, v bronzové kůži se zablýskaly bílé zuby. „Táti, pokud si vzpomínáš, prožil jsem dva roky s karavanami. Myslíš, že jsem ještě neviděl hospodu zevnitř?“

„Ne takovou, jako je Jednorožec…“ namítl Lalo ponuře.

„Je tedy na čase, abys dokončil mé vzdělávání –“ pokračoval hoch srdečně. „Jestli jsi tvrdší než já, klidně mi jednu vraž. Jestli ne, rozhodně projdeme touhle částí města bezpečněji ve dvou než každý sám!“

Lalovi se v břiše rozrůstal nový druh zloby. Upřeně pozoroval syna, všímal si vyrovnaného postoje a posuzujícího pohledu. Vyrostl, pomyslel si s hořkostí, vzpomínaje na čas, kdy chlapce naposledy seřezal – zdálo se, že to není tak dávno. *Z Wedemira je muž. Ale bohové! Měl jsem někdy tak nevinné oči? Muž, a silný muž…* Dokonce i když byl Lalo ve věku svého syna, nebyl žádný zápasník a dnes – vědomí, že by ho mohl syn porazit chutnalo jako žluč.

„Tak jo," souhlasil Lalo nakonec, „ale nesmíš mi dávat za vinu, když ti bude Jednorožec připadat horší, než jsi čekal." Otočil se, aby mohl pokračovat v cestě, pak se opět zastavil. „A, pro Shalpu živého, než tam vlezeme přestaň se šklebit!"

Lalo odstrčil džbánek a nechal poslední hlt kyselého vína sklouznout hladivě hrdlem, potom udeřil do stolu, aby mu přinesli další. Je to už dlouho, co se k Oplzlému jednorožci přišel opít – a jak si uvědomil, už dlouho se vlastně neopil nikde. Třeba by mu víno chutnalo lépe, kdyby ho měl víc.

Wedemir na okamžik zvedl jedno obočí, dopřál si další rozvážný doušek piva a pak džbánek zase postavil. „Víš, zatím jsem neviděl nic, co by mne ohromilo…"

Lalo polkl nával rozmrzelosti nad chlapcovým sebeovládáním. *Zřejmě mnou pohrdá…* Jako nejstarší Wedemir určitě věděl, co se dělo v dobách, kdy se Lalo snažil odplavit všechny těžkosti alkoholem a Gilla živila celou rodinu praním. A v posledních letech prosperity byl hoch pryč s karavanami. Není divu, že považuje otce za ochlastu.

Nerozumí – Lalo podal džbánek hubené servírce. *Neví, čím jsem prošel…*

Chladivý, ostrý nápoj mu konejšil bolest v krku. Lalo si s povzdechem opřel záda. Tak jako tak, s Jednorožcem měl Wedemir pravdu. Lalo zde nikdy nezažil tak poklidný večer.

Když se opřel o věkem vyleštěná prkna obloženi, zapraskala pod jeho vahou. Rozhlížel se po velké místnosti a snažil se pochopit změnu ovzduší.

Důvěrně známý puch potu a kyselého piva přivolával vzpomínky. Olejové lampy vrhaly stíny, které cupitaly mezi čadivými paprsky nad jejich hlavami a pod solidními stoly. Stoly byly většinou neobsazené, dokonce i teď, když padla noc a místo by se mělo hemžit stálými hosty jako psisko z bazaru blechami. Ne že by bylo úplně vylidněné. Rozpoznal bledého, zjizveného mládence Zipa, který seděl v jednom z boxů na druhé straně výčepu s třemi dalšími, trochu mladšími a tmavšími než on. Chyběla jim obranná maska cynismu, která by jim zaštiťovala oči.

Lalo sledoval, jak Zip uhodil pěstí o stůl, a pak začal do rozlitého piva črtat jakýsi obrazec. Umělec nezaostřil pohled a pod maskou barvy těla spatřil směsici strachu a fanatismu, která ho děsila. *Ne*, napadlo ho, *tady jsem asi svůj talent neměl využít*. Existovaly duše, jejichž pravou podstatu nechtěl vidět.

Přinutil se pokračovat v obhlídce místnosti. V jednom rohu popíjeli muž se ženou. Tváře měli poznamenané jizvami ze starých bojů, dávné vášně jim zkalily zrak. Zdálo se, že patří k Jubalovým lidem. Rád by věděl, zda opět slouží svému starému pánu. Za nimi uviděl tři muže, jejichž rozervaný oděv nemohl zastřít zbytky vojenského chování – vzbouřenci z válek na severu či žoldnéři příliš zpustlí i na Třetí komando? Lalo nechtěl znát odpověď.

Zhluboka se nadechl a křečovitě zakašlal.

Tak je to: nové smysly pracují i navzdory jeho vůli. Nozdry se mu rozšířily zápachem smrti a puchem čarodějnictví. Vzpomněl si na řeči, které kolovaly městem – krčmář Bezbalec se nějak zapletl s nisibanskou čarodějkou Roxanou. Asi by měl Wedemira zvednout a vypadnout…

Ale jakmile začal vstávat, zatočila se mu hlava závratí. Poznal, že není v tak dobrém stavu, aby v tuto hodinu přežil cestu asylskými ulicemi. Wedemir by se mu smál. A navíc, stejně nemá, kam by šel! Lalo opět klesl na sedadlo, vzdychl si a vrátil se k pití.

O dva, možná o tři džbánky později se Lalovi rozmazaný obraz před očima zaostřil a on si všiml známé tmavovlasé hlavy a hranatého tvaru pouzdra na harfu vydouvající pestrý plášť svého vlastníka. Lalo zamrkal zaměřil se na cíl a zašklebil se.

„Cappen Varra!“ Srdečně se rozpřáhl k protější lavici. „Myslel jsem, že jsi odešel z města!“

„Taky že jo –“ odpověděl harfeník se zatrpklým výrazem. „Na plavbu bylo počasí příliš nejisté, tak jsem se přidal ke karavaně do Ranke. Doufal jsem, že tam najdu někoho, kdo putuje do Carronne.“ Sklonil rameno, nechal z něho sklouznout pouzdro s harfou a postavil je opatrně na lavici. Pak se vmáčkl do boxu vedle Wedemira.

„Do Ranke!“ zvolal chlapec. „Máš štěstí, že jsi zůstal naživu!“

„Můj syn Wedemir –“ ukázal na něho Lalo. „Pracuje pro řetězec Rana Alleyna.“

Cappen na něho pohlédl s jistou úctou a pak pokračoval: „Řekl bych, že mám štěstí – dorazil jsem tam těsně poté, co oddělali starého císaře. Mají nového chlapíka – říkají mu Theron – a povídá se, že pokud patříš do císařské rodiny, nemá tvůj život cenu zlámané grešle. Tak mě napadlo: 'Princ Pokaky si bezpečně sedí v Asylu – možná se tam situace uklidňuje!'“

Lalo se rozesmál, zakuckal se vínem a kašlal, dokud jej Wedemir neudeřil do zad, aby zase popadl dech.

„Ani mi to neříkejte –“ zastavil je Cappen Varra žalostně. „Ale určitě se tady dá něčeho využít. Tak třeba ty beysibské ženy – myslíte, že existuje nějaký způsob, kterým bych…“

„Ať tě to ani nenapadne, Cappene.“ Lalo zavrtěl hlavou. Přinejmenším ne tak, jak jsme zvyklí! Snad se jim bude líbit tvoje hudba, ale jestli jen naznačíš, že nabízíš víc, bude tě to stát život!“

Harfeník na něho vrhl hloubavý pohled. „Už jsem o tom slyšel, ale skutečně…“

„Skutečně –“ potvrdil Wedemir vážně. „Moje sestra pracuje pro členku jejich královské rodiny a říká, že je to všechno pravda.“

„Ach tak!“ Cappen zvedl džbánek na znamení přípitku. „Na jejich zlatě není nic špatného!“ Napil se, potom s úsměvem pohlédl na Lala. „Když jsem odcházel, byl jsi miláčkem dvora. Těžko bych čekal, že tě najdu tady…“

Lalo se zakřenil. Jestlipak teď má před sebou svá vidění nebo jen dohořívají lampy. „Teď je to dvůr Beysy a pro mne tam není práce.“ Všiml si, jak Cappenovi ztuhla tvář ve zdvořilém, soustrastném úsměvu a zavrtěl hlavou. „Ale nevadí – dokáži teď tvořit jiné věci… takové, které by rád uměl i Enas Yorl.“ Natáhl se pro džbánek.

Cappen Varra se zadíval na Wedemira. „O čem to mluví?“

Chlapec zakroutil hlavou. „Nevím. Matka tvrdí, že skončil s pitím, ale pohádali se a on začal mluvit divně a vztekal se. Myslel jsem, že bych měl raději jít za ním a ujistit se –“ Rozpačitě pokrčil rameny.

Lalo zvedl oči od hypnotizujících kroužících odrazů ve džbánu a ulpěl na synovi hořkým pohledem. „A ujistit se, že se stařík neutopí? Myslel jsem si to. Ale oba se mýlíte, jestli si myslíte, že je to jen cesta po hospodách. Ani tvoje matka neví –“ Lalo se zarazil. Přišel sem s rozhodnutím vyzkoušet svoji sílu, ale víno mu podkopalo vůli. Záleželo na tom? Opravdu na tom teď záleželo?

Bloudící pohled zakotvil na hubené postavě se zachmuřeným čelem, kterou zřejmě vyvrhly stíny poblíž dveří. Byla oděná do tmavého pláště, který zakrýval všechno ostatní oblečení. Lalo rozpoznal tvář, kterou viděl na Shalpovi u stolu bohů a pomyslel si: *Ten Hanse je další, s kým si pohrávají bohové. Pohleďme na ten zakyslý obličej, jaký teď nosí. Pěkně to s námi oběma dopadlo. K čertu s bohy!*

„Podívej, tati,“ oslovil jej Wedemir, „všechny ty záhadné narážky a mračení mě začínají unavovat. Buďto vysvětli, o čem mluvíš, nebo už mlč.“

Dotčený Lalo se napřímil a podařilo se mu zaostřit pohled na tak dlouhou dobu, aby jím zachytil oči svého syna.

„Jak jsem byl tenkrát nemocný –“ Chtěl slova zarazit, ale řinula se z něho jako nespoutaný proud. „Byl jsem s bohy. Dokážu teď vdechnout život všemu, co nakreslím.“

Wedemir na něho zíral, Cappen Varra vrtěl hlavou. „To víno,“ vysvětlil harfeník. „To je určitě tím vínem. Je vážně příšerné…“

Lalo se na něho zadíval. „Nevěříš mi. Mělo by se mi ulevit. Jak by se ti líbilo, kdybych pro tebe udělal Sikkintaira, Cappene Varro, nebo podobného trolla, jací bojuji v severních válkách?“ Zakroutil hlavou ve snaze zbavit se rostoucí bolesti za očima.

To není fér – do zítřka by se takhle cítit neměl. Představoval si, že alkohol jeho bolesti umrtví, avšak jakmile se zakalilo jeho normální vidění, rozpoznával pravdu pop rouškou lidských obličejů ještě jasněji než předtím. Ten chlapec naproti – zabil vlastní lidi a udělá to znovu… Lalo sebou škubl a odvrátil pohled.

„Tati, proboha, nech toho!“ okřikl ho Wedemir vztekle. „Mluvíš jako blázen – jak si asi myslíš, že mi teď je?“

„Co je mi po tom?“ brblal Lalo. „Kdybych vás neměl takovou hromadu, dávno bych tomu zatracenému městu ukázal záda. Říkám pravdu a kašlu na to, jestli mi věříš nebo ne.“

„Dobře, tak to dokaž!“ Wedemir zvedal hlas, až k nim na chvilku přitáhl zkoumavé pohledy hostů sedících poblíž. Cappenu Varrovi bylo zřejmě trapně, ale hoch jej popadl za paži. „Ne, nechoď! Patříš k jeho nejstarším přátelům. Pomoz mi dokázat, že mluví nesmysly, než ztratí poslední špetku rozumu!“

„Tak jo –“ souhlasil harfeník pomalu. „Lalo, máš s sebou něco na kreslení?“

Lalo k němu zvedl oči. Vyčetl z jeho tváře slabošství i přehnanou statečnost, zkorumpovanost a paličatou bezúhonnost, jíž ho nedokázalo zbavit ani Asylum, cynické hodnocení ženské dychtivosti i oddanost ideální kráse, k níž se dosud nedokázal přiblížit. Stejně jako Lalo je Cappen Varra umělec, jenž hledá, jak by stvořil písně, které budou žít v lidských srdcích. Co si o tom pomyslí? Pokušení zapůsobit na starého přítele a přinutit to štěně, vlastního syna, aby vzal svoje slova zpět, bylo příliš silné. Lalo se natáhl pro váček, zalovil mezi několika zbylými mincemi a vytáhl kousek uhlu a opotřebované kreslicí olůvko.

„Nemám papír –“ uvědomil si po chvilce a vzdychl.

„Proč tedy nevyužít zdi?“ Oči Cappena Varry byly jasné, hořely výzvou. Ukázal na poškrábanou omítku, již zohyzděnou vyškrábanými iniciálami a nadrápanými obscénními obrázky. „Tomuhle místu nějaká ta výzdoba neuškodí – jsem si jistý, že se Bezpalec nebude zlobit!“

Lalo přikývl a několikrát zamrkal. Přál si, aby mlha před jeho očima zmizela. Pití na něho nikdy nemělo takovýto vliv – jako by se díval přes tmavou vodu přístavu na mořské dno zaneřáděné vším, co vynesly z města odpadní stoky.

Vyhrabal se na kolena na lavici u zdi. Cappen Varra začínal jevit zájem, avšak výraz Wedemira výmluvně prozrazoval rozpaky. *Já mu ukážu*, myslel si Lalo a obrátil pozornost ke stěně. Lámal si hlavu s námětem. Na hrbolech a dírách hrubé omítky se mihotalo světlo lampy, črtalo dlouhou křivku zde a tamhle zas mohutný stín skoro jako…

Ano, už ví, co jim předvede – jednorožce! Nakonec, jednoho již maloval na štít krčmy. Pocítil, jak známé soustředění zúžilo úhel pohledu, zvedl ruku. Téměř by uvěřil, že je doma v ateliéru a črtá model pro nástěnnou malbu, tak jako tomu bylo tolikrát v minulosti.

Lalo přenechal velení a vedení ruky druhé části svého mozku, té skryté části, jež viděla svět ve vztazích světla a tmy, plochy a struktury a linií, jež přímo zaznamenávala, co viděla. Při pohybech ruky se jeho vědomí rozlétlo, vetkalo do obrazu duši námětu, stejně jako tolikrát předtím. Jednorožce – smyšleného jednorožce? Ne, Oplzlého jednorožce, pochopitelně – duši Oplzlého jednorožce…

Ruka Laly zaváhala a zarazila se. Do vědomí se mu vmísila nevítaná jistota, z níž se mu rozběhl po těle mráz. V tomto boxu nedávno zemřel člověk – život unikl z rány po úderu zručně vedené čepele. Bojoval a krev vytryskla na zeď – to byla skvrna, kterou Lalo prve pokládal za čmouhu od sazí. Ze své vlastní vůle ji uhel obletěl a začlenil ji do celku jako černočerný stín.

Vědomí nyní bičovaly další vjemy – černý, úporný strach mužů překvapených útokem Beysibů, složité víření, jež souznělo se jménem čarodějnice Roxany. Musí zde přece být něco zábavného – jistě si zde lidé užívali i dobrých časů, za nichž jednorožec sklonil hlavu a z oka sršela zatrpklost. Avšak takových chvilek nebylo tolik, aby se daly zachytit, a rozhodně ne v poslední době…

Umělcova ruka se pohybovala rychleji a rychleji a pokrývala zeď spirálami postav, jež se vzájemně proplétaly a překrucovaly kontury, které je obklopovaly. Byla zde tvář ženy, kterou v jednom z horních pokojů znásilňovali dokud nezemřela, támhle zase zoufalá ruka muže, oloupeného o měďáky, které mohly zachránit jeho rodinu. Uhel horečně črtal charakteristické rysy nenávisti, hladu, zoufalství…

Lalo si neurčitě uvědomoval své okolí, nejen Cappena a Wedemira, ale i muže, kteří před chvílí popíjeli u vedlejšího stolu, a ostatní ze všech koutů nálevny, dokonce i Stínoleze, jenž mu s vyděšenýma očima pohlížel přes rameno.

„To je malíř Lalo, nemám pravdu? Víte, ten módní malíř, který dělal všechnu výzdobu v paláci," hlásil jeden hlas.

„Že by ho Bezpalec najal, aby to tu trochu přemáznul?"

„Ani náhodou," namítl první hlas, „a co vlastně maluje? Vypadá to na nějaké zvíře."

Lalo je sotva slyšel. Již ani nevěděl, kdo z krčmy odešel, kdo vešel. V jedné chvíli ucítil, jak ho někdo tahá za paži. Periferní vidění mu ukázalo bledou tvář Wedemira. „Tati – to stačí. Nemusíš pokračovat."

S nesouhlasným mručením se mu Lalo vytrhl. Copak mu chlapec nerozumí? Teď nemůže přestat. Ruka a paže se samy od sebe chystaly k další čáře, dalšímu stínu, další hrůze, všechna tajemství Oplzlého jednorožce protékala jeho prsty na zeď.

Náhle bylo hotovo. Lalovi vypadl ze ztuhlých prstů špaček uhlu a ztratil se ve špíně na podlaze. Lalo uvolnil křeč ve svalech, zvolna klesl na lavici a pak poodstoupil, aby si své dílo mohl prohlédnout. Roztřásl se, neboť si vzpomněl na okamžik, kdy takto ustoupil, aby mohl spatřit duši vraha Zandereie, zavřel na chviličku oči, ale pak se přinutil pohlédnout na stěnu.

Bylo to horší, než čekal. Jak mohl strávit v Oplzlém jednorožci tolik času a ničeho si nevšimnout? Snad jej chránily obvyklé hranice lidských smyslů. Nyní ale jako po slávě bažící válečník odhodil své štíty a veškeré zlo, jež se kdy v krčmě odehrálo, našlo na stěně svůj obraz.

„Ty ses nám snažil říct, že umíš tohle?" zašeptal Wedemir.

„Nemohl bys něco z toho smazat nebo tak něco?" zeptal se otřeseným hlasem Cappen Varra. „Určitě to tu nechceš nechat, ani sem bych…"

Lalo pohlédl z něho na znepokojené obličeje ostatních. Zírali na výjevy, které jim odhalovalo poskakující světlo lamp. Malíř se nenadále rozzlobil. Sledovali, omlouvali činy, jež zde vypodobnil, možná se na nich sami podíleli. Proč je tak děsí, když jejich zlo vyjde najevo?

Ale harfeník měl pravdu. Již dříve Lalo ničil obrazy, které se mu nepovedly. Pravda, třebaže jeho portrét nebyl nikdy dosud tak věrný, zasluhoval zkázu.

Udělal krok dopředu, zmuchlal v ruce kus pláštěnky a zvedl ji k znetvořené hlavě se sklopenýma ušima a zlověstně zkrouceným rohem.

Oko jednorožce zle zamrkalo.

Lalo se na místě zarazil, ruka mu zůstala viset ve vzduchu. Jak se to stalo? Vypouklina v omítce nebo šálení světla? Upřeně oko sledoval a uvědomil si, že je rudé. Pak se mu zatřásla ruka. Sjel na ni pohledem a spatřil, jak se ze staré řezné rány na palci řine čerstvá krev.

„Sladká Shipri, ochraňuj nás!“ zamumlal Lalo, když pochopil, čí krev obarvila tu ohavnost na zdi. Zamířil rukou dopředu, ale ještě než se dotkl omítky, znovu se zarazil. Byla to jeho krev, co se s ním tedy stane, když se obraz zničí? Co ho napadlo, že se zapletl s takovými silami? Potřeboval profesionála!

A oko jednorožce si z něho tropilo posměch, stejně jako se mu posmívala Gilla, když prošel dveřmi. Takový byl i důvěrně známý posměch, který viděl kdysi v zrcadle v obličeji, jehož směsice dobra a zla jej děsila celou cestu do země bohů. Ale on se přeci chopil dobra a zlo nepochybně zmizelo! Lalo zoufale pátral ve vzpomínkách po obrazech krásy bohů.

Ale byla v nich jen tma a potměšilé oko, které ho přitahovalo víc než oči čarodějnice Ischade, neboť patřilo jemu samému.

Lalo se stále blížil, pravá ruka mu bez hnutí visela podél boku.

„I já jsem tvá duše,“ zašeptal jednorožec. *„Daruj mi život a získáš moji sílu. To jsi nevěděl?“*

Lalo zaúpěl. Z plic mu sípavě vyšel vzduch a promíchal prach uhlu na stěně. Červené oko jednorožce začalo planout.

Lalo ho uviděl a zakuckal se ve snaze vrátit dech zpátky. Wedemir se ho křečovitě držel za paži, ale Lalo se trhnutím osvobodil a divoce udeřil do zdi. Sežehla jej vlna horka až uskočil a padl do pevné náruče svého syna.

„Ne!“ vydechl, „to jsem nechtěl! Vrať se, odkud jsi přišel – takhle se to stát nemělo!“ Kolem Lala mručeli muži, někdo zaklel, když se zachvěla podlaha.

„Černokněžnictví!“ vyhlásil další. Muži začali couvat. Stínolez si odplivl a potichu vyklouzl ze dveří.

Lalo kašlal. Popadl džbánek a mrštil jím o zeď. Tekutina, ve světle lamp rudá jako krev, pocákala tvrdnoucí slabiny a rozstříkla se po podlaze.

Wedemir se přežehnal znamením proti zlu. Cappen Varra sevřel v pěsti stříbrnou spirálu svého amuletu. „Je to jen obrázek; obrázek nemůže ubližovat –“ říkal si pro sebe harfeník, ale Lalo věděl, kde je pravda. Každým okamžikem netvor na zdi nabýval na tělesnosti. Chvění v podlaze sílilo. Lalo ustoupil o krok, pak o další.

Od schodiště vyrazil Bezpalec, výčepem duněly jeho otázky, jenže jim nikdo nevěnoval pozornost. Volal Roxanu, jejíž síla, pokud by se rozhodla ji využít, by snad dokázala události zastavit. Ale oné noci měla Roxana na starosti jiné záležitosti. Neslyšela.

Vtom Lalo i Černý jednorožec současně zaúpěli. Nestvůra se vykroutila z omítky, jež ho věznila, a seskočila na podlahu krčmy.

Lalo si náhle vzpomněl na radostný úžas, se kterým pozoroval, jak se jeho první výtvor vznáší na azurovém nebi. Tehdejší potěšení bylo naprostým protikladem nynějšího zděšení.

Živoucí netvor byl ještě horší než obraz na zdi – znesvěcení představy o jednorožci. Zvíře se zastavilo, zabušilo o zem kopyty jako vyleštěné lebky a sloupy podpírající horní podlaží se zachvěly jako stromy bičované větrem. Zaržálo a kolísavě vykročilo s minotaurovskou nemotorností, pak spadlo na všechny čtyři a jen tak mimochodem zabodlo roh do hrudi nejbližšího muže.

Oběť jednou vykřikla. Jednorožec zatřásl hlavou a tělo se uvolnilo. Když přistálo na zemi, ozval se tichý zvuk jako když na druhé straně místnosti upadne pytel s jídlem. Po zakrouceném rohu stékala ve spirále krev. Jednorožec rostl.

Hlava se odvrátila, rudé oko se zaměřilo na děvče, jež roznášelo pivo. Pokusilo se o útěk, ale obluda byla rychlejší. Tělo bylo dosud ve vzduchu, když Wedemir popadl otce za paži.

„Táti, honem – musíme odtud zmizet!“ Cappen Varra již nenápadně mířil ke dveřím. Jednorožec se otočil a opovržlivě vrazil do dvou mužů, až přelétli místnost. Čerstvá krev překryla staré skvrny na zemi.

„Ne –“ Lalo nekontrolovatelně potřásal hlavou. „Je můj, je to moje chyba – musím –“ Pojednou ucítil, jakou sílu má jeho syn. Wedemir ho popadl, přidržel mu ruce u těla a napůl jej táhl, napůl nesl pryč.

Za nimi vyběhli do noci ještě tři lidé, pak již nikdo, jen se zvnitřku krčmy ozývaly výkřiky. Pokračovaly, dokud Wedemir táhl Lala za Cappenem Varrou. Děs jim propůjčil ochranný plášť, dokud nedošli do špinavého pokoje harfeníka.

Přiblížily se mlčenlivé hodiny mezi půlnocí a svítáním. Poté co Černý jednorožec skoncoval s krčmou, prodral se na ulici, začernil noc ještě větší temnotou a začal plundrovat Spleť. Ulice se vyprázdnily rychleji, než když je čistily císařské rozkazy nebo beysibský zákaz vycházení.

Na zaprášené podlaze u Cappena Varry dřímal přerušovaným spánkem Lalo a bojoval se sny plnými ohně a černotou ozářenou vzdáleným blikáním křišťálových křídel.

Lastel, v přepychu svého sídla na východ od města, zuřivý z palčivé bolesti způsobené šrámem na břiše, zhluboka šňupal krrf a čekal na Roxanu. Nějaké to úmrtí U Oplklého jednorožce, ať už jedno nebo desítka, jej přehnaně neznepokojovalo, avšak spojenectví s čarodějkou by jej mělo chránit před jinými čárami. A ta příšera, která vyskočila se zdi Jednorožce a vyrazila do města, zřejmě znamenala, že na jeho kůži má spadeno nějaký asylský mág. Že by za tím doopravdy stál ten malý mazal? Kdo ho využívá? Lastel udeřil otroka, jenž se ho snažil obvázat, a znovu si šňupl krrfu. Roxana bude vědět, co dělat…

Kouzelnice Ischade se zvedla z hedvábných polštářů a od okouzlené tváře muže pod ní. Půlnoční oči pátraly v šedavých stínech. Cítila sílu vířící vlhkým vzduchem. Stráže, které rozmístila mezi sebe a nisibanskou čarodějnici, roztřásl chlad, jako když se napjaté dráty zachvějí v náhlému závanu větru. Chystá se na ni Roxana? Neklid přicházel ze směru, kterým ležel Oplzlý jednorožec, ale zdálo se, že v jeho oklikách není žádný smysl. Prohodila pár slov s černým ptákem na hradu v koutě a vyslala ho do pižmem vonícího vzduchu. Noční temnotou se zatřepetala křídla. „Leť," zašeptala, „přines mi zprávu…"

Enas Yorl spatřil, jak se křehké obrysy kouzla, na němž pracoval, začínají vlnit. Zasáhla je prostorová deformace a rychle je uhasila. Co se stalo? Síla, kterou vnímal, byla současně cizí i

překvapivě známá. Mimovolně povolal své skřítky a vyslal je do klikatých ulic. Pak se začal oblékat, ale když jeho ruka uchopila krásný samet, viděl její změnu. Čaroděj v bezmocné agónii láteřil. Dozněla přeměna, která ho připravila i o zdání lidskosti. Ve chvíli, kdy Wedemir zabušil na mosazné dveře, zbýval jen slepý sluha Darous, jenž s nevysvětlitelnou jistotou oznámil, že kouzelník není doma…

Lythande, ztracená v mimočasovém rozjímám Nečasu, pocítila nepojmenovatelný třas a na křídlech vyslala vycvičené vědomí do prosté komnaty v Domě Afrodisiině, kde zanechala svoji tělesnou schránku. Ano, v Asylu je nová síla, ale pro ni, díky bohům, neznamená žádnou hrozbu. Oddechovala zde již příliš dlouho, ale i když uvažovala o nové cestě, musela Adeptka Modré hvězdy potlačit profesionální zvědavost. Chtěla by se podívat, kdo tvora stvořil a proč…

A černý jednorožec zabil na okraji Spleti dva žoldnéře a žebráka. Vycházelo slunce a zvíře započalo ničivý útok na rušné ulice kolem Procesky. Hrůza je vylidnila stejně rychle, jako se předtím zaplnily, a tak se Jednorožec otočil, jeho černota poskvrnila jasný den, a počal si Skluzavkou prorážet cestu k bazaru.

„Tak ses vrátil…“

Zhroucený Lalo se opřel o rám dveří, pláštěnka vyklouzla z bezmocných prstů na podlahu. „Jednorožec –“ zašeptal, „říkali, že se blíží sem…“ Mžourajícíma očima se rozhlédl po kuchyni, která vypadala stejně jako před jediným nekonečným dnem. Oprýskané bílé zdi, svažující se vydrhnutá podlaha a jasné obličeje jeho dětí. Byla tu i přítelkyně Vandy, Valira, s dítětem, všichni posedávali po místnosti a valili na něho oči…

Uprostřed nich stála Gilla jako socha Shipri, Matky všech, v chrámu Ilse. Roztřesený Lalo si přikázal podívat se ji do očí. Na rtech se mu chvěly omluvy, které si nacvičoval během klopýtavého úprku domů, ale teď nemohl najít slova.

„No,“ pronesla Gilla nakonec, „nevypadáš, že by sis své orgie nějak užil!“

Lalovi vyrazil z hrudi skřehotavý smích. „Orgie! Kéž by!“ Když se rozhlédl po mírumilovné společnosti, roztřásla ho náhlá hrůza. Jednorožec patří jemu – co když ho sem sledoval? Slova se mu vzpříčila v hrdle. Opřel se rukou o závoru na dveřích a hledal sílu k odchodu.

„Tati!“ zvolal Wedemir a v té samé chvíli se konečně změnil výraz Galiny tváře.

„Venku volně pobíhá netvor, ty blázne – nemůžeš tam chodit!“

Lalo z ní nespouštěl oči a bublal nezvládnutelným hysterickým smíchem. „Já… vím…“ Zalapal po dechu.

„Já ho stvořil…“

„Ach, ty můj nešťastný hlupáčku!“ vykřikla. Jedním krokem stála vedle něho a on se strachem vzhlédl. Ale to ho již objímaly její velké paže. Z útočiště, které jeho hlava našla na jejích prsou, zahlédl užaslou tvář Wedemira.

Na okamžik všechny strasti zmizely. Ocitl se v bezpečí klidného bodu, kde se on a Gilla stali jediným tvorem. Trhavě si vzdychl. Napětí, strach, neusměrněná síla z něho odtekly přes její tělo do základů v zemi pod jejich nohama. Vtom k nim zdálky dolehl bolestný výkřik. Lalo si vzpomněl na Jednorožce a ztuhl.

„Půjdu ven –“ navrhl Wedemir. „Jsem dobrý běžec a pokud půjde tudy, možná se mi ho povede odvést.

„Ne!“ vykřikli jednohlasně Gilla a Lalo. Otec pohlédl na syna, jehož obličej zářil v ranním světle jako tvar mladého boha, a všechna rozmrzelost předchozího večera přerostla v agónii. V hrdé síle chlapce bylo tolik hrůzu nahánějící zranitelnosti.

Otočil se na Gillu. „Když ses podívala na ten můj portrét, viděla jsi šílence? Dal jsem konkrétní formu polovičce špatnosti z Asylu a pustil ho na svobodu! Snažil jsem se hledat pomoc u Enase Yorla, ale není doma – Gillo, nevím, co si počnu!“

„Enas Yorl není jediný čaroděj v Asylu a mě se stejně nikdy nelíbil,“ prohlásila Gilla rázně. Ale Lalo cítil její strach a to jej vyděsilo víc než všechny události.

Ticho přerušil tlumený hlas. „A co Lythande?“

Proslulá velitelka Domu Afrodisiina nebyla naplněna občanskou odpovědností o nic víc než kdokoli v Asylu, ale netvor běsnící v ulicích by mohl uspět tam, kde selhal zákaz vycházení či komanda zabijáků – mohl by dokonce mít vliv na obchod. A věděla, že Valira je počestné děvče – nabídla jí i místo v Domě, jenže dívka trvala na svém podnájmu, kde mohla bydlet s dítětem. To stačilo, aby u ní Valiřini přátelé došli sluchu, hned jak ze sebe malá prostitutka vychrlila zkomolené vyprávění. A jakmile ho Myrtis vyslechla, stala se jejich přímluvkyní u Lythanda.

Lalo ovšem rozpoznal v chladném hlasu za karmínovými závěsy na konci přijímacího pokoje podráždění, a když je čaroděj odhrnul, spatřil malíř v každém záhybu tmavého šatu, který zakrýval vysokou postavu Lythanda, výrazný odpor a nesouhlas. Dlouhé vlasy prokvétaly stříbrem. Světlo lampy vykreslovalo hubené tváře a vysoké, úzké čelo, na němž zářila nezaměnitelná modrá hvězda. Lalo odvrátil pohled, zahanbený střetem s očima čaroděje.

Jak jen jím kouzelník musí pohrdat! Stejně ironicky by se on vyškleboval žebrákovi, jenž by mu ukradl barvy a pokusil se vymalovat prince. Ale žebrák by se jen zesměšnil. Lalovo bezelstné zneužití moci by je mohlo všechny zahubit.

Než se kouzelník usadil do vyřezávaného křesla, panovalo nepříjemné ticho. Lalovy nozdry sebou škubly, když si Lythande zapálil dýmku a místností začal vířit aromatický kouř. Neklidně se vrtěl, až ho Gilla na pohovce vedle něho, pevná jako skála, poplácala po ruce.

„Tak?“ Přívětivý tenor kouzelníka prolomil ticho. „Mirtis tvrdí, že mne potřebujete –“

Gilla si odkašlala. „Ten démon v podobě jednorožce je dílem mého manžela. Potřebujeme tě, abys nám pomohl se ho zase zbavit.“

„Říkáš, že tento muž je kouzelník?“ Lalo sebou trhl, když v hlase uslyšel opovržení. „Myrtis!“ zvolal Lythande. „Proč po mně chceš, abych ztrácel čas s bláznem a hysterkou?“

Gilla se naježila. „Žádný kouzelník, mistře, nýbrž člověk obdařený jednou mocí Enasem Yorlem a další samotnými bohy!“

Lalo proti své vůli vzhlédl a spatřil, jak modrá hvězda na čele Lythande začala žhnout, jakmile Gilla vyslovila jméno jiného

čaroděje. Hvězda vrhala na tvář pod sebou záhadné světlo. Obličej s nestárnoucíma očima byl vyčerpaný čarodějnictvím.

Lalovi se zamlžilo vidění. Na chviličku Lalo pod strohými rysy uviděl obličej, který byl jemnější, třebaže o nic méně rozhodný. Zamžikal, zavrtěl hlavou, znovu se podíval a zpozoroval, že tvář čaroděje maskuje jinou, a pak se obě slily dohromady, až před ním zůstala jen jedna tvář, tvář ženy, jejíž pravost okamžitě určil, tak jako tomu bylo kdysi s Enasem Yorlem –

Neuhasitelná a trvalá krása jako čepel meče, vyleštěná a zdokonalená mnoha roky a krajinami, jaké si jen Lalo dokáže představit, a stejně nekonečnou bolestí nenaplněné a věčně němé lásky. Povídačky na bazaru jen naznačovaly sílu Lythanda, ale o ceně, jakou za ni čaroděj zaplatil – tedy zaplatila – se ani nezmiňovaly. Lalo nyní znal Lythandino tajemství.

„Ale –“ Údiv mu vyplašil slova ze rtů a hvězda na čele Lythanda znenadání vzplála. Lalovy podrážděné nervy cítily tep síly a vtom poznal jeho nebezpečí. Vší silo zavřel oči. Má možná jistou moc, ale mimoděk vynořená vzpomínka mu napověděla, že jedině jiný kouzelník by dokázal přežít otevřené odhalení tajemství nositele modré hvězdy.

„Chápu,“ dolehl k němu hlas čaroděje, klidný, strašný.

„Mistře, prosím!“ vykřikl Lalo zoufale ve snaze dát jí beze slov na vědomí, že pochopil. „Znám nebezpečí tajemství – řekl jsem ti své a jsem v tvé moci. Ale pokud v tomto městě žijí lidé, které miluješ, ukaž mi prosím, jak odčinit zlo, které jsem způsobil!“

Ozval se dlouhý vzdech. Pocit nebezpečí se začal vytrácet. Gilla se neklidně zavrtěla a Lalo si uvědomil, že i ona zadržovala dech.

„Tak tedy souhlasím –“ V Lythandově odměřeném tónu bylo slyšet pobavení naplněné hořkostí. „Za jedné podmínky. Slib mi, že mne nikdy portrétovat nebudeš!“

Lalovi se zatočila hlava úlevou. Otevřel oči, ale dával si pozor, aby se vyhnul upřenému pohledu čaroděje.

„Musím tě však varovat. Dokáži ti poskytnout pouze pomoc,“ pokračoval Lythande. „Jelikož je tvor tvým dílem, musíš ho ovládnout ty.“

„Vždyť ho zabije!“ zaúpěla Gilla.

„Možná,“ připustil čaroděj, „ale když si člověk hraje s vyššími silami, musí být připraven zaplatit.“

„Co –“ Lalo polkl. „Co mám dělat?“

„Nejdříve musíme upoutat jeho pozornost…“

Lalo seděl na krajíčku rozviklané lavice Oplzlého jednorožce a prsty neklidně tahal za okraje role plátna, kterou držel na klíně. *Wedemire – kde teď jsi?* Ze srdce mu vytrysklo zmučené volání. Představoval si svého syna, jak se krade temnými ulicemi a hledá Jednorožce. Na konci plánu Lythanda se vynořila myšlenka, že cenu musejí zaplatit všichni – i Wedemir, kráčející do nebezpečí, i všichni ostatní, kteří na něho teď čekají, aby netvora zahnali sem.

Trhavě se nadechl, pak znovu. Snažil se ovládnout, uklidnit. Lythande mu říkal, že se musí připravit, ale obnažené nervy mu stále nervózně připomínaly modrý tep přítomnosti čaroděje, uvědomoval si Cappena Varru, jenž tu seděl a rukou svíral amulet, a Gillu – ji víc než kohokoli jiného. Sálala z ní směsice síly, strachu a lásky.

Možná se jí prostě U Oplzlého jednorožce nelíbilo.

Přijala kouzelníkovo prohlášení, že Jednorožec musí opustit tuto dimenzi stejnou branou, jakou přišel, a její přítomnost byla nejlepším důkazem důvěry.

Byl to ale doopravdy Oplzlý jednorožec nebo jen opilecká noční můra? Je takový klid. Po krátké, prudké výměně názorů s Bezpalcem vykázal Lythande několik hostů, kteří se nevyhýbali rodišti Černého jednorožce, a odklidil stoly z boxů a ze středu místnosti. Lalo zíral na nepravidelné bílé místo na zdi, kde byla původně jeho kresba, zachvěl se a odvrátil oči. Pohled se mu zaostřil na čerstvé tmavé skvrny, jež hyzdily podlahu, a rychle je zavřel.

Dýchej! nakazoval si. *Už kvůli Wedemirovi – musíš někde najít sílu!*

„Nikdy jsem to neměla připustit –“ Šepot Gilly odrážel Lalovy obavy. „Chudáček můj Wedemir! Jak jsi mohl dovolit, aby se obětoval? Hodil bys své děťátko ohně a poslal svého prvorozeného, aby jej pohltil pekelný démon – takový jsi otec!“

Lalo cítil, jak se v ní sbírá energie pro další tirádu a zjistil, že podobné rozptýlení téměř vítá, ale ve chvíly, kdy se Gilla odmlčela a nabírala dech k pokračování, prořízl vzduch hlas Lythanda.

„Ženská, uklidni se! V sázce je víc než jen jeden život a čas na dohadování už dávno vypršel. Půjč trochu svého vzteku manželovi – bude ho brzy potřebovat!“ Po úsečné poznámce čaroděje následovalo tlumené mručení – něco o „práci s amatéry“. Gille z rozpaků zrudly uši.

Lalo si vzdychl a pokusil se zformulovat modlitbu k Ilsi Tisíciokému, ale nezmohl se na nic víc než na představu jasného pohledu Wedemira.

Otevřely se dveře.

Lalo se trhaně rozhlížel. Přivřenýma očima sledoval stín, který se vysrážel z tmavšího otvoru otevřených dveří. Wedemir? Ale bylo příliš brzy a nic se neozývalo. Postava udělala krok dopředu a Lalo rozpoznal tmavý plášť a úzký, zasmušilý obličej Stínoleza.

„Dostal jsem vzkaz –“ Hanse nedůvěřivě přelétl pohledem podivnou skupinu. „Mám vám pomoct?“

Z tváře mu čišela rozmrzelost a Lalo, jenž si náhle uvědomil, od koho vzkaz musel přijít, pocítil mírný nával naděje. Vstal.

„Ano, můžeš nám pomoci,“ řekl potichu Lythande vedle něho. „Včerejší noci jsi viděl, jak se zde něco utrhlo na svobodu. Pomoz nám poslat to zase domů.“

„Ne.“ Hanse zavrtěl hlavou. „Ach ne. Úplně stačí vidět toho netvora jednou.“

„Synu Shalpy…“ oslovil jej Lalo chraplavě a viděl, jak sebou Stínolez cukl.

„Ani za –“ začal, pak se prudce otočil, ruce mu sjely k nožům. Zvenku se k nim donesl zvuk běžících nohoua hluboké dunění. Jako by přetekly všechny stoky v Asylu.

„Rychle, zachraň si život –“ vyštěkl kouzelník a ukázal na druhý konec výčepu. „Postav se na své místo v kruhu a ani se nehni!“

Na okamžik si ho Stínolez měřil pohledem, pak se rozběhl.

Ale Lalo na něho zapomněl. Lavice za ním zarachotila, vystřelil kolem Cappena Varry na své místo u zdi a po cestě zahlédl, jak se mohutné tělo Gilly pozoruhodně hbitě přesouvá na bod, který jí

přisoudil čaroděj. V tom okamžiku již Lythande, aniž by musel udělat jediný krok stál na místě mezi dveřmi a zdí. Připravil si kouzelnou hůlku.

Vtom se hlučně otevřely dveře a dovnitř vpadl Wedemir. Na okamžik zaváhal, když spatřil místo, které mělo být jeho, obsazené Stínolezem, a pak doklopýtal doprostřed kruhu. Krev z jeho paže kropila podlahu. Lalovi se sevřel žaludek; natáhl po chlapci ruku a přitáhl ho k sobě.

„Ta krev –“ vydechl. „To ti udělal Jednorožec?“

Wedemir zavrtěl hlavou a sáhl na nůž u boku. Lythande po nich střelil rychlým pohledem.

„Poradil jsem mu, aby se poranil,“ vysvětlil čaroděj. „Nevinná krev – a tvoje krev, Lalo – její pach je neodolatelný –“

Vtom dveřní otvor vyplnila temnota hlubší než stíny. Plály v ní dvě žhavé oči. Tma narůstala. Jednorožec se snažil protáhnout mohutný trup dveřmi a Lalo nešťastně polykal. Černé nozdry se sklonily a očichávaly krvavou stopu. Wedemir se zavrtěl a Lalo uviděl, jak kouřící krev. která mu neustále prýštila mezi prsty svírajícími synovu paži, dopadá na špinavou podlahu. Lalovo změněné vidění vnímalo životní sílu vyzařující z každé kapky. Po ní také Jednorožec prahl.

Ilsi Tisícioký, shlédni na mne a pomoz mi! křičel jeho duch. Gillino vzývání Shipri vibrovalo v těžkém vzduchu a Lalo za ní vycítil rozmazanou skvrnu Shalpovy moci, Lythandovu modrou záři a naléhavé žádosti Cappena Varry k jeho seveřanským bohům.

Jednorožec couvl: Lalo by nedokázal říci, zda stál na dvou nohách nebo na všech čtyřech. Vidí jeho rudé oči titěrné lidské oběti nebo cítí, jak sem proudí síla bohů? Nesmějí zvíře zastrašit a odehnat, třebaže se každé nervové vlákno chvělo nadějí, že odejde. Tvrdý pohled Lythanda k němu vyslal příkaz. Je čas – čaroděj udělal svoji část a teď je řada na něm.

Veliký Ilsi! Nedokáže to. Ale nějak ho nohy odnesly mezi Wedemira a Jednorožce.

„Jednorožče!“ Lalův hlas připomínal krákání vrány. Nový pokus. „Jednorožče, pojď ke mně! Krvi mé krve, zde je předmět tvé touhy!“

Temné tělo se roztříslo hřměním a hlubokým smíchem. Zvíře se k němu přiblížilo o krok, pak o další, opovržlivě přehlíželo všechny, kdo stáli kolem. Pohledem se s hrozivou důvěrností dotýkal jeho duše a Lalo si náhle vzpomněl, že mu patří – ve zplození Jednorožce se spojilo jeho zlo se zlem zbytku Asylu. Lalův díl tvora volal po sjednocení. V tajných hlubinách duše malíře se ozývala dychtivá odpověď. Jak by to bylo snadné… prostě podlehnout.

Lythande stála jako zvířecí kořist, naprosto bez hnutí. Když Lalo zakolísal, prošel Jednorožec kolem ní. Z kouzelnické hůlky vyšlehl záblesk jako ohnivý meč. Modré světlo přeskočilo kruhem na Gillu, zpět ke Cappenu Varrovi, naproti k Wedemirovi, obsadilo původní místo Laly u zdi, vzlétlo k Stínolezovi a nazpátek k Lythandě. Všechno se událo, než se netvor stačil pohnout.

Řval a točil se, byl však uvězněn zářivými čarami pentagramu. Lalo si s hrůzou uvědomil, že uvězněn je i on. Vtom Jednorožec ztuhl na místě. Se smysly pátravě nastraženými zkoumal hranice. Jeho temnota tlumeně pulzovala. Lalo rozeznával obličeje zkroucené bezhlesými muky. Zamžikal, aby se zbavil obrazu vlastních rysů vířících v zástupu, a šátravě rozbaloval plátno, které doposud muchlal v podpaží.

Jednorožec uslyšel šustění plátna a začal se otáčet.

Výsledky práce za půlku noci se ztěžka rozbalily. Lalo by zoufale rád věděl, jestli budou co platné. Zhluboka se nadechl, zavřel oči a v paměti zapátral po tváři Ilse. Vědomí ochablo, soustředilo se a na jeden nekonečný okamžik. Byl Tam, ale tentokrát neodvrátil oči. Jas boží tváře jej oslepoval a spaloval, sežehl tu jeho část, která poslouchala Jednorožce. A světlo přesto zesilovalo, dokud Lalo nepoznal, že i zářící tvář Ilse je pouze maskou záření, jehož nejnepatrnější část svítí ve slunci a ostatních hvězdách.

A pak padal v mlhavé spirále nazpátek do vězení lidského těla. Dosud omámený Lalo vyslal zadržovaný dech přes plátno, které držel v sevřených pěstech.

Jednorožec zanaříkal, jako by vytušil zrození nepřítele. Lalo cítil, jak se mu plátno chvěje v rukou. Když křišťálová křídla tloukla do vzduchu na cestě do třírozměrného prostoru, světlo se roztříštilo a rozptýlilo po zemi. V noci si vzal za cíl nakreslit bílého ptáka jako

něco, co kdysi namaloval pro bohy. Lythandin klidný hlas míhání prstů ho uvedly do vytržení jako pomoc při návratu k paměti.

Nepoznal však div, který se teď začínal objevovat – byl to orel, byl to fénix, byla to labuť – všichni tito tvorové a přece žádný z nich. Velký pták otevřel lesklý zobák a vyrazil ze sebe pronikavý výkřik, pařáty se svíraly a otevíraly, křídla smetla větrem místnost. Uvolnil se.

Těžce oddychující Lalo si dřepl na paty. Jednorožcova temnota ustupovala před bouří bílých křídel. Válka ohně a ledu a temnoty rozzářila krčmu intenzivním třpytem opálového světla. Řvoucí Jednorožec vyrazil proti nepříteli. Lalo se schoulil, nehybné smítko v oku bouře.

Mezi třepetáním křídel zaslechl, jak někdo volá jeho jméno. Do očí jej bodlo modré světlo. „Lalo – otevři Bránu!“

Lalo s největším úsilím přinutil ruce a nohy k pohybu. Přiblížil se k Lythandovi. Spálil se o pentagram. Tehdy ho čarodějova kouzelná hůlka přerušila a Lalo se protáhl ven. Právě včas, neboť Pták světla lákal Jednorožce do bouře, na kterou by byl pyšný i sám Vashanka. Lalo se ztěžka zvedl. Objel prsty, které s sebou nesly světlo, čáru kolem vybledlého místa v omítce, kam nakreslil Jednorožce.

Dokreslil, ruka mu klesla, a pak se prostor, který ohraničil čarou, začal tetelit. Omítka se ztenčila, projasnila, až nakonec zmizela. Odhalila černou propast, pulzující třpytivými světly. V uších Laly zpívaly neuvědomělé vibrace, před očima se mu dělaly mžitky. Silná ruka ho chytila za paži a strhla ho z cesty běhu černoty, jež se valila do prázdna, pronásledovaná paprskem světla.

Lalo při pádu vymrštil v sebeobraně jednu ruku a vykřikl. Pták jasu jej naposledy uhodil křišťálovým křídlem. Vtom temnotu rozehnal výbuch světla. Brána mezi dimenzemi se zabouchla, až se hostinec otřásl v základech, a jak Jednorožec, tak jeho protějšek zmizeli.

Za zdí v závětří, tam kde se Barvířská ulička stáčela od Skluzavky, ležela dvě těla. Lythande si je šla rychle prohlédnout.

Podívala se do zsinalých obličejů a do nevidoucích očí, které pohlížely na vycházející slunce, a pak se vrátila.

„Probodli je –“ oznámila čarodějka. „Nic neobvyklého. Musím už jít.“ Stroze jim kývla na pozdrav a zamířila k bazaru.

Lalo si na okamžik přestal mnout zdřevěnělou ruku a sledoval ji pohledem. Chtělo se mu zavolat ji nazpět. Ale co by jí řekl? Po cestě z Oplzlého jednorožce ho čarodějka poctila lecjakou dobrou radou. Ani všemu nerozuměl.

Než Lalo přišel k vědomí, byl už Stínolez dávno pryč. Cappen Varra s roztřeseným hlasem a rukama, které stále při každém nečekaném zvuku sahaly po amuletu, odešel brzy po něm. Než zastavili krvácení na Wedemirově ráně a než byl Lalo zase schopen chůze, odráželo se slunce zlatě od kopule chrámu a dveřmi krčmy nahlížel Hakim. Stoly a lavice již opět stály na svých místech a jen nepokreslené místo na zdi a nepřirozeně spořádané ovzduší by snad někomu umožnilo uhádnout, co se tu dělo. Lalo stejně čekal, že vypravěč na všechno přijde. Vždycky se mu to nějak podařilo.

Ale jak poukázala Lythande, sotva záleželo na mínění zbytku Asylu – ode dneška si musí dávat pozor na kouzelníky. Tak jako styl malby prozrazuje svého tvůrce, odhalí jej i kouzlo a Černý jednorožec je pro každého, jehož oči mají schopnost vidění, podepsán „Malíř Lalo“.

„Tak či onak budou mít na tebe spadeno a ty se musíš naučit se svou mocí zacházet…“ Slova Lythandy stále zněla Lalovi v uších.

Povzdechl si.

Gilla ho ještě víc podepřela rukou, kterou mu poskytovala oporu. O druhou paži se jí opíral Wedemir. Zvedl hlavu a otec se synem si vyměnili chápavé úsměšky. Věděli, jak se Gilla umí mračit, znali přísné zkroucení rtů za tvrdými slovy.

Lalo se zastavil u paty jejich schodiště a sbíral sílu před jejich zdoláním.

„Nuže, mocný kouzelníku, chceš moji pomoc nebo to zvládneš za přispění své síly?“ zeptala se Gilla. V plném ranním světle poprvé spatřil u jejích úst nové čáry mučivé úzkosti a kruhy pod očima. A přece bylo její tělo stejně pevné jako země pod nohama. Právě její síla ho dostala tak daleko.

„Vy jste moje síla, vy všichni –“ Očima sjel z Gilly na Wedemira. Setkal se s pevným pohledem syna. V té chvíli jej konečně uznal sobě rovného a uviděl v něm muže. „Nedovol, abych na to ještě někdy zapomněl.“

Gilla měla podezřele lesklé oči. Stiskla mu ruku. Lalo přikývl a začal zdolávat schodiště. V jeho namáhavém dechu zaslechli šepot bílých křídel.

Ruka, která tě živí

Diane Duane

Efeméry ti pomoc nenabídnou.
Pohlédni na ně!
Zmrzačené, neschopné jsou činu,
jemné jako sny. Vše, co podléhá smrti,
je spoutáno řetězem;
všechny oči jsou ztemnělé…

Zvuk výkřiků pomalu vyrušil Harrana z jednotvárné činnosti. Míchal ve staré třecí misce lék na kocovinu pro Pastorka Raika. V tváři popelavý Raik se vyškrábal na nohy a zadíval se k bráně do kasárenského komplexu Pastorků „Další práce pro ranhojiče," poznamenal Harran, aniž zvedl oči od práce. „To je vážnější než tvoje hlava, alespoň podle zvuku."

„Shal," řekl Raik hlasem, který jako by byl raněný. „Harrane, to je Shal –"

„Vědělo se, že se ten zatracený neopatrný blázen jednou objeví rozsekaný na kousky," připomněl Harran. Odměřil do misky poslední zhruba unci obilného líhu a opět se chopil těrky.

„Harrane, ty svi –"

„Ještě před chviličkou ti nezáleželo na ničem, ani na tom, kde máš parťáka," pokáral jej Harran. „Teď víš… Mrigo!"

Ve stínu vzdáleného koutu jednoduché kamenné chýše seděl kdosi na jediném prázdném místečku špinavé podlahy a mlátil o sebe dvěma kameny – v neochvějném, houževnatém rytmu rozbíjel třetí kámen mezi nimi na prášek. Okénka chatrče propouštěla jen pár slunečních paprsků, v nichž tančil prach. Vůbec se nedostaly až k

uzlíčku kostnatých paží a nohou a umouněných hadrů, který tam seděl a bušil a bušil do kamenů, aniž by vůbec vzal Harrana na vědomí.

„Mrigo!“ zopakoval Harran.

Buch, buch, buch.

Další výkřik rozčísl vzduch, tentokrát blíž. Jiný zvuk se ozval Harranovi u nohou, zpod pracovního stolu: dychtivé skučení a pak klepání, jak pes vrtěl ocasem.

Harran rozzlobeně láteřil. Odsunul třecí misku a těrku na stranu. „Člověk něco začne,“ stěžoval si a přitom se neustále vyhýbal přímému pohledu do divokých očí Raika, „a ani nemá možnost práci dokončit. Taková je jistota. – Mrigo!“

Tentokrát se z hromady hadrů ozvalo zabručení, třebaže ne jako odpověď na Harranova slova – pouze jakési štěknutí či zabručení zvířecí radosti z rytmu. Harran se sklonil a chytil Mrigu za ruce. V sevření sebou trhly a křečovitě se napjaly, tak jako vždycky, když se někdo pokusil přerušit jejich činnost. „Stačí, Mrigo. Teď nože Nože.“

Ruce se stále škubaly.

„Nože,“ zavolal Harran hlasitěji a trochu jí zatřepal. „No tak! Nože…“

„Nlirrn,“ zavrčela. Lepší slovo Mriga vytvořit nedovedla. Zpod změti zacuchaných kudrnatých vlasů, z dobromyslného, bezvýrazného obličeje na Harrana krátce mrkly oči – prázdné, ale velice živoucí. Nebyla v nich inteligence, ale doutnala v nich vášeň. Mriga milovala nože víc než co jiného.

„Hodná holka,“ pochválil ji a více méně ji jednou rukou vytáhl na nohy. Zatřásl jí, aby se ujistil, že mu věnuje pozornost. „Teď ten dlouhý nůž. Dlouhý nůž. Ostrý.“

„Ghh,“ přitakala Mriga a šmatřhala se chatrčí k Harranově brusce – nestarala se o znechuceného Raika, jenž jí takřka podrazil nohy, když ho míjela. Všiml si však, že ho Harran pozoruje. „Saframentské Vashankovy koule, člověče,“ ulevil si Raik tónem muže, který si chce odplivnout, „proč jsi čekal s broušením nože až doteďka?!“

Harran se pustil do sklízení bylin a lékárnického náčiní ze stolu. „Včera večer si ho 'půjčil' kasárenský kuchař na pečeni," vysvětlil Harran. Sehnul se, prohrábl oheň a položil pohrabáč zpátky do uhlí. „On s ním nenakrájel jen hřbet, kterým jste se cpali. Taky s ním prořízl stehenní kost, aby se dostal k morku, namísto aby ji prostě rozlomil. Myslel, že to takhle bude úhlednější." Harran plivl Raikovi k nohám a s nestydatou přesností je minul. „Zničil ostří. Hlupák. Žádný z vás nerozumí dobré oceli. Ani jeden z vás –"

Hned za dveřmi se ozval ještě jeden výkřik, slabší, hlas se zvedal a zase klesal. Shalovi docházel dech. „Přineste ho dovnitř," nařídil Harren. Vešli – Lafen a mohutný Yuriden, mezi nimi Shal, ochablý jako napůl prázdný pytel s moukou.

Dva nezranění Pastorci opatrně položili Shala na stůl. Raik se jim snažil pomoci, ale většinou se pletl do cesty. Pravá ruka muže byla surově stažena cárem rudé látky odtržené z Lafenova pláště. Krev již prosákla červenou tkaninou a odkapávala na podlahu. Tlučení a kňučení pod stolem zesílilo.

„Tyro, vypadni," poručil Harran. Pes vyběhl z místnosti. „Držte ho," požádal Harran trojici přes hluk brusného kotouče.

Z kapsy vytáhl nožík a rozřízl mokrý uzel stahovacího obvazu, odtáhl přilepenou tkaninu a pozorně si prohlížel zbytek Shalova předloktí.

„Co se stalo?" chtěl vědět Raik od ostatních. Hlas mu naplnilo cosi, čeho si Harran sice všiml, ale co nehodlal rozebírat.

„U mostu přes Březnici," začal Yuriden, jehož obvykle snědá tvář ještě ztmavla, jak se do ní nahrnula krev. „Ti zatracení blbouni, ať je všechny –"

„To není práce meče," poznal Harran. Zasunul kapesní nůž do toho, co zbylo ze Shalova zápěstí a čepelí přidržel na straně přeseknutou žílu.

Obě kosti Shalpova předloktí byly roztříštěné a vyčnívaly z rány. Zevní kost byla zlomená přímo v kloubu, kde se střetávala s mnoha kostičkami zápěstí, které vyčnívaly z kůže. Hladké bílé pouzdro chrupavky na jejím konci prasklo jako rozmačkané ovoce. Prosakující červený morek a krev byly rozmazané po bledém, měňavém lesku rozřezaných a roztrhaných šlach. Velká tepna volně

visela z předloktí, momentálně uzavřená obvazem, jak roztřepená, černošedá trubička.

„Něco takového nezpůsobí meč. Přejel ho vůz, když se zase válel v blátě, co, Yuri?“

„Harrane, aby tě –“

„Yuri, zavři hubu!“ zařval Raik. „Harrane, co s ním uděláš?“

Harran se odvrátil od muže sténajícího na stole a klidným pohledem čelil Raikově zděšení a zlosti. „Pitomče,“ řekl. „Koukni se mu na ruku.“ Raik se podíval. Prsty byly pokroucené jako sevřený pařát, neboť roztrhané a vtažené šlachy ani jiný tvar neumožňovaly. „Co asi tak myslíš, že budu dělat? Mrigo –“

„Ale on tou rukou drží meč –“

„Tak jo,“ souhlasil Harran. „Sešiju mu jí. Ty mu pak vysvětlíš, co se děje, až mu bude ruka hnít a on kvůli ní bude umírat.“

Raik zaúpěl. Ve zvuku znělo odmítnutí stejně hořce jako v Shalově výkřicích. Harran si ho nevšímal. „Mrigo,“ zopakoval a popošel k brusce, aby ji mohl zarazit. „Stačí. Už je ostrý.“

Brusný kotouč se nepřestával otáčet. Harran Mrize jemně skopl nohy ze šlapek. Nohy nesmyslně pokračovaly v práci na kamenné podlaze. Vypáčil jí nůž z ruky a očistil ostří od nánosu špinavého oleje. Opravdu ostrý; je skutečně puntičkářka. Ne že by takové ostří bylo pro podobnou práci nezbytně nutné. Ale staré zvyky se těžko mění…

Trojice u stolu přidržovala Shala, Raik mu oběma rukama držel tvář. Harran si na chvilku stoupl nad Shala a prohlížel si obličej stažený bolestí, bledý šokem. Jistým způsobem je to smutný případ. Shal není o nic lepší než ostatní Pastorci v kasárnách, ale je nejstatečnější.

Vždycky vyjíždí za povinnostmi se vtipem na rtech a na sklonku dne se vrací unavený, ale připravený ujmout se druhého dne opět práce. Jaká škoda, že ho musí zmrzačit…

Ale lítost patří k dalším zvykům ze starých dob. „Shale,“ oslovil Harran raněného. „Ty víš, co musím udělat.“

„*Nééééé!!*“

Harran se odmlčel… nakonec zavrtěl hlavou. „Teď,“ požádal ostatní a zvedl nůž, „teď ho pevně držte.“

Práce s rukou nebyla jednoduchá. Shal se Yurimu vysmekl. Zmítal se na stole a divoce škubal rukou, až je všechny postříkal.

„Povídal jsem vám, abyste ho drželi," zlobil se Harran. Odstrčil Raikovy ruce od Shalovy tváře, popadl Shala za hlavu, zvedl ji a prudce jí udeřil o desku stolu. Řev, který Harran odmítal poslouchat, znenadání ustal. „Blbci," zavrčel. „Raiku, podej mi pohrabáč."

Raik se sklonil k ohni a znovu se napřímil. Harran od něho převzal pohrabáč, pevně přidržel předloktí na stole a pomalu otáčel do ruda rozžhaveným železem přes rozervané maso a přetrhané cévy, které tak pečlivě uzavřel. Zápach ve vzduchu odstrčil Raika od stolu, jako by ho někdo odrazil rukou.

Zbytek operace byl hotov za pět minut za pomoci kostěné jehly a ovčího střívka. Pak se Harran začal přehrabovat mezi odpornými nádobami a plesnivými sklenicemi na vysoké polici na zdi.

„Tady máš," řekl a hodil ubohému zvracejícímu Raikovi nějaký sáček. „Dej mu to do vína, až se probudí… možná to bude chvíli trvat. Šetři s tím, je to vzácné zboží. Yuri, ve vedlejší ulici dělají střechu. Zaběhni k nim a popros o hrneček dehtu – až vychladne tak, že si na něj budeš moct sáhnout, natři s ním pahýl. Stehy a všechno kolem."

Harran stál a krčil nos.

„A až ho odsud vynesete, vyměňte mu kalhoty."

„Harrane," obrátil se na něho Raik s hořkostí. V náruči držel bezvědomého Shala. „Mohl jsi mu to ulehčit. – Až se mu uleví a budu ho moci nechat samotného, budeme si spolu muset promluvit."

„Jak vtipné, Raiku. Vyhrožuješ ranhojičovi, který mu právě zachránil život." Harran se od něho odvrátil. „Pitomče. Hlavně se modli, aby ti někdy po ránu nesklouzla břitva."

Pastorci s klením odešli. Harran se pustil do spěšného úklidu nepořádku – na stůl rozhodil piliny, aby vpily krev a moč, a do nepotřebné nádobky slil lék na Raikovu kocovinu. Určitě se pro ni vrátí; když ne dnes, pak zítra, až se pokusí propít z mizerné nálady.

Pozornost Harrana nakonec upoutalo ťupkání nohou po podlaze. Mriga stále zaníceně šlapala na podlahu u brusného kotouče, aniž se dotýkala pedálů. Natahovala ruku s nožem, který neměla.

„Přestaň,“ požádal ji Harran. „No tak, zastav se. Běž dělat něco jiného.“

„Ghh,“ pronesla Mriga. Byla zabraná do práce s takovým nadšením, že ho stejně neslyšela. Harran Mrigu popadl, postavil a postrčil ji na sluneční světlo. Zamrkala. „No tak,“ konejšil ji za zády. „Utíkej do stáje a vyčisti Jezdeckou výstroj. Uzdy, Mrigo. Ať se lesknou.“

Vydala souhlasný zvuk a vyklopýtala do světla a zápachu dvora se stájemi, kde Pastorci chovali koně. Harran se vrátil a chtěl dokončit úklid. Seškrábl ze stolu piliny, hodil pohrabáč zpátky do ohně a zdvihl poslední zbytek nepříjemného rána z pocákané mísy, kam ho před chvílí odhodil: ruku statečného muže.

Udeřil blesk.

Mohl bych to udělat, pomyslel si. *Konečně mohu něco udělat.*

Harran se zhroutil na lavici u stolu, neschopen slova, téměř nevidoucí. Ode dveří se ozvalo kňučení. Tyr stála ve vchodu, velké skvrnité uši vztyčené a hned zase sklopené nejistotou, až se nakonec rozhodla, že Harranova mlčenlivost znamená souhlas s její přítomnosti. Potichoučku vklouzla za svým pánem, zabořila mu čenich pod ruku a žebrala o pozornost.

Začal ji drbat mezi ušima, ale doopravdy o ní ani nevěděl. Harran neviděl ani zdi chatrče. Pro něho se spojil včerejšek se zítřkem a přítomnost byla náhle nasycena hrozivou možností…

Včerejšek se podobal dnešku tak málo, jak jen si lze představit. Včerejšek byl bílý a zlatý, sláva zdobená mramorem, zlatem a slonovinou – barvy malého sivenského chrámu v Asylu za předrankanských dob. *Proč se ohlížím s takovou touhou?* podivoval se. *Byl jsem tenkrát ještě méně úspěšný než dnes tady.* Ale stejně, býval tam doma. Vídal kolem sebe důvěrně známé obličeje, a třebaže patřil k nižšímu kléru, byl obratný.

Obratný – Slovo obsahovalo trn. Ne že by se měl za co stydět. Ale v chrámu mu dost často říkali, že jsou dva způsoby, jak vykovávat církevní kouzla. Jeden byl bez rozmýšlení, instinktem, tak jak vaří velcí kuchaři: tu šeptané slůvko, onde něco ingrediencí, vše vykonávané se znalostmi, zkušenostmi a z chvilkového rozhodnutí –

samozřejmé manipulování s přírodním a nadpřirozeným citem pro materiály, které jsou po ruce. Druhá cesta připomínala začínajícího kuchaře, jenž ještě není natolik sběhlý, aby věděl, jaké koření se k čemu hodí, jaká kouzla změní prostor ve sraženinu. Pouze obratný kouzelník prostě čaroval podle knih, kontroloval si odměřená množství a dával pozor, aby něco nezaměnil, pro případ, že by z čar vzešel démon nebo by nevzniklo nic užitečného.

Sivenští kněží se na druhou metodu dívali svrchu. Měla výsledky, ale postrádala půvab. Harranovi na eleganci tolik nezáleželo. Nikdy se nedostal dál než k přesnému čtení a sledování „postupů“ – vlastně se zrovna blížil rozhodnutí, že pro něho bude moudřejší věnovat se pouze sivenským lékařským vědám, lékárnictví, operacím a hojení. V tomto rozhodujícím okamžiku jeho kariéry přišli Rankanci, mnoho chrámů zaniklo a kněžské povolání se ve všech liturgiích kromě nejsilnějších stalo politicky nejistým. Tehdy se Harran poprvé od chvíle, kdy jej rodiče v devíti letech zaprodali sivenskému chrámu, vydal hledat práci. Ze zoufalství vzal první práci, která se mu naskytla. Stal se felčarem a bradýřem Pastorků.

Vzpomínka na nalezení nové práce ho jasně vrátila k okamžiku, kdy ztratil staré zaměstnání. Byl se podívat, jak Molin Světlonoš s přísnou tváří vkládá do roztřesených rukou starého velekněze královský výnos a všemu se znuděným nepřátelstvím přihlížejí císařské stráže. Následovalo uspěchané balení posvátných nádob, skrývání jiných, méně cenných předmětů do krypt pod chrámem, úprk kněžstva do exilu…

Harran zíral na zuboženou ruku se sraženou krví v míse na stole. Tyr vedle něho mu zatím olizovala prsty a žebrala o více pozornosti. *Proč to udělali? Siveni je bohyní války až na druhém místě. Mnohem víc je, tedy byla – je – Paní moudrosti a osvícení – víc léčitelka než vražedkyně.*

Ne že nemohla zabíjet, pokud se jí zachtělo…

Harran pochyboval, zda si s něčím takovým dělali kněží Vashanky či ti ostatní vážné starosti. Avšak z bezpečnostních důvodů vyhnali kněze Siveni i kněze mnoha méně významných bohů –

ponechali Ilsižanům pouze Ilse, Shipri a velká jména panteonu, která si ze strachu před bouřemi netroufali odstranit dokonce ani Rankanci.

Harran z ruky nespouštěl oči. Mohl to udělat. Nikdy předtím o tom neuvažoval – přinejmenším ne vážně. Podržel si své zaměstnání dlouho jedině tak, že byl užitečný – schopný holič a ranhojič – a současně nijak nepoutal nepatřičnou pozornost, nevšímaje si otázek na minulost. Na veřejnosti nikdy nepálil kadidlo, žádný chrám nenavštěvoval často, neodvolával se na žádné bohy, rankanské ani ilsižské, zvedal oči k nebi tehdy, když je zvedali i jeho zákazníci. „Pitomci," vrčel na modlílky a bez slitování je zesměšňoval. Spolu s Pastorky pil a chodil za štětkami. Díky staré zahořklosti vypadal snadno krutě. Občas nešlo jen o zdání. Někdy se mu takový postoj líbil. Vlastně se mu díky otrlosti dostalo mezi Pastorky jakéhosi věhlasu. Vyhovoval mu.

Ale pak, před nějakým časem, došlo v kasárnách Pastorků ke změnám. Všechny staré tváře znenadání zmizely a nahradily je nové, naverbované ve spěchu. Jako následek této změny byl Harran pojednou nenahraditelný – neboť (především) na rozdíl od nováčků dobře znal zvyky Pastorků; a (za druhé) byli nováčci neuvěřitelně nešikovní a s železnou pravidelností se nechávali zranit. Harran se těšil na den, kdy se vrátí opravdoví Pastorci a nastolí v domě pořádek. To bude boží dopuštění.

V míse na stole stále ležela ruka. Ruce sice nemají oči, ale tato na něho zírala.

„Žvanilové," říkával Lafen.

To byl jeden z mnoha ošklivých názvů pro LFOA, Lidovou frontu za osvobození Asylu. Nejprve se o Frontě jen mluvilo – mlhavé zmínky tu o vraždě, tam o loupeži. Vše mělo napomáhat svržení dobyvatelů Asylu, všech dobyvatelů. Pak se činnost Fronty zviditelnila a její skupiny útočily na každého představitele vojenské nebo náboženské moci, který byl považován za utlačovatele. Když dorazili nepraví Pastorci, museli Frontu hořce nenávidět – nejen proto, že její příslušníci napadali Pastorky ze zálohy se strašlivou úspěšností, ale i z dalšího racionálního (byť nezveřejnitelného) důvodu. Současní „Pastorci" byli totiž většinou rodilí Asylané a sotva mohli sami sebe považovat za utlačovatele. Skutečně se mezi

nimi rozšířil jistý pocit podpory Fronty. I když už byl vlastně minulostí, neboť Fronta začala nalévat kyselinu do sudů s vínem, stavět ostřelovače na sousední střešní hřebeny a učit děti z ulice vrhat kameny na ruce, které se v polední přestávce nevinně opíraly o zeď…

Sám Harran z plného srdce souhlasil s cíli Fronty, přestože nešlo o postoj, ze kterého by ho mohl někdo podezírat. Nic takového by si nedovolil. *Zatracení Rankanci*, myslel si nyní, *čert aby vzal ty jejich usoplené nové bohy. Chrámy se objevují a mizejí, blesky dopadají do ulic. A pak ti poděla*ní *Ryboočkové s hady. Ubohá opovrhovaná matko–bohyně, představovaná ptáky a květy. Ach, Siveni – !* Jen na okamžik sevřel pěsti, zachvěl se, v očích jej pálilo. Naplnil ho její obraz… představa jasnooké Siveni s kopím, bohyně obránkyně, paní půlnoční moudrosti a pravd, jež zabíjejí. Ilsovy divoké dcery, jíž bůh nedokáže nic odmítnout: uličnice s blýskavým pohledem, nespoutané, krásné a moudré – a ztracené. *Ach, paní moje jediná, přijď! Přijď a všechno urovnej! Vezmi si, co ti patří –*

Chvilička uplynula, přihlásila se stará beznaděj. Harran vydechl a očima vyhledal Tyru. Hlava fenky mu pojednou vyklouzla zpod ruky a podívala se do nejbližšího okna.

Usadil se na něm havran. Harran ho pozoroval a rukou chytil Tyru za kůži na zátylku, aby ptáka nezačala honit. Neboť havran byl pták Siveny: její posel, v dávných dobách stříbrný a bílý, kterého kdysi přistihla při lži a v náhlém záchvatu vzteku ho zaklela do černé barvy. Černý pták je ze strany sledoval černým okem. Pak si všiml stolu, na kterém ležela na míse ruka. Havran promluvil.

„Teď," zakrákal.

Tyr zavrčela.

„Ne," odpověděl Harran šeptem. Havran se otočil, zvedl křídla a odletěl v bouři jejich hvízdání a třepetání. Tyr se osvobodila Harranovi ze sevření, jen tak z čiré radosti se otočila jednou dokola a hned nato vyběhla ze dveří na nádvoří stájí a štěkala za mizejícím ptákem.

Harran byl natolik překvapený, že nedokázal ani přemýšlet. *Mluvil?* Nebo se mi to zdálo? Na chvíli, alespoň to tak vypadalo, se Harran opíral o stůl. Cítil se slabý a zlobila jej vlastní hloupost. Jeden

ze starých cvičených havranů ze sivenského chrámu zůstal nějakou záhadou naživu a náhodou narazil na jeho okno –

Toto okno? V této chvíli? Právě takové slovo?

A pak zde byla ta ruka…

Vrátil se k němu obraz starého velekněze Irika s usměvavýma očima. Světlovlasý, šedivějící Irik v bílém hávu, naklánějící se spolu s Harranem a několika dalšími nad světlým mramorovým stolem na nádvoří studentské koleje. Tenký hnědý prst jel po čáře v potrhané plátěné svitkové knize. „Toto je rovněž staré," vysvětloval Irik. „Ožití ztraceného. Můžete je použít jedině v případě naprosto čerstvě mrtvého – někoho, kdo odešel před méně než dvaceti pomalými nádechy. Postup je spolehlivý – ale ingredience, jak vidíte, nelze mít vždycky po ruce." Mezi novici se ozvalo tlumené chichotání a úpění; Irik byl nezkrotný vtipálek. „Kouzlo má i jiná využití. Protože dokáže navrátit cokoli ztracené – včetně času, o který mrtví přijdou – můžete s ním utišit nepokojné duchy, třebaže je nejprve musíte jako obvykle vyvolat. A protože může podobně navrátit věčnost, kterou smrtelníci ztrácejí, používá se toto kouzlo jako kouzlo mystagogů, jako iniciátor. Ale opět tu vyvstává otázka ingrediencí – například mandragora. Stateční muži jsou rovněž stejně neochotní vzdát se zdravé ruky jako zbabělci. Dnes je zaklínadlo většinou používané v technických termínech – střední pasáž o kostech je sama o sobě malou učebnicí taxidermie. Když musíte uklidnit duchy, je užitečnější tohle další…"

Bílozlatá vzpomínka se zase vytratila do stínů a bláta. Harran se posadil a zíral na zacákanou kameninovou mísu a její obsah.

Půjde to. Bude potřebovat ostatní přísady. Najít mandragoru nebude snadné, ale nebude to příliš nebezpečné. A bude potřebovat tu starou plátěnou knihu svitků. Ví téměř jistě, že je…

Harran vstal a prohrábl oheň, potom nalil vodu z prasklého hliněného džberu do plechového kotlíku a kotlík pak postavil na oheň. Opět sebral chirurgický nůž a mísu s rukou.

Tyr zaběhla zpátky do domu, pozorovala jej velkýma tmavýma laníma očima. Došlo jí, že její pán drží mísu. Okamžitě si stoupla na zadní, tančila a trochu poskakovala, aby udržela rovnováhu, vytahovala krk ve snaze zahlédnout, co je na talíři.

Harran se jí musel smát. Byla to zatoulaná fenka, kterou našel před dvěma roky zbitou a kňučící v uličce nedaleko bazaru… když byl v novém zaměstnání teprve krátce a se ztroskotanci cítil značný soucit. Tyr vyrostla do krásy – krátkosrstá fenečka s pěknými liniemi těla ostrým čumákem, hnědá a jemná jako srnka. Byla však stále hubená a jemu to dělalo starosti. Válka na Zdi čarodějů a pak příchod Beysibů vyhnaly vysoko ceny hovězího i všeho ostatního. Falešní Pastorci třikrát týdně nadávali na ovesnou kaši a hltali maso, když zrovna bylo, jako hladová zvěř – Tyr vyžebrala jen pár vzácných odřezků. Harran si ani netroufal pustit ji za hranice kasárenských pozemků, protože by do hodiny skončila v něčím kotlíku. A tak Harranovi obvykle sežrala polovinu večeře. Nevadilo mu to. Byl by ochoten zaplatit i větší cenu. Na rozdíl od starých časů, kdy měl neustále plné ruce práce s udělováním lásky Siveny jejím uctívačům a tak se sám bez ní vcelku obešel, potřeboval teď Harran všechnu lásku, které se mu mohlo dostat…

Sledoval její tanec a uvědomil si puch v místnosti – horší, než jaký by se dal připsat Shalovu pomočení na stole. „Tyro," zeptal se s hranou zlostí, „že ty jsi zase prohrabávala smetiště za kuchyní?"

Přestala s tanečkem… nato se velice, velice pomalu posadila a sklíčeně sklopila uši. Zírat na mísu však nepřestala.

Klidně se na ni podíval. „No tak jo," přikývl. „Stejně potřebuju jen kosti. Ale jen protentokrát, aby bylo jasné."

Tyr vyskočila a začala zase hopsat.

Harran popošel k postrannímu stolku a dvěma třemi jistými pohyby ruku vykostil. „Tak dobrá," řekl nakonec a natáhl ruku s prvním odřezkem masa pro Tyr. „Tak pojď, miláčku. Popros! Popros!"

Ach, má paní, modlil se, *tvůj služebník tě slyší. Vyzbroj se. Vezmi své kopí. Již brzy nebudeš ztracena. Přivedu tě nazpět…*

Přípravy Harranovi ještě nějaký ten čas zabraly. Udržel je v tajnosti. Nemělo význam, aby jeho plány vyburcovaly Pastorky nebo aby dal Raikovi záminku k pronásledování – Raikovi, který po Harranovi plivl pokaždé, když ho teď potkal, a slíbil, že se o něho postará, až bude Shalovi lépe. Harran ho přehlížel. Žvanilové byli

velice aktivní a Harran snadno dodržoval obvyklý režim sešívání, sádrování a kauterizací. A mezitím, pokud se nudil, tu vždycky byla Mriga.

Byla další ztracená duše, ta malá žebračka s koňskou nohou, kterou našel, jak napůl vyhladovělá sedí na hromadě hnoje v Povětrově a nepřítomně brousí tupý kovový úlomek o kočičí hlavu. Harran si ji z náhlého popudu odvedl domů, přestože si nebyl jistý, co s ní vlastně bude dělat. Celkem brzy objevil, že hodně získal. I když vypadala, že nyní nemá špetku rozumu – pokud vůbec kdy jaký měla – byla velice obratná. Byla ochotná zabývat se nekonečně dlouhou dobu jakýmkoli nepatrným úkolem, dokud ji nezarazil. Dokonce i ve spánku se její nepokojné ruce pohybovaly, nikdy se nezastavily. Nikdy jste jí nic nemuseli ukazovat víckrát než jednou. Nejlépe se dokázala vypořádat s předměty, které měly ostří. Pastorci, jeden jako druhý, jí nosili meče k nabroušení. Tyr ji jednoznačně zbožňovala – a to hovořilo za vše, neboť Tyr neuznávala každého. Jestliže byla Mriga chromá a ošklivá – nu, tím menší byly vyhlídky, že od Harrana odejde nebo mu ji někdo odvede. A jestli neumí mluvit, tím lépe, neboť tichá žena je považována za zázrak – neříká se to snad?

A protože Harran nebyl dost bohatý, aby si mohl nějak často dovolit děvku, poskytovala mu přítomnost Mrigy další výhody. Měl své potřeby, k jejichž uspokojení s jistou otupělostí v srdci využíval Mrigu. Někdy jej přepadaly nálady, v nichž věděl, že dělá stále dokola špatnou věc. Harran věděl, že přijde doba, kdy bude muset zaplatit. Ale nemusel na to myslet zrovna dnes. Placení a věčnost jsou na hony vzdálené sprosté přítomnosti Asylu a člověku s choutkami, které je třeba uspokojit. Harran své libůstky ukájel vždy, když se mu zachtělo, a zbytek času trávil prací pro Pastorky a na svém kouzlu.

Vyhovovalo by mu, kdyby mohl ruku nechat pár dní v nádobě s mravenci – přičinlivé příšerky by z kostí beze zbytku ohlodaly sebemenší kousíček masa a vyjedly by i morek, ale mravenci a čisté chrámové pracovny a všechno ostatní bylo navždy mimo jeho možnosti. Harran se prozatím spokojil se zahrabáním kostí do krabice s vápnem. Po týdnu ji na jedno odpoledne namočil do

petroleje, aby se zbavil zápachu a morku. Když se Harran skláněl nad kotlíkem, Tyr štěkala a vzrušeně tancovala kolem. „To není pro tebe, kočičko," domlouval jí nepřítomně, když lovil kostičky prstů z kotlíku a nechával je ochladit na starém popraskaném talíři. „Určitě by ses udávila. Mazej odtud."

Tyr k němu ještě chvilku s nadějí vzhlížela, ale protože se ničeho nedočkala a zahlédla krysu, jak se loudá po dvoře, vyběhla si ji chytit.

Najít kořen mandragory bylo o něco obtížnější. Nejlepší vyrůstaly na hrobě zločince, pokud možno zločince, který byl oběšen. Jestliže mělo Asylum něčeho dostatek, pak to byli zločinci. Hlavní nesnáz spočívala v identifikaci. Snáze jste poznali živého než mrtvého a pohřbeného. Harran šel do márnice navštívit starého kamaráda Griana a jen tak mezi řečí se vyptal na oběšence z nedávné doby.

„Aha, chceš mrtvoly," dovtípil se s mírným znechucením Grian, ruku až po loket ponořenou v hrudním koši utopence. „Máme jich mraky. A ty vrahouni, ať je Shalpa zatratí, nemaj v těle ani tolik slušnosti, aby svou prácičku odvedli hezky potichu. Jen se mrkni na tohodle ubožáka. Třetí za poslední dva dny. Pár kamenů kolem nohou a šup s ním do Březnice. Copa ten chlápek, co ho tam hodil, nevěděl, že pár dlažebních kamenů ho na dně neudrží, až se do něj pustí hniloba a von se začne nafukovat a bublat? Skoro jako by chtěli, aby ho někdo našel. To sou ty zatracený Žvanilové, tak je to. Lidová fronta za osvobození, neříkaj si tak? Já jim říkám veřejné pohoršení. Město by s tím mělo něco udělat."

Harran přikývl a ovládl zvedání žaludku. Grian kdysi, za bílozlatých dob, dodával pro hodiny anatomie sivenským kněžím mnoho těl, která se válela v úzkých uličkách. Byl v těchto časech Harranovi nejbližším člověkem, téměř přítelem – pravděpodobně jediným mužem, který věděl, čím Harran byl, než se stal holičem.

Grian se odmlčel a zhluboka se napil z džbánku vína, které mu přinesl Harran. „Zachránil" ho Pastorkům ze sklepa. „Je tady dneska dost husto," poznamenal Grian. Utřel si čelo a nedbalým máchnutím ruky ukázal před sebe.

Harran pokýval hlavou a pořádně zadržel dech, když mu puch ometl obličej. „Husto“ bylo slabé slovo pro márnici v poledne za bezvětrného dne. Grian opět upil a se spokojeným bouchnutím postavil džbánek mezi roztažené nohy mrtvoly. Zvedl hák na žebra. *„V tomhle žádný suřík není,“* řekl zálibně a nespouštěl oči z vína. „Dej bacha, ať tě nechytí.“

„Dám si pozor,“ slíbil Harran, ale nevdechl.

„Chceš pokud možno potichu nějaká pěkná čerstvá těla,“ zopakoval si Grian. Naklonil se blíž a vínem ztěžklým jazykem zavrčel, ba zaduněl: „Běž zkusit ten prázdný pozemek u starého povětrovského hromadného hrobu. Parcela je na sever od něho, u těch neobydlených domů. Tuhle v noci sem jich tam sám pár hodil. V posledních dvou tejdnech tam dávám všechny darebáky, všechny oběšence. Ve starém hrobě už není dost místa. Zatracený Rybí čumáky mají spoustu práce s 'uklízením města' pro ty jejich fajnový dámy.“

Poslední dvě slova vyslovil s neurčitým despektem. Grian byl sice kráječ mrtvol a na půl úvazku i pomocník hrobníka, ale vychován byl „postaru“ a nijak si necenil žen, ať už s rybí tváří nebo jiných, které procházely kolem za plného denního světla a od pasu nahoru na sobě neměly nic jiného než líčidla. Podle jeho mínění existovala pro takové předvádění vhodnější místa.

„Zkus to,“ nabádal jej Grian, vytáhl plíci jako nasáklou, čpějící houbu a s úšklebkem ji odhodil do džberu na podlaze. „Vezmi si lopatu, hochu. Ale nebudeš muset kopat hluboko. Spěchali jsme, abysme zvládli všechny zákazníky. Žádnej z nich není hloubějc než dvě stopy. Zahrabali jsme je jen tak, aby nesmrděli. No tohle, koukni na…“

Harran se vymluvil na práci v noci a prchl.

Hodina před půlnocí jej zastihla, jak se pod ochranou stínů plíží pustou povětrovskou ulicí. Ozbrojil se nožem krátkým mečem a také zahradnickou lopatkou, což by případného útočníka značně zmátlo. Ukázalo se však, že bude potřebovat jen jediný předmět z oněch tří. Pokud šlo o zápach, Grian se mýlil.

Hodinu před půlnocí dostal Harran znamení jedním úderem umíráčku ve zvonech Ilsova chrámu. Dal se do práce. Spustil se na všechny čtyři na nerovnou zem, která byla kopečkovitá jako přehoz přes postel, pod nímž odpočívá mnoho nedobrovolných spáčů. Rukama prohrabával prach a snažil se nahmatat malý pevný výhonek, pro který si sem přišel.

Jeden našel v koutě hřbitova. Ze strachu, že ho ve tmě ztratí (protože nemohl použít světlo, pokud neměl kořen ztratit své schopnosti), sedl si k němu a vyčkával. Zvedl se vítr. Udeřila půlnoc a s ní přišel ke krátkému životu i květ mandragory, bílý jako bělmo mrtvého člověka. Rozkvetl, předal vzduchu svou chladně sladkou vůni a zahynul. Harran začal kopat.

Nebyl si jist, jak dlouho klečí v ohavném zápachu a zimě. Oči měl Harran zavázané hedvábnou páskou a tahal za vzdorující kořen. Přestal se starat o čas, když zaslechl, jak se ve tmě poblíž něho cosi pohybuje – opět šustění hedvábí, ale ne jeho. Šustot ustal. Hned po hedvábném šelestu se ozval jiný druh šepotu, zvuk dechu větru, který se na něj snesl a zase odumřel.

Harran si nemohl sundat pásku z očí – žádný člověk nemůže spatřit nepoškozený kořen mandragory a zůstat naživu. Toto vědomí jej uklidňovalo. Žádný útočník by svůj pokus nepřežil. A tak, přestože jej zkropil pot a roztřásl se od hlavy k patě, sekal Harran do kořene olověnou lopatkou, a když ho konečně odsekl, vytáhl mandragoru ven. Zmrzačený kořen zanaříkal. Zvuk byl tak podivný, že skrčený vítr v děsu vyskočil a nějakou tu chvíli tápal mezi hroby – nato se zase schoulil do úkrytu, nechávaje Harrana dvakrát tak zmrzlého, než byl předtím. Strhl si pásku a rozhlížel se kolem sebe. Spatřil dva přízraky. Jeden byl kroutící se, zmítající se kořen ve tvaru člověka, který pomalu tuhl a přitom slábl do šepotu i jeho křik. Druhý stál na druhé straně hřbitova, postava celá zahalená v černém plášti a kápi. Postava si ho dlouze, tiše prohlížela z přítmí své kapuce. Harran velmi dobře pochopil, co vyděsilo i studený vítr natolik, že se přitiskl k zemi.

Bílé ruce černé postavy vyklouzly z půvabných záhybů šatu, zvedly se a odhrnuly černou kápi. Podívala na něho – hezká, zasmušilá tvář s olivovou pletí a černýma, zešikmenýma očima,

druhá kápě, mnohem hedvábnější z vlasů černých jako havraní křídla. Při pohledu na ni nezemřel. Jak se říkalo mezi lidmi, mohlo se tak stát. Stejně ale Harran nevěděl, zda by to nebylo lepší. Věděl, jakou má Ischade pověst, třebaže ji dosud nikdy neviděl, Jeho kamarád v márnici se s její prací setkával celkem často.

Čekal a potil se. Nikdy v životě mu nic nepřipadalo tak nebezpečné, ani rozběsněný Tempus, ani hromovládný Vashanka dotírající na město nedůtklivými zázraky svých blesků.

Nakonec Ischade naklonila elegantní hlavu a zamrkala. „Uklidni se," vybídla jej – směšné ujištění, pronesené tichým hlasem protkaným líným výsměchem. „Vůbec nejsi můj typ. Ale jsi statečný – vykopávat kořen zde, v tuto hodinu, vlastníma rukama, namísto abys poslal nějakého psa, aby ti ji vytáhl. Statečný – nebo zoufalý. Nebo velice, velice ztřeštěný."

Harran polkl. „To poslední, paní," vypravil ze sebe nakonec, „naprosto určitě – když si vyměňuji názory s tebou. A pokud jde o kořen – i zde jsem ztřeštěný. Ano. Ale co se týče druhého způsobu jeho získání, je sotva z třetiny tak účinný. Mohl bych si poslat někam k bylinkáři nebo kouzelníkovi pro kořen vykopaný člověkem. Ale kdo ví kdy by se sem dostal? A ať se na to dívám, jak se dívám – ve zlatě nebo jiné měně – cena za nebezpečí se stejně musí zaplatit."

Chvilku si ho měřila očima, pak se velmi mírně zasmála. „Chytrý praktik," ocenila ho. „Ale tato… komodita… má velmi specifické využití. V tuto dobu, na tomto místě, pouze tři. Existuje levnější léčba impotence – ne že by si toho tvoje současná milenka vůbec všimla. A vražda se mnohem snáze vykoná jedem. Třetí využití –"

Odmlčela se a čekala, co udělá. Harran popadl mandragoru a z okamžitého nesmyslného popudu ji křečovitě sevřel. Pak mu došlo, že při nejhorším ho zabije. Nebo ne. Vhodil mandragoru do sáčku na bylinky a oprášil si dlaně. „Paní," oslovil ji, „nemám strach, že mi ji vezmeš. Jsi možná zlodějka, ale ani zdaleka ti není zapotřebí takových krutých prostředků."

„Opatrně," zašeptala Ischade. V hlase jí stále zaznínal nepatrný výsměch.

„Ano, paní.“ Chvěl se, když jí odpovídal. „Vím, že nemáš zájem o kněze. A vím, že si chráníš své výsady – celé Asylum si tu noc pamatuje –“ Polkl. „Ale já nemám v úmyslu probouzet mrtvé. Nebo – ne mrtvé muže.“

Podívala se na něho svýma šikmýma očima a pobavení z nich na chvíli zmizelo. „Á, sofista! Pozor, abych se tě nezeptala, kdo holí holiče. Koho tedy hodláš probudit, mistře sofisto? Ženy?“

„Paní,“ vyhrkl náhle, neboť vzduch opět naprosto znehybněl, „staří bohové Ilsigu prohráli. Prohráli jako slepý Rankanec na bazaru. A jsou to jejich pitomí smrtelní uctívači, kdo je takhle nechal ve štychu. Podvodem je nutí, aby si mysleli, že věci, které dělají smrtelníci, musí mít význam pro síly bohů! Těla pohřbená pod pokladnicemi, náhrdelníky vlité do zvonů nebo zakované do mečů, tu obětovaná kráva a onde něčí vnitřnosti – Je to svinstvo! Ale bohové Ilsigu kvůli tomu sedí a chřadnou ve svém jiném světě, myslí si, že jsou bezmocní, a rankanští bozi se naparují a rozbíjejí věci blesky a myslí si že jim patří svět. Nepatří!“

Ischade opět mrkla, ale jen jednou, a vypadalo to velice promyšleně.

Harran polkl a pokračoval. „Bohové Ilsigu začali věřit na čas, paní. Uctívání smrtelníků je svázalo časem. Bohoslužby v poledne, při západu slunce stoupá vzhůru kouř ze saturejky, jednou za rok Noc Nelítostného – každý svátek, který se odehrává v pravidelných časových úsecích, každá naplánovaná věc – to všechno je svazuje. Bozi sice mají věčnost, ale smrtelníci mají hodiny a kalendáře a s nimi svázali kousíčky věčnosti. Smrtelníci spoutali bohy! Rankanské i ilsižské. Ale smrtelníci je mohou i osvobodit.“ Zhluboka se nadechl. „Jestliže ztratili věčnost – pak toto kouzlo jim ji může najít. Alespoň pro jednoho, který pak najde cestu i ostatním. A jakmile budou bohové Ilsigu zcela osvobozeni od našeho světa –“

„– Vyženou rankanské bohy a také bohyně Beysibů a vezmou si, co jim náleží?…“ Ischade se usmála – studený, pomalý úsměv – ale skrýval se v něm zájem „Pozoruhodný úkol pro smrtelníka. I pro takového, který stráví tolik času prací s mocnými nástroji čarodějů, kauterem a pilkou na kosti. Ale mám jednu otázku, Harrane Proč?“

Harran se zarazil. Neměl nic než mlhavou představu Ilse vítězícího nad Savankalou, Shipri rvoucí srdce z těla Sabellie a svého vlastního krutého uspokojeni z toho všeho. Zbývala mu ovšem ještě představa panenské Siveni, válečnické, prudké, triumfující nad svými protivníky později opět přizpůsobené mírovým uměním ve svém obnoveném chrámu –

A Ischade se usmála a vzdychla. Nasadila si kápi. „Nevadí," řekla. V hlase znělo nesmírné pobavení – pravděpodobně, jak předpokládal Harran, při představě muže který neví, co chce, a zřejmě na to zemře. Nic nehatí velkou alchymii a magii tolik, jako nejasné pohnutky. „To vůbec nevadí," zopakovala Ischade. „Snad se ti podaří své úmysly uskutečnit. Bude kolem toho veselo, opravdu bude. Docela by se mi líbilo tvé kroky sledovat. A kdybys snad neuspěl…" Štíhlá tmavá ramena se zvedla v nepatrném pokrčení. „Alespoň vím, kde se dá získat kvalitní mandragora. Přeji ti hezký večer, mistře ranhojiči. A hodně štěstí – pokud něco takového existuje."

Zmizela. Opět se zvedl vítr a se skučením odlétl…

Kdysi dávno řekl o velkých kouzlech jeden ze starších knězů Harranovi jako varování: „Je zapotřebí mít stále otevřené oči." Klidné, temnooké upozornění, kterého se Harranovi dostalo na hřbitově, mu dělalo vážné starosti.

Když šel oné noci domů, třásl se nejen chladem. Jakmile zalezl do postele, vykopl z ní bezmyšlenkovitě Tyru a přitáhl si Mrigu – využívaje ji tentokrát jinak než pro svojí obvyklou neosobní činnost. Dnes večer žádné uklidňování pudů. Beznadějně hledal něco víc – nějakou jiskřičku citu, nějaké opětované objetí. Ale i nejbídnější povětrovská štětka by jeho potřebám vyhověla stokrát lépe než nemyslící povolné teplo, které leželo netečně pod ním nebo které mu škubavě, bezúčelně ovíjelo ruce kolem těla.

Nakonec ji Harran také odstrčil, ať se doplazí ke krbu a stočí se v popelu. Převaloval se a obracel ze spánku. Harran toho v posteli naspal tolik, že mohl klidně sám ležet v popelu nebo řeřavém uhlí.

Ischade…

Její pozornost nemohla přinést nic dobrého. Kdo ví, zda by pro vlastní zábavu neprodala nějaké zainteresované straně – dejme tomu Molinu Světlonošovi – informaci, že se jeden bezbranný muž chystá v několika dnech přivést zpátky jednoho ze starých bohů Ilsigu? „Ach, Siveni…“ zašeptal. Bude muset jednat rychle, než se přihodí něco, co jej zastaví. Dnes v noci.

Dnes v noci ne, došlo mu v jakési zdráhavé hrůze. Stejný strach ho přinutil se zastavit a v kněžském sebezpytování promyslet jeho zdroj. Je to jen dobře známý odpor, který vždycky pociťoval při myšlence na starou zříceninu na Chrámové cestě? Nebo je v tom něco jiného?

– Stín na okraji vidění v jeho hlavě, pocit, že se něco pokazí. Někdo. Někdo, kdo ho pozoruje – Raik?

A hned má další důvod, proč plán uskutečnit ještě dnes v noci. Byl přesvědčen, že viděl Raika, jak se potácí do kasáren – zřejmě aby se vyspal z další noční toulky po vinárnách. Harran si původně myslel, že půjde do starého chrámu dvakrát – poprvé najde starou svitkovou knihu a pak podruhé, až si ji prostuduje, provést rituál. Ale i tak by poutal příliš mnoho pozornosti. Bude to muset být dnes.

Harran jen tak ležel a ještě pár chvilek odkládal vstávání do zimy. Nebyl v chrámu Siveni od onoho dne před pěti lety, kdy Rankanci doručili Irikovi královský výnos. *Už tak dlouho jsem neměl s chrámy nic do činění. Teď do jednoho půjdu – a jejího – skutečně chci otvírat staré rány?*

Zíral na hubenou, škubající se postavu, jež ležela stočená v popelu, a uvažoval. „Každý chrám potřebuje svého idiota,“ řekl jednou Harranovi starý nejvyšší kněz v pokusu o žert. Harran se tenkrát smál a souhlasil s ním. Byl zrovna uprostřed nezvladatelné výuky a cítil se jako idiot vhodný pro jakýkoli z dvanácti chrámů. Dnes – v exilu – Harranovi blesklo hlavou, zda stále nežije v nějakém chrámu, zda se neujal idiotky, protože byla tak podobná bláznivým a chudým, kteří často navštěvovali chrám Siven i ve dnech, kdy v něm ještě sídlila moudrost, léčení a jídlo. Moudrosti a hojivých možností měl dost málo. A Mriga si nikdy nestěžovala na jídlo. Nebo na cokoli jiného…

Potichu zaklel, vstal a oblékl se. V dřevěné krabici pod kredencí ležely kosti ruky, sdrátované a nastavené do správného gesta, s prstenem z bezcenného kovu na správném prstu. Byla v ní i mandragora, narychlo omotaná šňůrou zkroucenou z hedvábí a olova, s postříbřeným ocelovým špendlíkem v „těle“, který měl zajistit její neškodnost. Jak jehlice, tak prsten pocházely od druhořadé štětky, kterou nedávno přivedl do kasáren Yuri. Harran byl poslední na řadě. Trošku se obával, že by si žena mohla všimnout zmizení svých věcí. Z „pozornosti“ jí koupil pohár omamného vína. Pak s ní souložil, dokud víno nezabralo, popadl prsten a jehlici a vytratil se – nejprve jí však nechal slušné spropitné na místě, kde ho zřejmě nenajde nikdo jiný než ona.

Tak – je téměř čas vyrazit. Zvedl krabici a došel k rohu stolu pro pár dalších věcí – lahvičku, sáček zrní a ještě jeden se solí, hrudku asfaltu. Pak se pro jistotu ještě jednou rozhlédl. Mriga ležela a pochrupovala v popelu. Tyr byla stočená nosem u ocasu do úhledného hnědého balíku pod postelí. I fenka chrápala, jen o stupínek výše než Mriga. Harran zmuchlal skrovné ložní prádlo a chuchvalcovitý podhlavník více méně do tvaru lidského těla, popadl a přehodil přes sebe starý plášť černý jako saze a potichoučku se vydal přes dvůr ke stájím Pastorků.

V rohu třetího stání byla spadlá zeď, přes kterou se dalo přelézt. Vzhůru po šindelích, jednou rukou se chytit okapu, několik okamžiků tápání, až našel ve starých cihlách nepatrně vyčuhující úchyty pro nohy. Pak nahoru na zeď a tvrdý seskok na zem na druhé straně. Zadýchaný Harran se těsně před seskokem na druhou stranu na chvíli zastavil a ohlédl se na cestu, kterou přišel – a jen taktak uviděl nezřetelný stín, který stál bez hnutí u vchodu do kasáren.

Harran ztuhl. Noc byla bezměsíčná, pochodně u vchodu ohořely až na samý okraj. Nebylo vidět nic než slabý záblesk očí, které na vteřinu zachytily ze strany světlo pochodně. Stín se přikrčil a odběhl do hlubšího stínu. Byl ten tam.

Harran skočil. Zastavil se jen na tak dlouho, aby popadl dech, a rozběhl se. Pokud se do chrámu dostane včas a stihne uskutečnit své úmysly, nebude záležet na počtu pronásledovatelů. Celé rankanské císařství i Beysibové uprchnou před tím, co bude následovat.

Pokud bude mít čas…

Chrám Siveni Šedooké stál jako předposlední na ošumělém jižním okraji Chrámové cesty. Přinejmenším dnes byl ošumělý. Bývaly doby, kdy měl chrám Siveni vážené sousedy: na jedné straně chrám a kněží Anena Vínoznalce, boha sklizně, pána nad révou a obilím, na straně druhé chrám s Anenem spřízněné Dene Černohávé, zasmušilé paní spánku a smrti. Mezi vyleštěným pískovcem Anena a Deninou tmavou žulou se v bělosti a zlatu tyčil chrám Siveni. Sousedství Práce, Vína a Spánku bylo do jisté míry správné. Chrám Siveni, náležící bohyni řemesel, tehdy shlížel na čtvrť cechů. Na širokých schodech obchodníci sjednávali smlouvy, platili jednu či dvě mince za příslib štěstí a koláč pro Siveniny havrany a pak zašli vedle k Anenovi zpečetit úmluvy úlitbou. Jen malou, neboť se všichni shodovali, že víno u Anena je moc dobré a je škoda rozlévat je po podlaze.

Takové dny jsou již dávnou minulostí. Chrám Anena byl tmavý až na jediné červené světýlko nad oltářem. Důchody jeho kněží byly sníženy téměř na nulu a staří zákazníci Anena, kteří věděli, že je v nemilosti, měli ve zvyku provádět své úlitby jinde. Pokud šlo o chrám Dene, považovali ji snad Rankanci za příliš kontemplativní (nebo příliš důležitou), než aby s tím něco dělali, a budovu raději zbořili… a nechali obchodníky a zástupce cechů, aby se dohadovali o novém pozemku pro stavbu.

A pokud šlo o chrám Siveni… stál teď Harran naproti němu a ukrýval se v nehlubokém vchodu obchodní firmy, zajištěné na noc okenicemi. Pohled byl k pláči. Bílé sloupy zmazané městskou špínou, bílé schody vedoucí do portika popraskané, znečištěné, poskvrněné… Pomalý studený vítr letěl Chrámovou cestou k Ilsovu chrámu, nejasnému obrysu, viditelnému asi jako měsíc za mraky. Poblíž něho se tyčil nový chrám Savankaly a těsně vedle Vashankův – oba těžkopádné hromady a dnes v noci stejně tmavé jako ten Ilsův. Po ulici nikdo nešel. Na modlitby už byla nevhodná doba.

Harran stál ve vchodu dlouho, bez hnutí, neschopen setřást ze sebe pocit, že ho někdo sledoval. Gongy chrámu Ilse oznámily třetí hodinu po půlnoci. Zvuk kolísal ve větru jako Harranovo srdce a nesl

se po cestě ke guvernérskému paláci a jeho pozemkům. Nedaleko se něco zatřepetalo – zvuk podobný pleskání vlajky ve větru. Se škubnutím se otočil a rozhlížel se. Nic než letící stín ptáka po pravici, ztěžka zápasící s příčným větrem. Snesl se na vysokou kopuli Sivenina chrámu a stal se dalším stínem rýsujícím se v sochařské výzdobě. Černý pták větší než vrána…

Posbíral všechnu odvahu, rozhlédl se na obě strany a spěchal přes ulici. Když se Harran dostal doprostřed cesty, dosahoval vítr nesmírné síly. Kéž by to byla noc kdy by mohl zůstat doma v posteli…

Hnal se po schodech, na kterých se zdržoval tolikrát předtím, a neustále škobrtal o uvolněné kameny, praskliny, které zde za jeho mládí nebývaly. V portiku se zastavil a lapal po dechu. Ohlédl se na cestu, kterou přišel. Nic nepřicházelo, nikdo nešel po ulici…

A znovu pohyb, tamhle, něco tmavého. Ne na ulici, ale v sousedních pustých rozvalinách, které zbývaly z chrámu Dene. Harran nahmatal pod pláštěm dlouhý nůž…

Oči zachytily odraz od světlého kamenu Siveninych schodů. Harran si uvědomil, že se dívá na největší krysu. jakou kdy viděl, ať už v Asylu nebo někde jinde. Měla přinejmenším velikost psa. Při představě, že se s ní dostane do křížku Tyr, mu naskočila husí kůže. Krysa se obrátila, jako by ucítila Harranův strach, a odkolébala se na zbořeniště za svými nočními záležitostmi. Jiné stíny, stejně tak velké, se nevzrušeně motaly kolem sloupů portika.

Harran polkl a myslel na důvod své návštěvy. *Jestliže cítím, ze mě někdo sleduje, bude nejlepší začít s kouzlem – nakreslit vnější kruh. Jakmile se jednou uzavře, nikdo se přes něj nedostane.* Odložil krabici a láhev a tápavě pátral v šatech po kousku asfaltu. Pomalu procházel kolem velkého otevřeného čtverce sloupů, z nichž všechny nesly stopy pokusu o zničení železnou palicí. Pokusy byly pochopitelně marné – každý chrám vystavěný knězi bohyně, jež stvořila architekturu, by měl vydržet – ale při pouhém pohledu na ně se Harranovi svíralo srdce. Obcházel těsně kolem portika, jak ho učili – přesně čtyři sta osmdesát kroků – v předklonu, s bolavými zády. Znovu a znovu před ním prchaly temné stíny. Odmítal se na ně byť jen podívat. Ve chvíli, kdy se Harran zase vrátil ke středu schodů

a nakreslil obrazci uzel, kterým kruh pevně svázal, cítil, že má v zádech jedinou praskající železnou tyč, na níž pracují stovky kováříčků. Cítil se však mnohem bezpečněji. Zvedl svoji krabici a vydal se dovnitř.

Velké dveře v portiku byly již dlouho zavřené zevnitř na závoru, ale to mohlo stěží zastavit někoho, kdo Siveni sloužil od noviciátu. Harran bedlivě prohlížel vyřezávané motivy havranů a olivovníků na dveřích těsně pod úrovní očí, dokud nenašel čtvrtého havrana za druhým stromem bez oliv, a stlačil havranovi oko. Zmizela za ním celá ptačí hlava a odhalila zástrčku a očko, jimiž se otevíraly dveře pro kněze. Zástrčka šla ztuha, ale po několika pokusech se dveře otevřely natolik, že vpustily Harrana dovnitř. Vklouzl do nich a zase za sebou zavřel.

Harran zvedl zatemněnou lucernu, kterou si s sebou přinesl, a odstranil kryt. A tehdy se skutečně dal do pláče, neboť socha zmizela – symbol, jemuž se Harran kdysi s láskou tolikrát za den klaněl, až se nakonec naučil vidět za smrtelným symbolem nesmrtelnou krásu a klaněl se jí. Velká socha Siveni v podobě sedící Obránkyně, v helmici, kopí zdolávající bataliony v jedné ruce, na druhé hřadoval její havran. Velké dílo, socha, na níž umělec Rahen strávil tvarováním mramoru, zlata a slonoviny pět let. Po dokončení navždy odložil sochařské náčiní se slovy, že poznal své životní dílo, když ji uviděl, a jiné již nevytvoří…

Vše je ztraceno. Harran by dokázal pochopit, kdyby strhali zlato a slonovinu, vypáčili drahokamy z mohutného štítu. Věděl stejně dobře jako ostatní Asylané, že tady ani přibité předměty nejsou chráněny před ukradením. Ale nikdy by jej nenapadlo, že se o této skutečnosti přesvědčí takhle krutě. Fronton, na němž socha stávala, byl až na kousky drtě, štěpinky i větší kusy rozbitého mramoru holý… ale i trosky byly výmluvné. Tady ten tlustý odštěpek ve tvaru pyramidy byl jedním rohem podstavce sochy, tam dlouhý štíhlý střep, hladký a na jednom konci jemně vroubkovaný, na druhém konci zase odštípnutý do ostra jako pazourek – pírko z roztaženého křídla havrana…

Harranovi vířila v hlavě zuřivost. *Kam odnesli – proč – Celou sochu, sochu třicet stop vysokou! Ukradená, zničená, ztracená.*

Mrkáním se zbavil slzí v očích, postavil lucernu, hodil plášť na zaprášený mramor a zvedl krabici. Bude potřebovat ještě jeden kruh, ve kterém dojde na samotné čáry. Pokud ho ještě bolela záda, Harran si jich teď ani nevšiml. Obešel s asfaltem prázdný fronton, ale tentokrát kroky nepočítal. Raději se snažil potlačit hořký vztek, aby si dokázal vzpomenout na slova, která si musel v hlavě omílat stále dokola a spoutat jimi ve vnitřním kruhu síly, jež se brzy proderou na svobodu. Práce nebyla snadná. Potlačoval svoji zlobu i rostoucí, neklidnou sílu kouzla kruhu, takže když Harran svázal druhý kruh oddychoval jako člověk, který běžel závod, a musel chvíli zůstat stát v předklonu s rukama na stehnech jako vyčerpaný běžec.

Napřímil se tak rychle, jak mohl, neboť nejhorší mělo teprve přijít. Kouzlo je sice prosté, ale to neznamená, že nemůže být namáhavé. Především potřeboval liturgický návod. Podle pravidel přerušil a znovu spojil kruh a vydal se pro něj.

Umístění bezpečnostní krypty nebyla obvykle informace, která by byla svěřována mladšímu knězi, avšak ve spěchu příznačném pro odchod Siveninych kněží do vyhnanství vyplula na povrch hezká řádka tajemství. Harran patřil k povolaným osobám, které pomáhaly starému Irikovi ukrýt méně významné dokumenty, staré lékařské a inženýrské texty a kouzla. „V lepších dobách je možná ještě využijeme," zadoufal Irik před Harranem. Hned v následujícím okamžiku měl náruč plnou pergamenů, nos plný prachu a hlavu plnou strachu; slova neznamenala nic. Ale nyní Harran Irikovi žehnal. Obešel místo, kde měla stát socha. Stoupal na správná místa podlahy ve správném pořadí a uviděl, jak jeden blok zadní stěny pomalu padá do tmy.

Schodiště bylo úzké a strmé, bez zábradlí. Na jeho úpatí Harran zdvihl lucernu a dal se do důkladné prohlídky, během níž se pořádně rozkýchal. Bez ladu a skladu zde byly navršeny a poházeny pergameny, svitkové knihy a voskové kotouče. Přišel si pro svitky. Stále dokola Harran rozvazoval lněné šňůrky, rozbaloval svitek v oblaku prachu a kýchání a nenalezl nic než náhradní kopii chrámového účetnictví třetího měsíce toho a toho roku nebo nějaké omšelé staré filozofické pojednání nebo léčbu na zimnici (volský lůj třený s hořčicí a pouzdry podzemního rudého brouka, přikládat

třikrát denně na prsa). Tak to šlo dál a dál, až mu ve vzpouře proti chabému světlu začaly slzet oči a mozek Harrana přestával chápat, co čte, a odbočoval ke starostem o čas. Noc se skláněla k ránu, bylo na čase provést kouzlo. Teď nebo nikdy – před úsvitem, heroldem nových začátků – a jestli to nenajde brzy –

Zamrkal a znovu si přečetl slova. Nebylo to těžké. Byla krásně napsaná starým ilsižským hieratickým písmem „…ztraceného, je třeba říci, spolehlivé kouzlo k nalezení ztraceného, zbloudilého a ukradeného. Kouzlo si za prvé žádá ruku statečného a žijícího muže, kterou obětuje celebrant v průběhu čar; rovněž je potřeba kořene mandragory, někdy zvané peristupe, vykopaného za noci bez měsíce či hvězd, s nímž bude nakládáno podle zvyklostí a který bude též obětován; a právě tak je třeba malého množství soli, pšenice a vína a nože na krev k usmíření Nízkých; a nakonec i nástrojů, pomocí nichž bude stanovena hranice kouzla.

Nejprve vykopej svoji mandragoru…“

Harran se v prachu a temnu vyškrábal na nohy, divoce se rozkýchal, ale nevadilo mu to. Vzhůru po schodech, zpátky do kruhu – přesekl kruh, aby se dostal dovnitř, a zase ho za sebou dobře zajistil. Posadil se na prázdný fronton doprostřed trosek a začal číst. Stálo tu všechno, tak jak si povětšinou pamatoval, s maličkým náčrtem diagramu, který má být nakreslen uvnitř kruhu, i samotný obřad. Část v opravdu velice staré ilsižštině, část v nářečí. Prostá slova, ale ach, jaká síla v nich. Harranovi se rozbušilo srdce.

Cosi zaúpělo a Harran se zarazil – pak si uvědomil, že jen vítr zesiluje v crescendo, které lze slyšet i za silnými kamennými zdmi chrámu. *Dobře*, pomyslel si, zvedaje opět kousek asfaltu a škrábaje se na nohy, *jen ať si bouří. Jen ať si myslí, že se něco chystá. Je to tak!*

Dal se do díla. Diagram byl složitý, zdánlivě jakýsi druh geometrického tělesa, třebaže takového, jehož počet stěn se zdánlivě měnil pokaždé, když je počítal. Dokončený náčrt vyvolával nepříjemné mihotání v mysli, pocit, který se zhoršil, když Harran začal vkládat do úhlů vzorce, nezbytné runy a slova. Pak přišla sůl, hozená do hlavních světových stran s obvyklým očistným veršem; a pšenice – dvě zrnka do hlavního vrcholu, čtyři do dalšího, pak osm

vedle a tak dále kolem sedmičky. Harran se pro sebe zasmál, jak mu do hlavy stouplo vzrušení. Zvláštní znak pro dokonalost vždycky býval studentům mezi kněžími k smíchu; obrazec se šedesáti čtyřmi vrcholy by vyprázdnil každou sýpku na světě. Nezbývalo nic než víno, nůž, mandragora, ruka…

Mezi sloupy kvílel vítr jako pes, který se snaží vnutit do domu. Harran se zachvěl. *Je zima*, pomyslel si, ale pak zase polkl a potichu vzal svá slova zpět. Lhát během čarování by mu mohlo být osudné. Došel do srdce obrazce. Při chůzi cítil malé nepříjemné nárazy moci, která skrze ně procházela. Síly, které mu nenáležely, byly dnešní noci v pohybu a propůjčovaly jeho jednání mimořádný význam. *Nic se neděje*, myslel si. Harran otevřel láhev s vínem a postavil ji vedle středového bodu, pak si do jedné kapsy strčil ruku a do druhé mandragoru. V levé ruce držel svitkovou knihu otevřenou na správném místě. Pravou vytáhl nůž.

Byl to jeho nejlepší, Mriga ho měla v oblibě. Odpoledne jí ho svěřil a zastavil ji až po dlouhé době. Nyní jeho ostří zachytávalo nejasné světlo lampy s živou jiskrou, jakou byste hledali v oku. Zvedl ho na pozdrav čtyřem směrům a jejich strážcům nad a pod, postavil se čelem k severu a začal vyslovovat první oddíl kouzla.

Okamžitě pocítil odpor; vypudit slova z úst jej stálo mnoho úsilí. Jazyk mu ztěžkl jako olovo. Harran nicméně hovořil, přestože neustále zpomaloval. Zastavit se uprostřed kouzla by mohlo být stejně osudné jako lhaní.

Vítr venku zesílil do nenávistného jekotu a vyháněl jej ven. Byl donucen vyrvat ze sebe násilím jediné slovo, několikrát se drásavě nadechnout a začít s dalším. Harran si nikdy nemyslel, že mu těch padesát slov, pouhých několik vět, bude připadat tak dlouhých. Teď to tak bylo. Zbývalo deset slov, každé z nich vypadalo dlouhé jako celý kodex a těžké jako kámen. U pátého zakolísal a skučící vítr venku vystoupal k šílenému vítěznému jekotu. V prudkém návalu strachu ze sebe velice rychle vysypal jedno po druhém dvě slova. Potom předposlední, pomaleji, s bolestným úsilím, jako když táhnete mlýnský kámen. A poslední, jež z něho vypadlo, jako kdyby jej opustil život a srazil ho k zemi.

S jeho pádem se objevil blesk a šlehl dovnitř vysokými úzkými okny chrámu, jako by se obloha trhala vedví. Pak hrom, ohlušující úder, který se odrážel o střechy Asylu – rozbil všechno sklo, které ještě v chrámových oknech zůstalo neporušené, a uvolnil střepy ostré jako břitva, jež ve zvonivé bouři pršely na mramorovou podlahu. Poté nastalo opět ticho. Harran ležel tváří dolů, na jazyku cítil chuť mramoru a asfaltu a krve v ústech, čichal ozón a naslouchal několika opozdilým kapkám skleněného deště.

Myslím, že se kouzlo daří…

Harran si klekl a šmátral kolem sebe roztřesenýma rukama, až našel nůž, který prve upustil, a z kapsy vytáhl kostru ruky. Položil ji dlaní vzhůru přesně do středu diagramu. Natažený ukazováček a prostředníček ukazovaly na sever, další prsty byly skrčené do dlaně, palec se odkláněl na východ. Tehdy Harran začal s druhou částí kouzla.

Jak četl – pomalu, s pečlivou výslovností – začal si uvědomovat, že jej kdosi sleduje. Nejprve, ačkoli nic neviděl, měl pocit, jako by na něm spočinul jeden pár očí – zvědavých očí, mírně rozzlobených, mírně hladových, ochotných si na něco počkat. Počet očí však narůstal. Slova Harrana se zdála hlasitá jako hrom a jeho zrychlený dech halasnější než sebesilnější vítr; a očí bylo čím dál tím víc. Bylo to, jako by je mohl vidět. Ale nemohl. Cítil je však, hladový houf, nepřátelský počet, který každým okamžikem narůstal, vyčkával, sledoval ho. A když ticho zmrtvělo natolik, že je už nedokázal snášet, ozval se zvuk; tiché šustění, strkání a vrzání a drmolení na hranici slyšitelnosti – zvuk jako křídla a naříkání tisíců, milionů netopýrů, visící hejno překvapené tmou, čekající, hladovějící po krvi.

Než aby zvuk Harrana ještě více vystrašil, jej o něčem ujistil, neboť mu řekl, kdo jsou. Kouzlo doopravdy začalo. Obklopovaly ho stíny bezejmenných mrtvých, těch, kdož byli mrtvi tak dlouho, že byli nejztracenějšími ze všech. Vše, co si pamatovali ze života, bylo to, co si pamatuje nemyslící, novorozené dítě – teplo, horko, údery srdce, krev. Harran se začínal potit. Zvedl láhev vína a obešel kruh. Na severním konci obrazce uchopil oblíbený nůž Mrigy a řízl se do bříška palce levé ruky. Rána byla široká, ale ne hluboká, aby lépe krvácela. Hrůza z říznutí do vlastního těla jej oslabila a roztřásla. Ale

neměl času nazbyt. Na severním vrcholu i na všech ostatních nechal ukápnout dost krve, aby utvořila loužičku na zrní. Vše pak zalil vínem. Ustoupil do středu kruhu a vyslovil slovo, jež pustilo stíny na okraj obrazce, ne však dále.

Shlukovaly se u krve, tlačily se, oči, které neviděly, se přivíraly rozkoší, tichoučký křik rozbíjel ticho. Pily dosyta, pomalu – okoralými rty nedokázaly duše nic víc než usrkávat jako netopýři. Uspokojeny pak chvíli chodily dokola a něco si drmolily, zapomněly, za čím sem přišly, a beze spěchu mizely. Harranovi jich bylo trošku líto – ubozí slabí mrtví, oslabení na věčný stín smutného hladu – ale nelitoval, že je vidí odcházet. Už jej nebudou rušit při čarování, může se pustit do skutečné práce.

Dovolil si oddych jen tak dlouhý, že si vytřel studený pot z očí, pak svitkovou knihu odstrčil stranou, vytáhl z kapsy mandragoru a začal rozplétat její spojení. Když se mu rozpojení podařilo, opatrně mandragoru položil do kostry dlaně, „hlavou“ směrem k prstům, a pak se zase na chviličku zastavil. Následující manévr byl ošidný a on na okamžik zatoužil po třetí ruce. Nicméně existoval způsob, jak tah zvládnout. Dřepl si a jak ruku, tak mandragoru pevně přišlápl na jejich místo na zemi špičkou jedné nohy. Potom jednou rukou vytrhl postříbřený špendlík z torza mandragory, druhou rukou vymáčkl svou krev do bodné rány kořene.

Kořen začal okamžitě zářit… nejprve slabě, ale svit nebude bledý dlouho. Harran se vyhrabal na nohy, převinul knihu na poslední část kouzla a dal se do čtení. Bylo to v nářečí, nejsnazší úsek kouzla, ale srdce mu bušilo prudčeji než předtím. „Při mé krvi zde prolité a při těch, jejichž jmen se dovolávám; při obávaných znameních hluboké noci chýlící se k ránu a mocných postavách zde vyvolaných; při duších mrtvých i dosud nezrozených…“

Oteplovalo se. Harran si při čtení dovolil letmý pohled na sílící světlo u nohou. Mandragora se rozzářila takovou barvou, jakou ještě nikdo bdící ani snící nespatřil. Nazývat barvu „červenou“ by znamenalo povznést červenou nad její stav a urazit originál. V barvě bylo teplo, ale takového druhu, že nemělo nic společného s plamenem. Takový byl původní odstín zanícení srdce, vroucí krve v živoucím tvoru, jenž je zasažen zuřivostí či touhou. Byla tmavá, ale

přesto v ní nebylo nic vnitřně zkaženého. Oslňovala. Harran v tomto světle jen s obtížemi viděl knihu, ze které četl, kamenné zdi kolem něho se zdály prchavé jako cosi vysněného. Skutečné bylo pouze světlo a dojem, který ponechávalo v mysli. Touha v jeho srdci, jejíž původní jméno před sebou již tolik let zapíral – a nyní ji měl na dosah, vytouženou, milovanou, moudrou, bojovnou a krásnou –

„…Při všech těchto znameních a svazcích a především při tvém vlastním jméně, Paní Siveni, zapřísahám tě a nařizuji ti! Předstup zde přede mne –“ *v půvabné podobě a v takové, v jaké mi neublížíš*, říkalo kouzlo, ale Harrana ani ve snu nenapadlo to říct: jak by Siveni mohla kdy být bez krásy nebo zranit svého kněze? A pak trojitá zaříkávací formule. Těžce oddychoval. Všechno se s ním zatočilo a srdce mu pádilo v hrudi, jako kdyby se namáhal při aktu lásky: „Přijď, Paní bitev, ty, která trýzníš i obvazuješ rány. Stavitelko, Obránkyně, Mstitelko; přijď, přijď, ach přijď!“

Tentokrát nepřišlo žádné blýskání, žádné hromy. Nic než otřes, který Harrana srazil a vrhl jej jedním směrem, zatímco nůž a kniha odlétly do dvou dalších – neškodný úder, který byl přesto stejně definitivní a hrozný jako sen o pádu z postele. Harran ležel hezkou chvilku bez hnutí, bál se pohnout – pak jednou tiše zahekal a sedl si na kámen. Vrtalo mu hlavou, co se pokazilo.

„Nic,“ řekl mu někdo.

Hlas rozechvěl zdi chrámu. Harran se roztřásl a držel se za hlavu ve snaze ztlumit zpěv, který se v ní ozýval.

„No tak tam neseď, Harrane,“ vybídl ho hlas. „Pokračuj. Musíme si hledět práce.“

Překulil se na kolena a vzhlédl.

Byla tam. Harran se zakymácel. I srdce vynechalo několik úderů. Oči – to ony jej zasáhly jako první: doslova jej udeřily fyzickou silou. Nato si uvědomil, že by ho to nemělo překvapovat. „Bleskooká,“ to byl koneckonců její hlavní přídomek. Ani sebelepší představivost nedostačovala skutečnosti. Oči jako blesky – jasné, nelítostně zářící, ostré jako kopí v srdci – takové oči měla Siveni. Neplály; nepotřebovaly to. Nic z ní nic takového nepotřebovalo. Prostě tam byla, tam, takže všechno tělesné vypadalo vedle ní

neurčitě. Pak Harranem proběhla silná vlna strachu, že asi existují dobré důvody, proč se bohové obyčejně neprocházejí v říši lidí.

Ale ani strach nemůže dlouho přežít, když se na něj soustředí ten stříbrný pohled, ta divoká krása. Neboť byla krásná a staré představy Harrana před tváří pravdy znovu selhaly. Byla to hubená, přísná krása, neuvědomující si sama sebe, příliš zaměstnaná jinými záležitostmi, než aby si všímala sama sebe… s určitostí tvář patronky umění a věd. V obličeji byla divokost stejně jako moudrost; bohatý šat odrážel bezstarostnost stejně jako půvab – neboť svítivou spodní tuniku si ve spěchu pohodlně vykasala nad koleno a velká volná svrchní tunika patřila muži, pravděpodobně Ilsovi. Dovolovala volnější pohyb a tak si ji vypůjčila. Ruka, kterou držela velké kopí, o než se opírala, byla půvabná ruka ženy, ale i útlá paže prozrazovala obrovskou sílu. Siveni se ve své nynější podobě nejevila o mnoho vyšší než obyčejná smrtelnice.

Ale jak se tak na ni díval a ona k němu sklopila chladné, hrozné, hodnotící oči, cítil se Harran jako opravdový mrňous. Odstrčila si trochu helmici s vysokým chocholem ze studeně krásné tváře a netrpělivě jej požádala: „No tak vstávej, člověče. Dokonči, co máš rozděláno, ať se dostaneme k jádru věci.“ Siveni zvedla havrana, který jí hřadoval na levé ruce, a přestěhovala si ho na rameno.

Stále velice zmatený Harran se postavil. „Paní,“ podařilo se mu zakrákat. Zahanbený tak chabým vystoupením se pokusil znovu najít hlas: „Paní, já jsem skončil…“

„Ovšemže ne,“ namítla, pak napřáhla planoucí kopí a špičkou lehce nabodla svitkovou knihu. Podala si ji do volné ruky. „Nedělej ze mě hlupáka, Harrane. Přímo tady stojí: ‚ruka statečného a žijícího muže bude obětována na konci zaklínání celebrantem'.“ Otočila k němu roli a ukázala na slova.

Harran sjel očima do středu kruhu, kde mandragora na kostře ruky stále plála tlumeným žárem jako uhlík. Hlas Siveni ale jeho záři opět rozdmýchal. „Ne tamta ruka, Harrane!“ oznámila mu a tentokrát zněl její hlas rozzlobeně. „Tato!“

A ukázala na nůž, který dosud svíral, aniž by o něm věděl – a na jeho levou ruku, která nůž držela.

Harrana prostoupil chlad úplně stejně jako na hřbitově. „Ach, má bo –“

„Bohyně?“ dokončila, když se Harran jako obvykle zasekl. „Promiň. Taková je cena zde zapsaná. Pokud má být brána, kterou si žádáš otevřít, otevřená dokořán – a stejně jako zde nejsem dosud plně já, nejsou tu ani ostatní – cena se musí zaplatit.“ Chladně jej chvíli pozorovala, pak méně drsně a s jistým smutkem dodala: „Čekala bych, že moji kněží umějí číst lépe, Harrane… Umíš číst?“

Pro tuto chvíli nechal otázku bez odpovědi. Pomyslel na Asylum, Rankance a Beysiby a bez rozumného důvodu letmo i na Shala. Nato přistoupil ke středu kruhu a k ruce. Kosti shořely na uhel. Prstýnek z levné mosazi utvořil na podlaze stříbrnou napěněnou loužičku. Mandragora pod jeho pohledem žhnula jako uhlík, který někdo probouzí svým dechem.

V hodinách, které následovaly, než Harran zase vstal – o několik minut později – opožděně mnohému porozuměl; pochopil Shala a mnoho dalších Pastorků i některá z ubohých a nemocných, jež ošetřoval, dokud přebýval v chrámu. Neexistovala slova, kterými by se dala popsat bolest mrzačení. Bylo to stejné jako s podstatou vnější barvy hořící mandragory. A ještě horší, ještě více oslepovala hrůza, která přišla vzápětí. Když se Harran opět postavil, neměl již levou ruku. Sžíravá bolest pahýlu pulsovala a pominula; zřejmě dílo Siveni. Ale ta hrůza, jak věděl, nepomine nikdy. Každý den ji budou přikrmovat lidé, kteří odvrátí pohled od místa, kde kdysi bývala ruka. Harran nesmírně rychle pochopil, že se neplatí později, nikdy později, ale vždycky ihned. Takové ihned bude platit v celém jeho životě.

Postavil se na nohy a zjistil, že Siveni je, jak říkala, přítomna mnohem více než prve. Nebyl si jist, že je to správné. Nic neprobíhalo tak, jak mělo. I jinak se zde děly podivné věci. Odkud pocházelo světlo, které náhle naplnilo chrám? Nepatřilo k Siveni. Pochodovala po chrámu v nespokojeném ovzduší hospodyně, která přichází domů a musí se vyrovnat s následky vedení domácnosti manželem – šťourala se kopím v rozích, mračila se na rozbité sklo. „Tohle všechno se dá celkem brzy do pořádku,“ oznámila. „Až se dohodneme. Na co se tak škaredíš. Harrane?“

„Paní, to světlo –“

„Uvažuj, člověče,“ vybídla jej nikoli nelaskavě. Přistoupila ke kruhu, prohlédla si ho, nohou v sandálu jemně odkopla kousek z trosek své sochy. „Kouzlo dobývá věčnost i čas. Máme oba k dispozici světlo včerejška a zítřka.“

„Ale já –“

„Začlenil jsi celý chrám do vnějšího kruhu, Harrane a byl jsi v chrámu. Kouzlo účinkovalo i na tebe. Jak jinak? Vrátilo mi fyzickou podstatu – a tvoje božská podstata…“

Harran na ni civěl. Siveni si pohledu všimla a usmála se.

Harranovi usedalo srdce. Třebaže divoška, vyhrála.

„Takže co jsi – ach, božstvo? Harrane, můj malý knězi, máš to v krvi. Tento svět není dostatečně starý, aby šlo někoho odstranit více než šesti mírami krve někoho jiného. Bohy nevyjímaje. Cožpak jste se vy lidé ještě nedostali v matematice tak daleko, abyste si to uvědomili? Musím s tím něco udělat.“ Natáhla ruku s kopím a nějak, aniž by vyrostla nebo aniž by se kopí prodloužilo, shodila z koutu stropu obrovskou pavučinu. „Takže pro tuto krátkou chvíli vidíš tak, jak vidí bůh. A nastálo, až kouzlo zopakujeme –“

„Zopakujeme?“ nemohl uvěřit Harran a nespouštěl oči z druhé ruky.

„Jak jinak. Otevřeme cestu ostatním ilsižským bohům. Průchod je nyní otevřen jen částečně, jen k pouhé fyzické manifestaci, jak jsem říkala, a pochybuji, že si ho všimli. Jsou zase všichni na hostině daleko za Severními ostrovy a třesou se na čerstvou várku chleba od Anena. Ani bych se nedivila.“ Siveni skutečně zavětřila. „Ani jeden z nich nemá za sebou den poctivé práce. Ale jakmile zopakuji kouzlo, otevře se brána docela – a toto místo bude vhodné k obývání bohy, tak, jak tomu nebývalo ani za starých časů. Zatím,“ rozhlédla se, „zatím, než to uděláme, musíme splatit několik závazků. Bylo by nanejvýš taktické vzdát se výhody domácího hřiště, když jsme ho získali…“

Harran nic neříkal. Celé to setkání byl omyl. „Půjdeme do ambiciózního a vznosného chrámu Savankaly,“ oznámila Siveni, „a promluvíme si s ním. Má větší chrám než můj otec –!“ Byla rozhořčená, ale příjemně – jako někdo, kdo se těší na dobrý boj. „A

pak se zastavíme u Vashanky a odpravíme to boží dítě, které si tu upletl. A potom – ta Bey, o níž se tolik mluví. Dva panteony za jednu noc – ušetříme si spoustu pozdějších nesnází. Tak pojď, Harrane! Noc pomalu končí a potřebujeme uskutečnit druhé Otevření ještě před svítáním.“ A přeletěla holou vnitřní svatyni chrámu a kopím udeřila do velkých mosazných dveří.

Okamžitě vypadly a sjely po schodech s rámusem, o kterém si Harran myslel, že probudí celé Asylum – i když dost pochyboval, že někdo bude takový blázen aby lezl ze dveří a zjišťoval, co hluk způsobilo. Sešli ze schodů a kráčeli po Chrámové cestě, nesmrtelná bohyně a smrtelný muž, bohyně jej vedla a se zájmem se rozhlížela, jednoruký muž za ní trpěl více a více hroznými předtuchami. Nebylo pochyb, že Siveni byla nejen taková, jakou si ji Harran představoval, ale bylo v ní ještě něco navíc. A právě to něco „navíc“ mu dělalo starosti. Moudrost Siveni byla obyčejně zjemňována soucitem. Kam se poděl dnes? Popletl něco v kouzlech? Siveni byla určitě prudká bohyně, rozhodná, hbitá, jakmile se rozhodla jednat. *Ale nějak jsem nečekal takovéto jednání…*

Harran se zachvěl. I s ním se dělo něco špatného. Viděl mnohem jasněji, než by v tuto noční dobu vidět měl. A na člověka, jenž má za sebou kopání na hřbitově, souložení jako o závod, čarování a ztrátu ruky, všechno během jediné noci, se cítil naprosto zdravě. Patřilo to všechno k tomu, o čem se zmiňovala Siveni, k vedlejším účinkům čarování, k objevení božské podstaty v jeho osobě? Takové myšlenky jej zaháněly do úzkých. Lidé by neměli být bohy. K tomu sloužili bohové…

Harran vrhl pohled na bohyni a zjistil, že její vzhled snáší poněkud lépe než prve. Pohlížela na Spleť a Povětrov způsobem, který naznačoval, že jí nečiní žádné potíže dovést věci až do konce. „Tohle místo je v příšerném nepořádku,“ poznamenala a otočila se, aby viděla, zda Harran její slova potvrdí.

„Máme za sebou těžké časy,“ vysvětloval Harran tak trochu v defenzívě. „Války, nájezdy…“

„Dáme brzy všechno do pořádku,“ slíbila Siveni. „Začneme s invazemi.“ Zastavili se před velkým chrámem Savankaly. Siveni se na něj zadívala, vytáhla se do své plné výšky – nějakým způsobem se

jí podařilo měřit asi tři lokte a současně asi padesát – a vykřikla hlasem, který mohl lehce soupeřit s hromobitím: „Savankalo, pojď ven!“

Ozvěny opakovaly výzvu v celém městě. Čas míjel, odpověď nikde. Siveni se zamračila. „Vylez, Savankalo!“ zvolala znovu. „Nebo ti tu mizerně postavenou hromadu kamení strhnu na hlavu a tvojí sochou nechám vydláždit ulice. Kopí zabodnu do nějakého zajímavého místa v soše tvojí milované manželky!“

Zase jen dlouhé, předlouhé ticho – následované tichým burácením hromu, které znělo spíše zamyšleně než výhružně. „Siveni,“ ozval se mocný hlas z chrámu před nimi – nebo to tak vypadalo, „co chceš?“

„Vyhraji dvě ze tří kol zápasu s tebou, Bohu slunce,“ vykřikla Siveni triumfálně, jako by už v souboji zvítězila. „A potom vyženu tebe i tvé blízké z města mého otce!“

„Tvého otce. Ano. A kde je tvůj otec, Siveni?“

Harran se držel zpátky a snažil se pochopit, co se v něm odehrává. Nenáviděl bohy Ranke, věděl o své nenávisti. Avšak čirá pomalá váha moci šířící se z hlasu Savankaly jej děsila nějak méně než poněkud vzteklá vyzývavost Siveni. A byl zde také problém. *Jak je možné, že v hlasu bohyně slyším i něco jiného než jen dokonalost? Před pěti, deseti minutami byla dokonalá, nádherná, nepřekonatelná. Teď –*

„Můj otec!“ vykřikla Siveni. „Jeho vynech! Nepotřebuji jeho svolení, abych mohla použít blesk! Zvládnu tě sama! Zvládnu vás všechny! Protože Chvastoun Vashanka je bez dospělého ztělesnění. Jsi bůh války bez prostředků, Otče Rankanců. Jestli nevyjdeš ven a nepostavíš se mi čelem, zbořím tvé chrámy jeden po druhém. Pojď si pro porážku, už se k tobě blíží!“

Ticho možná trvalo dlouho, ale Harran si ničeho takového nevšímal. *Co se to s mojí paní děje? Měla by být stále stejná – klidná síla, ne tato neústupná zuřivost. A proč jsem ji vlastně přivolával? Kvůli zášti vůči Rankarcům a Beysibu? Opravdu? Nebo je za tím něco jiného?*

Láska? Já –

Neodvažoval se dovést myšlenku do konce. Přesto, pokud byla její slova pravdivá, pak se proměňoval v boha. Při této představě jím na okamžik proběhl bouřlivý jásot. Kdyby ji dokázal odradit od hloupostí a přiměl by ji k zopakování kouzla, byl by bohem navždy. Samotná myšlenka věčnosti trávené ve společnosti nebezpečné krásky, divoké, odvážné síly –

Vzpomínka na tichý smích a hlas Ischade, když se jemně posmívala muži, jenž se nevyznal ve vlastním srdci, vrátila Harrana do kruté přítomnosti. Neodolatelné nutkání, neuváženost – takové pudy jej přivedly na toto místo, k této noci, tak jako jej kdysi přivedly k Pastorkům. Nutkání bylo slepé. Přestože tělo křičelo při přeměně, vtahováno do božské podstaty, rozum teď viděl jasněji. Popsal Ischade situaci mnohem lépe, než jaké byly jeho vědomosti. Siveni, prudká, hbitá jako blesk přijala čas a jeho hořkost důkladněji než ostatní bohové. Zde ve světě smrtelníků, kde je čas nejsilnější, je nejsilnější i její hořkost a zuřivost. Zde pro něho nebude mít žádnou moudrost, žádný čas, žádnou lásku.

A jinde –

Siveni je panenská bohyně. Ani jinde by mu to nevyšlo.

„Vylez!“ křičela Siveni do Savankalova ticha. „Zbabělý bože, vylez a bojuj se mnou nebo tvůj chrám srovnám se zemí a zabiji každého Rankance ve městě! Nic pro tebe neznamenají? Mají pro tebe tví uctívači tak malý význam?“

„Slyším tvoji výzvu,“ slyšel odpověď Savankaly. „Nechápeš, že si jí nijak nepovažuji? Osud rozhodl, že v rozepřích mezi námi budou rozhodovat smrtelníci, ne bozi. Ty se vůbec nebojíš osudu – Síly mnoha jmen, která sedí ve tmě nad příbytky všech bohů, rankanských, ilsižských a stejně tak i beysibských? Pohrdáš tou silou?“

„Ano!“

„To je smutné. Jako bohyně a prý moudrá bys měla vědět, že nemůžeš…“

„Moudrost! Moudrost mě nikam nepřivedla!“

„Ano,“ podotkl Savankala suše, „vidím, že…“

Harrana lapil strašlivý klid, průzračný pokoj, který odmítal přiznat si strach. Věděl, že zakrátko bude muset poklid obětovat. Ale

zatím zněly hlasy Savankaly a Siveni přesně jako hlasy kterýchkoli lidí dohadujících se na bazaru. Harranovi připadalo, že Savankala hraje o čas a čeká, až Harran něco udělá. Zpráva byla celkem jasná.

V rozepřích mezi námi budou rozhodovat smrtelníci…

Jeho ruka, či spíše její ztráta, byla rychlým a dobrým učitelem. Žádná nenávist nestojí za bolest – ani za tolik bolesti, kolik by stál uříznutý prst. A v žádném případě nestojí nenávist za smrt. Ne tato nenávist… ne Sivenina.

„Tak se tedy schovávej ve své díře, stařečku," prohlásila Siveni s hořkostí. „Není poctivé vyhrát takhle, ale kvůli vítězství odsunu čest stranou. Nejdříve tvůj chrám, pak tví vzácní lidé."

Zdvihla kopí a kolem hrotu zavířily blesky.

„Ne," pronesl kdosi za ní.

V úžasu se otočila a zírala na něho. Harran jí pohled vracel, jak nejlépe uměl. I on žasl, že promluvil a že ho ty divoké šedé oči na místě nezabily. *Na co se tak upřeně dívá?* pomyslel si a hned jej napadla odpověď – avšak současně na ni odmítal myslet. Čím méně vzpomínek na vlastní téměř nabyté božství si odnese do dalšího života nebo smrti, tím lépe. „Bohyně," oslovil ji. „Jsi má dobrá paní, ale tvrdím, že pokud se postavíš proti asylským lidem, zastavím tě."

Siveni se k němu otočila. „Jak?" křičela vztekle a namířila na něho kopí. Harran vůbec netušil, co má dělat. Před prvním úderem se kryl zmrzačenou rukou. Blesk se mu vyhnul a zapraskal kolem něho na dláždění. Ale okamžitě následoval druhý a třetí úder, a pak další, příval ran, jež brzy prorazily nicotnou Harranovu obranu. A po nich přišel blesk, který jej porazil na ulici – úder, který se natolik podobal smrti, že se s ní dal klidně zaměnit. Jak tak Harran padal, oslepený a popálený, patřila jeho poslední myšlenka představě, že vidí někoho s mečem. Pak od něho myšlenky odpluly a duše jej opustila.

Kdesi v Asylu zavyl pes.

A podivná tmavá postava, která se plížila stíny za mužem a bohyní, vyskočila s vřískáním z přítmí a vrhla se na Siveni.

Rachocení na ulici bylo zvukem, který Harrana nakonec probral. Počítal, že ten ďábelský hluk by stačil na probuzení mrtvého. Kameny pukaly, blesky opékaly vzduch, rozčilené výkřiky – a

chraplavý hlas, který znal. V tom okamžení, ještě než se mu podařilo otevřít oči, se mu rozbřesklo. Už věděl, kdo jej sem sledoval od kasáren Pastorků, jaká tmavá postava se od něho odlepila, když kreslil kruh kolem chrámu Siveni, a byla rovněž polapena kouzlem – takže pracovalo i na ní.

Harran se na dláždění nadzdvihl. Uviděl obraz, který ho bude až do smrti odhánět od společníků nebo jej vyžene z místnosti plné lidí, když si ho jen představí.

Byla zde bohyně v zářivém šatu – ale její oděv měl na sobě špínu od pádů na ulici; čtyři ruce se vší silou držely rukojeti kopí. Zrovna když Harran vzhlédl, vytrhla šlachovitá postava bojující se Siveni bohyni kopí z ruky a mrštila jím na Chrámovou cestu. Zbraň tloukla o zem a občas se od ní zablýsklo. Vtom se Mriga, jako vždy hubená, samá ruka samá noha, vrhla na Siveni znovu – ale bylo v ní cosi navíc: hrozivý, svižný půvab pohybů. *Záměr*, pomyslel si Harran v úžasu i úleku. *Ví, co dělá!* A usmál se… spatřil jiný aspekt kouzla, který by možná předpokládal, kdyby byl umělec spíše než jen obratný kněz. Kouzlo neomylně navrátilo ztracené… dokonce i ztracený důvtip.

Bohyně a smrtelnice se válely v jednom klubku a byl mezi nimi jen nepatrný rozdíl. Obě byly jasně vidět, beze světla zářily zuřivostí a božstvím. Bohyně snad byla v boji zkušenější, ale Mriga měla výhodu nejen božské energie, ale i síly šílenství. A možná měla díky životu v nepříčetnosti i jiné přednosti. Mrigu nebrzdily v přijímání božského ducha představy o bozích nebo o smrtelnících, kteří nejsou bohy. Přijala sílu, jež do ní vešla, a využila ji, aniž by se o cokoli starala. Právě teď ji používala. Znehybnila Siveni. Zápas natočil Mrigu do polohy, ve které náhle spatřila, jak se na ni dívá Harran. Pohled jej zasáhl jako blesk, ačkoli by bolest z něho za nic nevyměnil. Mriga ho viděla. A čtyřmi hbitými, úspornými pohyby zbavila Siveni přílby, odhodila helmu na ulici, až břinkla o dlažbu, potom chytila Siveni za dlouhé tmavé vlasy a praštila jí hlavou o kameny. Siveni ochabla.

Nikdy jí nic nemusel ukazovat dvakrát…

Ulice upadla do požehnaného ticha. Harran se posadil na dlažbě – v té chvíli se na nic lepšího nezmohl; noc ho dostihla. Víc než jen

tato noc. Neboť zde byla Mriga, vlekla se k němu, dosud kulhala, tak jako dřív – ale nyní v tom byl navíc i nějaký půvab. Chtěl si zakrýt tvář. Byl však stále natolik bohem, aby to neudělal.

„Harrane," oslovila jej tichým chraptivým hlasem, který nikdy nedělal nic jiného, než že vrčel.

Harran byl stále natolik člověkem, že nevymyslel, co by řekl.

„Chci zůstat taková," řekla. „Budu se s ní muset vrátit před svítáním, jestli má změna vydržet."

„Ale – má to být jen dočasné –"

„Předpokládám, že jen pro obyčejného smrtelníka. Ale já obyčejná nejsem. Mně to vydrží." Usmála se na něho s veselým klidem, z něhož Harrana bolelo srdce. Takový pocit očekával, snil o něm, ale týkal se Siveni. „Jestli souhlasíš, že je…"

„Souhlasíš?!" Zíral na ni – spíše na Ni; již nebylo pochyb. Okamžik od okamžiku v ní narůstala božská síla a při pohledu na ni jej bolely oči, tak jako to dokázala Siveni, byť jen zpočátku. „K čemu u všech všudy potřebuješ můj souhlas?!"

Mriga si ho prohlížela se zasmušilým potěšením. „Jsi moje láska," přiznala, „a můj dobrý pán."

„*Dobrý* –" Bylo by mu špatně z její ironie, kdyby takové odezvě nezabránil hrozivý, rostoucí lesk její přítomnosti. „*Využíval jsem tě* –"

„Živil jsi mne," opravila ho Mriga. „Staral ses o mne. Zamilovala jsem se do tebe. Na zbytku nezáleželo a nezáleží. Jestliže jsem tě milovala jako smrtelnice – jak bych tě mohla přestat milovat jako bohyně?"

„Jsi pořád blázen!" křičel téměř zoufalý Harran.

„Zřejmě to tak bude lidem připadat," souhlasila Mriga, „tedy těm, kteří neznají pravdu. Ty víš víc."

„Mrigo, pro všechno na světě, poslouchej mě! Využíval jsem tě, znovu a znovu! Zneužíval jsem bohyni –"

Nesmírně pomalu natáhla ruku a dotkla se jeho tváře. Pak zase ruku stáhla. „A pokud se těch záležitostí týče," podotkla, „já sama posoudím výsledek. Jen já jsem toho schopná. Jestli si páchal zlo… pak jsi za něj rovněž zaplatil. Teď je čas vyrovnat účty, nemám

pravdu? Uvěříš, že jsi pět let platil za to, co jsi prováděl během těch pěti let? Nebo bys to připsal na účet šílenství nové bohyně?“

„Čas…“ zašeptal Harran.

„Má vnitřní a vnější rozměr,“ navázala Mriga. „Vnější platí, když miluješ. Uvnitř je všechno jinak. Na víc se mne neptej.“ Pohlédla na blednoucí oblohu. „Pomoz mi s ubohou Siveni.“

Společnými silami zvedli bohyni do sedu. Byla v žalostném stavu a Mriga ji poněkud omluvně očistila. „Poranila tě,“ vysvětlila Mriga. „Kdybych už nebyla blázen, zbláznila bych se kvůli tomu.“

Po chvíli péče se šedé oči otevřely a pohlédly na Harrana a Mrigu s bolestným obdivem k nim oběma. Kolem jednoho divokého oka se vybarvovala podlitina a na místě, kde ji Mriga seznámila s kočičími hlavami, narůstala boule. „Nevýhoda fyzického stavu,“ podotkla.

„Myslím, že mi to nevadí.“ Na pohled velice pokořená bohyně se zadívala na Mrigu. „Tohle mi nikdy neprovedl ani vlastní otec. Myslím, že budeme přítelkyně.“

„Víc než to,“ odpověděla Mriga s čistou radostí. Harran si uvědomil, že si na chviličku vzpomněl na něco ze starých záležitostí… na lásku staré Mrigy k ostrým předmětům, na její sílu, na obratné ruce… a její šedé oči. Oči se setkaly s jeho pohledem a Mriga přikývla. „Ztratila v čase některé atributy,“ řekla Mriga. „Ale podržela jsem jí je. Dostane je ode mne zpátky… a nějaké jiné mi půjčí. Budeme spolu vycházet.“

Se vzájemnou pomocí vstali všichni tři společně „Harrane –“ začala Siveni.

Zadíval se na ni. Byla unavená, její záře pohasla a on ji poprvé viděl skutečnou, nezatížen představami, jak by měla vypadat. Nemohla se omluvit, neuměla to. Jen tak tam stála jako nějaké neohrabané, podmanivé dítě, výtržník po jedné z mnoha rvaček. „Nic se nestalo,“ uklidnil ji. „Běžte domů.“

Usmála se. Úsměv měla téměř stejně milý jako Mriga.

„Půjdeme,“ souhlasila Mriga. „Existuje místo, kam se bozi mohou uchýlit, když potřebují odpočinek. Tam budeme. Ale jedna věc ještě zbývá.“ Natáhla se a přitiskla hlavu na spálené místo, kde

bývala Harranova ruka. Pak se pomalu přiblížila a dotkla se rty jeho úst.

Kdesi v nekonečnu, které následovalo, si všiml, že jí zřejmě chybí levá ruka.

Když lesk kolem něho pohasl, byly pryč. Stál sám v proradném svítání na Chrámové cestě a díval se na místo, kde uprostřed ulice ležela dvě křídla pokroucených mosazných dveří. Jak tam stál, napadlo jej, zda bude za pár let stát v Asylu nový malý chrám… vybudovaný jako doplněk panteonu Ilsigu bláznivé bohyni, zmrzačené a zchromlé bohyni, která miluje nože a vládne podivuhodně bláhovou moudrostí, jež začíná i končí láskou. Bohyni, která má v této chvíli jen dva uctívače: svého jediného kněze a psa…

Harran postával a rozvažoval – pak znenadání ucítil jakýsi dotek a vylekal se. Levá ruka – ruka, kterou prve neměl a teď zase měl – ženská ruka – se bez jeho vůle zvedla a dotkla se jeho tváře.

Teď je čas vyrovnat účty?

Harran se spěšně uklonil před chrámem Ilse a se zdráhavým uznáním i před svatostánkem Savankaly – a šel domů.

Na jiném místě přitáhl za zrádného rozbřesku tichý, chraplavý pokřik z okenního parapetu pozornost tmavě oděné ženy v pokoji posetém bláznivou změtí cetek a bohatých tkanin. Ischade zvolna přešla k oknu a s líným úsměvem se zadívala na stříbřitého havrana, který tam stál a pozoroval ji šedýma očima… a beze slov přijala posla i zprávu, vzala ptáka na ruku a šla mu najít něco k jídlu…

Hodina duchů

C. J. Cherryh

Pokoj byl obložen vzácným dřevem a říčním kamenem a ozdoben brokátovými závěsy. Otevíral se do vstupní haly s točitým schodištěm. V mramorovém krbu a na koncích dvou desítek bílých voskových svící tančil oheň a odrážel se od zlatých pohárů a cenných cínových mis a talířů. Zato Moria u večeře ve svém sále vrhala na všechno nedůvěřivé pohledy ne nepodobné pohledu, který věnovala bratrovi na konci dlouhého stolu – neboť v životě Morie nezůstalo nic nezměněno. Zlato bylo sen, ve kterém se pohybovala a žila, ironií pro zloděje: neustále cítila, že by měla chňapnout po talířích a utíkat, jenže nebylo kam běžet a zlato jí patřilo, dům byl její. Až příliš velký majetek: už vůbec nemohla utíkat a takový stav jí naplňoval srdce zmatkem. Obličej bratra za světlem svíček byl snem jiného druhu – v jedné chvíli ho důvěrně znala, v další, když se maličko posunula nebo světlo nelichotivě dopadlo na jizvy – pocítila další nával paniky a uvědomovala si další věc, kterou kdysi milovala a která ji sešněrovala jako noční můra a držela ji v sevření.

Jedna její část by odtud nejraději utekla, s jekotem a holýma rukama.

„Paní.“ Sluha jí nalil do poháru slámově zbarvené víno a v úšklebku předvedl chybějící zuby. Škleb roztříštil jinou iluzi, protože oděv měl z brokátu a nejjemnějšího plátna, byť nedbale pomačkaného, vlasy měl ostříhané a čisté, ale chyběly mu zuby, nos měl přeražený, hlas zněl povětrovským přízvukem – obsluhovali je žebráci a zloději. Byli čistí, nezablešení a odvšivení – v této otázce byla neústupná, ale v ničem jiném pro ně autoritu neznamenala, snad až na to, že vykonávali svou práci a nekradli.

Vlastník tak rozhodl.

Od schodů se ozval křik, zavřeštění jazykem ulice: Mor–am vyskočil a odpověděl na dění v hale slovy, kterým rozuměl Povětrov, a jí se při té nepatrné známce trhliny sevřela duše. „Ven," nařídila sluhovi. A když sloužící jako obvykle tupě otálel: „Ven, pitomče!"

Sluha si to srovnal v hlavě a vycupital zrovna ve chvíli, kdy se Mor–am vrátil ke své židli a zvedl pohár vína. Ruka se mu třásla. V koutku úst zjizvených popáleninami se mu opět usadil tik a číše se na své cestě třásla a trochu slámově zbarveného vína rozlila. Když se Mor–am napil. zamračil se a tik zeslábl na jemné chvění. „Nedá se naučit," postěžoval si plačtivě jako dítě.

Venku sledoval dům žebrák. Byl tam pořád, jen hromádka hadrů. Mor–am měl špatné sny, noc co noc se probouzel s nářkem.

„Se to nedá naučit," zamumlal a přilil si víno rukou s jizvami po nožích. Láhev s vínem zacinkala o okraj poháru.

„Ne."

„Co ne?" Postavil láhev a zvedl číši. Na desce stolu zůstaly kapky vína a ještě víc ho rozléval po cestě k ústům.

„Byla jsem dneska venku." Učinila zoufalý pokus prolomit ticho, ticho dlouhých hodin věznění v tomto domě. „Koupila jsem šunku, s někým se sešla – Shiey tvrdí, že ví, jak ji uvařit s medem –"

„Nemáme žádnou zavšivenou kuchařku, velkej dům, my máme za kuchařku jednorukou zlodějku –"

„Shiey bývala kuchařka."

„– když byla tak slušná, že přišla o ruku. Kde tu svini našla?"

„Tiše!" Moria sebou trhla a vrhla pohled ke schodišti. Poslouchali, věděla, že poslouchají, každý sluha v domě, žebrák u brány. „Pro Ilse, mlč –"

„Tak my se dneska zapřísaháme Ilsem? Si myslíš, že nám k něčemu bude?"

„Drž hubu!"

„Uteč, co ty na to? Proč odtud nevypadneš? Ty –"

V hale se otevřely dveře, prostě se – otevřely poryvem větru z venku, který rozkomíhal plameny svíček.

„Ó, bohové,“ vyrazila ze sebe Moria a prudce odstrčila židli. Ozval se skřípot dřeva o kámen. Stejný zvuk se nesl od Mor–ama. Překocený pohár zazvonil a kutálel se po podlaze.

Ale ve dveřích do haly stál Haught, ne Ona, stál tam jen Haught s měkce laním výrazem v očích, který doplňoval pěkně tvarovaná ústa, jež naznačovala neurčité uspokojení. Spokojenost škodolibého dítěte z jejich zděšení, nevinnost škodolibého dítěte: doufala, že za tím není nic horšího. Dveře se zavřely. Žádný sluha nebyl na dohled.

„Nový t–trik,“ zakoktal Mor–am. Tik se vrátil. Na zemi mezi nimi ležel pohár se stopou vína v barvě slámy.

„Pár jich znám,“ oznámil Haught a popošel k té straně dveří, kde stály na stolku číše. Haught byl podobně jako oni dobře oblečen. Měl na sobě rezavou tuniku a černý plášť, pěkné boty, nosil meč jako pán. Přinesl si pohár ke stolu a víno s šepotem nateklo do zlaté nádoby. Zvedl ji a pil.

„Tak co?“ vyjel na něho Mor–am. „Jen tak si přijdeš a obsloužíš se?“

„Ne.“ Haught byl vždycky rozvážný. Vždy sklopený pohled, skloněná hlava: bývalý otrok. Moria si vzpomněla na jizvy na jeho zádech a jiných částech těla, vzpomněla i na jiné věci, noci, kdy se choulili u hrubého cihlového krbu, tiskli se k sobě pod hrubými přikrývkami, zmítali se jedinou láskou, kterou tehdy měli. I to se změnilo. „Chce, abys to udělal,“ oznámil Haught Mor–amovi. „Dneska večer.“ Trik s rukou vykouzlil balíček. Hodil ho na stůl k láhvím s vínem.

„Dnes večer? Pro Shalpu sladkého –“

„Najdeš si cestu.“ Haught střelil rychlým, nesmělým pohledem po Mor–amovi, pak směrem k Morii, a hned zase očima uhnul někam k podlaze: rychlé změny pohledu se nedaly zachytit. „Je moc dobrý, to víno.“

„K čertu s tebou,“ nadával Mor–am a ret se mu třásl. „K čertu –“

„Kuš,“ okřikla jej Moria, „kuš, Mor–ame, mlč.“

A k Haughtovi: „Zbylo něco k jídlu –“ Takový byl reflex. Bývaly doby, kdy měla ona a Haught hlad. Dnes už ne a Moria přibrala na váze. Zpíjela se tehdy do němoty a on ji v časech, kdy neměla ráda sebe samu, miloval.

Dnes zmoudřela, vystřízlivěla a tloustla. A taky se začínala bát. „Nezdržíš se chvíli?“

Myslela na to, že až Mor–am odejde, zůstane sama. Bude vyděšená a pro dnešní noc ho chce (sluhů by se nedotkla – už tak její autorita za moc nestála a byli to hulváti). Ale Haught jí poslal ten ostýchavý, chladný úsměv, který jej spojoval s Ní, a přejel prstem po okraji poháru, aniž úplně zvedl oči.

„Ne,“ odpověděl. Otočil se a odkráčel do tmavé haly. Dveře se mu otevřely, tmavý plášť zavířil a světla svíček se zatřepetala, až téměř zhasla.

„Musím jít,“ oznámil Mor–am nepřítomně, „musím najít plášť, musím říct Erovi, aby šel se mnou – bohové, bohové –“

Dveře se zavřely a plamínky svící se opět zachvěly.

„Ero!“ zaječel Mor–am.

Moria stála, objímala se rukama, oči nic neviděly.

To byla další změna, jako nějaká zlovolná alchymie, která ji dusila bohatstvím a úplně ji oloupila. Žili teď ve vilové části města, v Jejím domě. I Haught Jí patřil, stejně jako ten mrtvý muž – Stilcho se jmenoval – který s Ní chodil do postele – určitě to tak bylo. Možná Haught získal jakousi kouzelnou odolnost vůči kletbě, která se Jí přisuzovala. Mradhona Vise neviděla od onoho rána, kdy odešel. Možná je Vis mrtvý. Možná se stala věc, které se bál nejvíc na celém světě, a setkal se s Ní v jedné z jejích méně příjemných chvil.

„Ero!“ vřískal Mor–am. Volal svého tělesného strážce, zloděje z vyšších vrstev. Oheň vypadal nepatřičně, jako zlato a představy, které se staly chorobnou skutečností.

Na ulici vilové čtvrti byl jen slabý provoz – jen hlídač u brány, nic víc. Haught se držel ve stínu nejen ze zvyku snažit se zůstat nepovšimnut, ale protože za nocí v Asylu je vždycky dobré zůstat nepovšimnut a zejména v Asylu poslední doby to nepopiratelně platilo dvojnásob. Okna zdejších domů byla střežena okenicemi, které chránily rankanskou šlechtu před nerankanskými krádežemi, vloupáními, drancováním, občasnou vraždou rukou překvapeného zloděje. Dnes existovaly i jiné možnosti, politické, tajní návštěvníci, kteří za sebou nechávali krvavé stopy pokud možno na veřejnosti.

Začalo to s Jestřábími maskami a Pastorky, duchovními a kněžími, bohy a čaroději. Dnes městem chodila smrt, zprostředkovaná malými skupinkami, jež měly dokázat chytrost jisté malé frakce při dosahování nedosažitelného a pří zasažení nezasažitelného. Tak se v ulitích podněcovalo násilí a terorizovaní obyvatelé byli přesvědčováni, že nejlepší je přidat se k bandám, takže člověk chodil v současné době po Asylu s mapou v hlavě, v níž nebyly ulice, ale zóny loajality a nadvlády, a musel plánovat, jak se vyhnout v určitém pořadí určitým místům, aby ho nikdo nezahlédl, jak bezpečně prochází územím protivníka.

Haught většinu hranic přehlížel – v noci. Existovali ztřeštěnci, kteří by si troufli na něho vztáhnout ruku. Nebylo jich mnoho. Na strach byl zvyklý a vpravdě dnes cítil méně děsu než předtím. Přivykl hrůzám a teď mu takový zvyk přišel vhod.

Kdysi, tam u Zdi čarodějů, byl nezkušený; a jeho poslední pán byl na to, že pocházel od Zdi čarodějů, laskavý.

„Proč zůstáváš?“ zeptala se jej současná učitelka.

„Uč mne,“ požádal ji toho rána s touhou, kterou tanec naplnil jen zpola: ukázal jí jednoduché kouzlo, které si zapamatoval. A ona se usmála, Ischade, která nepatřila vůbec do žádné země: velice ošklivě se usmála. „Takže,“ ušklíbla se, „z tebe bude mág?“

Miloval tenkrát Morii. Moria na něho byla hodná ve dnech, kdy bylo takových jen málo. A on si myslel (mučil se obavami, že to vůbec nebyl jeho nápad, neboť takovou měla Ischade moc), že kvůli Morii je vhodné čarodějnici udělat radost. Tak ochrání Morii i sebe: spojenectví s mocným znamená bezpečí. K takovým závěrům jej vedly zkušenosti.

Ale hluboko v srdci věděl, že je Ischade nekromant, ne hieromant, že světla svíček a proudění vzduchu jsou jen její triky.

A nadechl se větru a vychutnával si moc, lapen z důvodů, které neměly nic společného ani s láskou, ani s vděčností, protože byl Nisiban a čarodějnictví měl v krvi.

Dnes večer kráčel ulicemi a překračoval hranice a nikdo si na něho netroufal. Něco se v něm svíralo, neboť roky roztahovaly svá křídla (a křídla byla temná).

Snad měl žít v domě ve vilové čtvrti.

Ale vydal se jinou cestou.

Od místa, kde z čerstvě udusaného křoví vyčnívaly staré kameny, byla podle zvuků řeka již velmi blízko. Squith se třásl a mrkal, protože na tomto místě, nesymetricky položeném mezi dvěma domy u řeky, zachytil cosi jemnějšího než samu noc.

„Squithe," zavolala žena.

Otočil se zády ke kamenu vyčnívajícímu ze země.

„Bez pozdravu?" podivila se. Stáhl ruku z kamene, jako by si vzpomněl, že je nablízku stočený had. Vashankův. Patřily mu všechny kameny. Squith by se zde neocitl z vlastního rozhodnutí.

„Moruth – Moruth nemohl přijít. J–je nastydlý."

„Vážně?" Žena v tmavém hávu vyšla ze tmy, tvář zachmuřenou, pod převisem neduživých stromů téměř neviditelná. „Třeba ho vyléčím."

Squith klesl na kolena a zavrtěl hlavou. Útroby se v něm sevřely. „P–poslal mě. Váží si tě. Squithe, povídal di a řekni tý paní – "

„– Co?"

„Muj pán udělá, co chceš."

„Možná nachlazení přežije. *Dnes v noci*, žebráku."

„Du mu to říct, du mu to říct." Squith se zapřísahal pohupoval a držel za břicho. Mezi řadami vykotlaných zubů do sebe vtáhl vzduch. Viděl lem pláště a křoví. Nespouštěl z něho oči.

„Běž."

Vydrápal se na nohy, i když se přitom poškrábal o trny. Jeden mu roztrhl tvář, drápl jej přes nevidomé oko. Prchl.

Ischade se dívala za ním a nechala si zajít chuť na kouzla, která by mu zrychlila běh. Roxane byla dnes večer doma a to nebylo daleko odtud. Trny znovu obrazily. Místo zaplavili hadi. Vypálené skvrny zarostly nadpřirozenou rychlostí.

Žebrák kvačil k žebráckému králi Moruthovi. Na jistém parapetu v Povětrově přistál černý pták. A Squith dorazil. Moruth byl nastydlý a úpěl smrtelnou zbabělostí.

Ale Moruth se jedné noci setkal v povětrovské uličce s něčím, co ho přesvědčilo, kde leží oblast jeho zájmů.

„Běž za Roxanou,“ zašeptala tenkrát Moruthovi do nemytého ucha. „Jdi k Yorlovi, k jakému čaroději chceš. Dozvím se to. Nebo můžeš žebrákům slíbit, že budou na ulicích zase v bezpečí. Přinejmenším přede mnou. Možná i před jinými. Přinejhorším budou pomstěni. Když ti na parapet usedne pták, přijď k Vashankovu oltáři u Březnice. Místo znáš.“

Kývnutí střapaté hlavy. Žebrácký král pochopil a na důkaz dohody blábolil přísahy.

Nedaleko se zatřepetala křídla. Zvedla oči k místu, kde mrtvé větve nad hlavou ustoupily jiným stínům, inkoustovým jako její šat. Posel se vrátil.

Místnost dobře znali, protože ji využili již předtím a už by ji používat raději neměli. Měli však právě Vise a Straton v těchto dnech jednal s jistou úsporností – nechtěl dovolit Visovi, aby mnoho viděl a aby byl spatřen.

Vis stál mezi dvěma Pastorky – skutečnými – kteří jej nezraněného přivedli do tohoto podkroví, a pozoroval Stratona. Takže někdo si vyřizoval účty. Vis vypadal jako chvástal – pomenší, tmavý, široká ramena. V tmavých očích pod čupřinou vlasů měl pohled, který říkal, že by raději zabíjel, než s nimi hovořil.

To celkem stačilo. Straton už v této místnosti pár jemu podobných zabil, ale až když mu nebyli k ničemu. Vis určitě odhadl jeho i místo. V upřeném pohledu byla křivost a málo drahocenné naděje.

„Měl jsi nové zprávy,“ řekl Strat. „Věřím ti – oba si ceníme svého času.“

„K čertu s tebou. Já přišel k tobě. Já poslal pro tebe – myslel jsem, že ti můžu věřit – jestli ti řekli něco jinýho –“

„Zprávy,“ zopakoval Strat. Venku na schodech zaskřípalo prkno. Ale byla to jen hlídka na obchůzce. Usedl na jedinou židli u jediného stolu, který měl stejně jako provazy na dřevěné stěně svůj účel. Vis stál mezi dvěma odzbrojenými strážci – našli by u něho alespoň nůž, možná šňůru, ale zřídka šesťák, ačkoli se Vis prodal přinejmenším dvěma stranám. Jubalově. Jejich. Bozi vědí, komu ještě. Odtud ta stráž. Odtud vynucená setkání. Ulice byly tiché, příliš

tiché. Na mostě nebyl nikdo, jen jednooký debilní žebrák. Na ulici se nic nedělo.

„Nařiď jim, ať odejdou," navrhl Vis.

„Chceš si to prodebatovat nebo jen mluvit, Visi? Máš mě tu. Mám celou noc. Oni taky."

Vis se rozmyslel. Blufoval a dával si záležet. Jenže nebyl hloupý a věděl, kde má ještě nějakou naději. „Dostanu zaplaceno."

„Tak či onak."

„Povídá se… něco se chystá."

„Co?"

„Nevím jistě." Vis přistoupil blíž a chystal se opřít o stůl. Demas mu v tom chtěl zabránit. Strat zvedl ruku na znamení, aby Vise neobtěžoval. „Něco – nevím co. Nisibanská komanda – mají velkou várku. Něco jsem zaslechl v přístavu. V lepší části města se mluvilo o tom samým."

„Jaký máš zdroj?"

„Neřeknu."

„Jé." Strat odšoupl židli dozadu a podepřel ji nohou. „Takže?"

„Prý mají pomoc. Rozumíš?"

„Nisibanskou čarodějnici?"

Nastalo dlouhé ticho. Vis se nehnul z místa. Čelo se mu orosilo potem.

„Spolkl jsi jazyk?"

„Jsem Nisiban, zatraceně. Dokáže vycítit –"

„Třeba ti pomůže Roxana. Třeba ne. Myslím, že bych s tamtou nechtěl být pod jednou střechou, Visi."

„Mezi lidma se povídá, že se chce pomstít. Někdo se motá v přístavu. To jsem slyšel. Slyšel jsem, že se tam někdo bude stěhovat, napadne Beysiby. Snad obchodní skladiště. Smrtící komanda. Nevím čí. Ale vím, kdo je platí."

Strat nechal židli s bouchnutím dopadnout. „Nejezdi z města, Visi."

„Sakra, necháš mě zabít – víš, co udělají, když jste si mě sem přivedli?"

„Pokračuj v získávání zpráv. Jestli se cokoli přihodí a my se o tom nedozvíme – chápeš? Chápeš, Visi?"

Vis couval ke dveřím.

„Nech ho běžet," poručil Strat. „Zaplať mu. Dobře. Jen ať sám přijde na způsob, jak se z toho dostane. Zítra. Nebo někdy jindy. Až budu přesvědčený. Až se to nějak prokáže."

„Chceš někoho k sobě?" chtěl vědět Demas.

Strat zavrtěl hlavou a zvedl se na nohy.

„Máme potíže. Zůstaň tady. Visi, měl by sis vzpomenout, kdo tě platí nejvíc. Chceš víc – řekneš nám… jasný?"

Vis mu věnoval rozmrzelý pohled – ne chamtivý, ne. Bylo to pozvání na závěrečné setkání – více požadavků. A Vis to věděl.

„Zařídím to," slíbil Strat Demasovi. „Myslím, že se tu nic nestane. Hlavně ho drž dál od ulic." Z věšáčku u dveří si vzal plášť, který byl stejně nepopsatelný jako všechno zdejší oblečení. Kůň, na němž jel, byl hnědák, ne sice nepopsatelný, ale poslouží.

„Jedeš k Ní."

Uslyšel velké písmeno. Otočil se a pohlédl na Visa, jenž stál a zíral na něho.

„Už jsi viděl toho jejího?" zeptal se Vis. „Konečně má milence, kterého nemůže zabít. Asi ryboočka. Není až tak vybíravá."

Obličej Strata zůstal velice klidný. Měl ho takový pořád. Napadlo jej, že by měl Visa zabít. Nebo vydat příkaz. Ale v nisibanském zrádci byla jistá potřeštěnost. Viděl již podobného muže, který se brzy vrhl do ohně. „Měj s ním trpělivost," řekl. „Nezabíjej ho." Protože to byla nejhorší věc, jakou si mohl pro muže s takovým pohledem vymyslet.

Pak odešel, otevřel dveře na tmavé páchnoucí schodiště a zavřel za sebou.

Ozvěnou znásobené kroky odezněly. Mradhon Vis zůstal stát v šedivé prázdnotě. Unavený. Prochladlý, i když pokoj měl k chladu hodně daleko.

„Posaď se," řekl jeden.

Chystal se usednout. Židli obsadila noha. Druhý Pastorek se opíral o stůl. Zbyla mu podlaha.

Odklidil se do kouta, rád, že má za zády něco pevnějšího než jen vzduch, objal si ramena a sklouzl po zdi na zem. Tak všichni seděli a čekali. Nedíval se na ně, neměl zájem je popouzet. Vzpomněl si, jak

se o to snažil u jejich velitele, a vzpomínal, proč se snažil – snad z mlhavého soucitu s podobným bláznem.

Ona. Ischade. Nedalo velkou práci uhádnout, kam se Pastorci uchýlili o pomoc, když byla Roxana na tahu. Kde bude tamten hledat pomoc, kam míří jeho myšlenky. Sledoval Stratona – kvůli platu, který získával z jiných zdrojů, a věděl svoje. Byl to muž zasvěcený smrti, jejímu každodennímu přemáhání. Vzpomínal na to až do dne, kdy se dozvěděl o bláznivé lásce smrti k němu – a to všechny záležitosti zabarvilo úplně jinak.

Blázen, ach ten pitomec. Blázen.

Asylum obklopili nepřátelé, a když se na severu začaly hroutit hranice, dostávalo se Ranke stejně jako zbytek císařství do sebevražedné nálady. Páchl i samotný vzduch – podzimní mlhy a kouř, horečnatý vítr od řeky, oslazený hnilobou, si našel cestu do ulic a oken. Za takových nocí se nedalo spát. Nebylo kam jít. Část Nisibanů proklouzla rukama čarodějů, ale nisibanské zlato a nisibanský výcvik přesto podporovaly vražedná komanda po celém Ranke – v nemalé míře byli mezi jejich cíli nisibanští vzbouřenci jako on sám. Po Carronne se přeléval pouštní národ; Ilsižané v asylském přístavu; jen bohové vědí, odkud přišli Beysibové nebo co je opravdu poslalo.

Věděl toho příliš. Snil o stejných nocích, o jakých se zdálo Pastorkům: dílo Pastorků klopýtalo a jeho cíle byly mrtvé. A říční vítr vanul celým Asylem, obtížený hnilobou, sladký oblouzením, a sliboval – sliboval –

Alespoň se pokusil. Byla to nejméně sobecká věc, jakou v posledním půlroce udělal. Ale blázna nedokáže zachránit nikdo.

Ve vilové čtvrti byly i výstavnější domy než ten jejich. Jako tenhle s mramorovými podlahami a koberci z Carronne a pozlaceným nábytkem. S tlusťoučkým chundelatým psem stejné zlatobílé barvy, který na ně poštěkával, dokud ho sluha nevzal do náruče. A Mor–am cítil nenávist k neužitečnému, dobře živenému tvoru, nenávist k sloužícímu, nenávist k nosatému tlustému rankanskému šlechtici, který se přikolébal ze síně, aby zjistil, co se to dostalo za bránu.

„Mám hosty,“ zasípal šlechtic (jmenoval se Siphinos), „hosty, pochop…“

Mor–am vtáhl vzduch a vytáhl se do výšky. Jedno oko měl napuchlé, ale koutkem zdravého sledoval Era, který zase pozoroval druhou síň za klenutým průchodem. „Mám Jí to vyřídit?“

„Ven.“ Siphinos mávl na sluhy a rozrušeně vedl Mor–ama do dveří pracovny, tady byli i posledně. Siphinos za sebou zavřel dveře.

Ero zůstal venku.

„Měl jsi přijít po půlnoci – rozhodně po půlnoci –“

Mor–am zvedl váček. Prasečí tvář a prasečí očka najednou vystřízlivěly a rudé tváře uprostřed množství laloků získaly výraz urputného důstojenství. Mor–am mu svým jediným okem oplatil pohled a předal balíček. Pozoroval, jak Siphinos zkoumá pečeť.

„Bude to chodit sem,“ oznámil Mor–am. „Takový je vzkaz, který patří k balíčku. Sledují tě. Dneska v noci přijdou do vilové čtvrti zabijácká komanda. Slyšíš, člověče?“

„Kdo? Kam?“ Ruměnec začínal vypadat chorobně. Na lalocích a čele se zaperlil pot. „Řekni mi jména. Za to tě snad platíme –“

„Vzkaz je tentokrát pro Světlonoše. Předej zprávu výš. Pověz mu – aby se dneska v noci díval z okna. Pověz mu,“ snažil se přesně opakovat slova, kterými byl vyzbrojen, která mu před několika dny řekl Haught, „pověz mu, že pak pochopí, zač stojí pomoc, kterou mu poskytujeme.“

Žádné naříkání, žádné kletby ani nejmenší trhlina v tloušťkově vzteku. Ilsižský pes, říkal ten pohled a přál si rozmáčknout ho jako červa. A bál se sousta, které si nabral.

„On ví,“ upozornil jej Mor–am, uhlazený a odměřený. Bozi mu byli nakloněni a tik se neprojevil. „Ví, že může říct princi guvernérovi –“ Ať jde k čertu stažený obličej, naběhlá ústa. „Bude vědět, kde najde bezpečí. Zaplatí takovou cenu, jakou požadujeme. Máme své prostředky. Pověz i Pokakymu, aby se podíval z okna.“

Chystala se přepadení. Nenápadné oblečení a rozvážné pohyby, beze zmatků, zprávy adresované velení, různým místům a centrálám. Straton teď jel sám – snad nerozum, ale celý oddíl Pastorků klapající podél řeky, ať už rychle nebo pomalu, v obyčejných šatech nebo ne –

přitahoval příliš mnoho pozornosti. Hrbil se jako opilec, nutil hnědáka, aby se loudal, a celý poslední blok se potil úzkostí. Své tři společníky vyslal opačným směrem.

Březina byla křížencem mezi ulicemi, poblíž mostu široká a hojně využívaná, ale výše proti proudu Březnice se domy mačkaly jeden na druhý a ulice přešla v udusanou cestu se zbytky prastarých kamenů z dláždění. U dolního konce Březiny rostly v rozšiřujícím se zeleném pruhu neošetřované stromy. Na tomto okraji rostlo husté býlí. A jako když se plíží nějaké věkem sešlé zvíře, krčil se na horním pruhu venkovský dům, severské stavení na černé řece, místečko podobné tomu jižnímu – obě byla poznamenána, přes obě se přehnal požár, začernil křoviny a zabil stromy, jež rostly po okolí. Ale dnes již ani jeden nenesl stopy ohně. Oba tu stály obklopené keři, stejné jako dřív, a vydechovaly vlhký, starý pach míst, o která se dlouho nikdo nestará. Za svitu hvězd zvedaly staré stromy podzimní (nezjizvené) větve k obloze.

Ischade udržovala hradbu a živý plot v dobrém stavu: její dům byl přilepen na pruh země u řeky a dvorem a bránou sousedil s řadou skladišť, v poněkud uctivé vzdálenosti od obyčejného světa, v odstupu, který moudří lidé uznávali. Straton si myslel, že každé město má taková místa, jejichž zchátralý vzhled vyvolává nesnáze a dokáže nakazit smůlou.

Teritorium Ischade. Je v něm již dlouho odloučená od lidí. A žádné komando, o kterém věděl, se neodvážilo na ten úzký pruh ulice nebo blízkých skladišť.

Strat sesedl, přehodil otěže přes plot a otevřel směšně nízkou branku. Bohové, tolik plevele všude kolem. Za tak krátkou dobu. Pěstovala blín jako květiny.

Tep se mu zrychlil a ústa vyschla. Došel ke dveřím z nichž se loupala barva, a natáhl ruku, aby zaklepal. Napůl čekal, že udělají totéž co minule a otevřou se dokořán.

Aniž by něco zaslechl z druhé strany, dveře se otevřely ještě dříve, než Straton stačil zaťukat. Nehleděl do tváře Ischade, ale bývalému otroku Haughtovi, který vzezřením připomínal Nisibana a byl až příliš pěkně oblečen. Stál tam, jako by mu ta místnost patřila.

„Kde je?“ zeptal se rozčilený Strat.

„Nejsem tu od toho, abych rozšiřoval zprávy o jejích záležitostech.“

Něco jej varovalo – před hranicí, která se nedala překročit. Byl už na pokraji ukvapeného útoku, málem tasil meč, kterým by informaci z hezouna vypáčil, ale poplašné zvonění v hlavě ho zarazilo. Stál s ohnutými zády, ruce v bok. „Je tu Stilcho?“ – jako kdyby takový byl důvod jeho návštěvy. Očima hbitě přejel šerý pokoj za Haughtem. Vzpomínal si na to místo. Vždycky tam bylo víc prostoru, než by člověk řekl. Po Stilchovi nebylo ani stopy.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Hauhgt.

Tep se zase zrychlil. Strat se bývalému otroku podíval do očí – pozoruhodné: Haught sebou vůbec necukl, i když dříve by to udělal. Vztek se rozplynul, ústa zacukala. Bohové, tenhle chlapeček, ten poslíček ho ponížil. Dívá se do očí žárlivému otroku, který je – nebezpečný.

Nezvadl, nevyhrožuje. Jen chladný, upřený pohled, Nisiban a Rankanec. A pomyslel na Zeď čarodějů a věci, které tam viděl.

„Zkus řeku,“ navrhl Haught. „Je to jen kousek cesty pěšky. Nebudeš potřebovat koně. Jdeš pozdě.“

Dveře se zavřely, aniž by se jich kdo dotkl.

Zalapal po dechu, zaklel a ohlédl se k místu, kde ve tmě stál a frkal jeho kůň.

Na Březině, za domem, tam, kde na břehu roste husté houští, není vhodné místo pro koně.

Blázne, řeklo mu něco. Ale zaplašil ten hlas a šel.

„Syn Siphina.“ Molin Světlonoš vrhl ke dveřím pohled naplněný obavami a s pocitem, že se něco pořádně zvrtlo, si na ramenou upravil háv. Mávl rukou na sluhu, který přispěchal s trepkami, zatímco další rozhrábl oheň. „Dělej. Pospěš si. Pusť toho mládence dovnitř.“

„Velebnosti, stráže –“

„Stráží si nevšímej –“

„– chtějí chlapce prohledat, ale když je to šlechtic –“

„Pošli ho dál. Samotného.“

„Velebnosti –“

„Méně velebnosti a více poslušnosti. Byl bys tak laskav?“ Molin zkřivil rty do mírně pobavené čáry, která věštila bouře. Sluha polkl a vrhl se ke dveřím, vrátil se a položil před něho trepky.

„Samotného!“

„Velebnosti,“ vydechl lokaj a pelášil pryč.

Molin si pracně nazul jednu trepku, pak druhou, odmít zásah druhého sluhy, který přiskočil, aby urovnal šat. Když chlapík zanechal pokusů, Molin zvedl hlavu.

„Velebnosti.“ Vyčouhlý plavý syn Siphina se uklonil. Sotva popadal dech, ale projevy zdvořilosti nešetřil. „Omluvy –“

„Mělo by to být v pořádku, mládenče. Věřím, že ano.“

„Ne, není. Myslím, že to není – v pořádku.“ Chlapci začaly jektat zuby. „Utíkal jsem –“ Prohrábl si slámově žluté vlasy. „Měl jsem s sebou strážce svého otce –“

„Můžeš mluvit k věci, chlapče?“

Hoch popadl dech a zřejmě vzal i rozum do hrsti. „Čarodějnice – naše, říká –“

Straton odhrnul křoví. Stále více litoval nerozvážného činu. Obyčejně nebyl za hlupáka. Uvědomil si, že jeho současné bláznovství je takového druhu, že ani sám pořádně nerozezná, jestli to bláznovství skutečně je. Ta myšlenka jej znepokojovala. Ale ta vzteklá nisibanská čarodějka posílala poplašné zprávy, které ho teď svědily na zádech.

Jdeš pozdě, říkal otrok – jako by Ischade všechno zosnovala již dávno; jako by, jestli zvonění tohoto poplachu mohli slyšet mágové, čarodějové a kouzla, vtiskla svoji značku na – bohové, vždyť on se do něčeho podobného zapletl, když zvolil Roxanu za nepřítele a upírku za spojence. Už si ani pořádně nepamatoval, jak se vlastně všechno seběhlo. Jen že se Ischade zapojila do případu Synca, když nebylo jiné cesty, a svým činem označila každého Pastorka za svého spojence a současně za nepříte Roxany.

Blázne.

V hlavě slyšel ozvěnu Critova hlasu.

Vis to věděl. Úder zasazený myšlenkou dohonil jeho zamlžený rozum a Strat na úzké pěšině zaváhal. Jednou rukou visel za kousek

mělce zakořeněného křoví, jednou nohou měl nakročeno do černé vody a do prázdna. Vis věděl, kam jde.

Zatraceně.

Po proudu řeky, za světly mostu, se ukázal záblesk. Bozi vědí, jaký mu dnes, kdy se do všeho přimotala Roxana, nahnal blesk panický strach. Vytáhl se zpátky na úzkou pěšinu, vyrovnal ztracenou rovnováhu a pokračoval v chůzi.

Rychleji a rychleji. Nedá se jít jinam než rovně. Jeho poslové se rozběhli za svými úkoly, shledávali veškerou kouzelnou pomoc. Jeden mířil za princem guvernérem, ale kdoví, zda se tak daleko dostal. Nelze nikoho zavolat zpátky a všechno znovu promyslet.

Další záblesk. Náhlý poryv větru se prohnal černou, světly lemovanou roklinou řeky a ohnul stromy na zatravněném nábřeží. Na vymletém srázném břehu mu pod churavým stromovím praskaly větvičky pod nohama – bude o jeho přítomnosti vědět, ano, Ischade se o něm dozví. Má svoje cestičky. Jednou říkala, že pozná, kdy je jí zapotřebí. Chopil se tehdy náznaku se zoufalstvím a nadějí všech bláznů: a teď je tady, důvěřuje čarodějnici, jakou by především žádný rozumný člověk nikdy nevyhledal – přehlížel obecná pravidla a rozum – bohové, Crit – Crit by pro něj šel do pekla a zpátky – Co se to s ním děje?

Obával se, že to ví. Přiblížil se ke kamenu z dávnověku. Odrazil se od něho a překonal sklon stezky. Dýchal s námahou, ale vyšplhal na nejvyšší bod ošidného svahu.

Pokud by byla jeho nepřítelem, stačilo by jí do něj prostě strčit a spadl by po zádech do Březnice. Udržel rovnováhu. Poskytla mu prostor mezi opadanými stromy, na hranici řeky s podivnými kameny. Pro něho byla noc minulostí. Byla zde její tvář, něco, co chtěla, něco, co řekne, nic jiného.

„Všichni ti ptáci," pronesla, „před bouří."

Její slova nedávala žádný smysl, a přece jim rozuměl. „Roxana –" nadechl se. „Povídá se, že se vydala na cestu–"

„Ano," souhlasila. Kapucou orámovaná tvář se střetla se světlem hvězd. Byl v ní klid, velmi nebezpečný klid a každý chloupek na těle se mu chvěl napětím ve vzduchu. „Pojď." Vzala ho za ruku a táhla jej po pěšině do kopce. „Zvedá se vítr –"

„To není tvoje dílo –“

„Ne. Moje ne.“

„Vis –“ Opřel se o kámen, který čněl do výše pasu, aby udržel rovnováhu, ale poznal, kde je, a prudce cukl rukou. „Bohové –“

„Opatrně s tím vzýváním.“ Chytila ho za ruku ve snaze táhnout jej dál, ale zastavil se a bezděčně se jí ve světle hvězd postavil tváří v tvář: ve stínu kapuce neviděl podrobnosti, jen šikmý náznak úst a brady. Cítil však upřený pohled, cítil hladký chladný dotek prstů, které mu vklouzly do dlaně. „Chystá se už několik dní. Cožpak jsi hluchý?“

„Proč hluchý?“

„Neslyšíš bouřku? Bouřku, která se blíží… Přístav, člověče. Co kdyby nějaká silná bouřka protrhla hráz, vrhla ty obrovské lodě Beysibů jednu proti druhé, nadělala třísky z lodních žeber, potopila je – Asylum by nemělo přístav. Nic než písečný práh na trouchnivějících vracích. A kde by bylo Asylum pak? – Zabijácká komanda, nepokoje, na ničem z toho by nezáleželo. Válka u Zdi čarodějů skončila – už žádné spolky mimo město. Existují cesty, jak využít moc i pro něco víc než jen zavírání dveří.“

Šel. Byla mu těsně po boku, hlas naléhal, spřádal kouzla, třebaže ho křoví škrábalo do obličeje a on ho zapomínal odstrkovat.

„Mám v Asylu své zájmy,“ vysvětlovala Ischade. „Už je to dávno, kdy mi naposledy na něčem záleželo. Vyhovuje mi to tak, jak to je.“

Blázne, varoval ho nejasný, nejasný hlas Crita. Ozýval se odněkud z velké dálky, slyšel ho i přes její slova a zesilující skučení větru.

„Nemuseli jste si mě platit,“ pokračovala. „Ne proti Roxaně. Tahle záležitost je zadarmo.“

„Můžu sehnat pomoc.“ Vzal rozum do hrsti a soustředil se na cíl. „Pošli zprávu, zažeň jim lodě na otevřenou vodu –“

„Snědla by tě zaživa, Pastorku. Je někdo, koho se nedotkne. Jeden, kterého se dotknout nemůže. Trochu si pospěš. Máš zpoždění. Kam jsi šel? Do domu?“

„Do domu – *Kdy?* – poslala jsi pro mě? *Je Vis tvůj člověk?*“

„Měl ošklivé sny.“

Zamrkal. Zůstal stát. Vedla jej dál. „Zatraceně," zamumlal, „mohl jsem mít koně – je na druhý zatracený straně mostu – Musíme projít pod kontrolním stanovištěm, čert aby to spral –"

„Nevšimnou si. Nikdy si ničeho nevšimnou."

Šli a šli, vítr burácel a bičoval stromy. Zaduněl hrom. Pozdě, říkala. Čekala na něho a on přišel pozdě –

„Proč?" ptal se bez dechu. „Proč – čekáš na mě?"

„Mohla jsem využít Visa. Ale už mu nevěřím – když ho mám za zády. Budou tam hadi. Věřím, že hady zvládneš –"

Nízký porost se otevřel do zelené kosy, brzy se zvedající do svahu pokrytého štěrkem. Před nimi stál most, na asylské straně Březnice stále zářilo na předmostí několik chráněných světel. Pod spěchajícíma nohama se jim převracely a rachotily kameny – klouzaly a narážely.

Neuvidí nás. Nikdy nic nevidí –

Nestačil s dechem. Nevěděl, jak je na tom Ischade jejíž ruka se držela té jeho a pobízela jej k rychlejšímu a rychlejšímu tempu. Vítr jí škubal pláštěm a jemu shazoval vlasy do očí.

„Proklatě, jdeme moc pozdě –"

„Kuš." Do dlaně se mu zaryly nehty. Prošli pod mostem. Když zarachotil kámen, kterým nepohnuli, pohlédl vzhůru a hned zase před sebe. Ve větru a hučení řeky byl slyšet jen slabě.

Ve stínu byl nějaký muž. Strat se sápal po meči, ale jiná ruka ho předběhla, černé mávnutí Ischadina pláště ukázalo na postavu: „To je Stilcho," uklidnila ho Ischade.

Nechal zase meč dopadnout do pochvy. „Další pomocník?" chtěl vědět. I kdyby už necítil mravenčení v zádech, tohle by stačilo: tento Pastorek? jeden z nejlepších zastupujících Pastorků, které zde nechali. Bohové, takový, který se osvědčil. Motá se kolem mostu. Svým způsobem to bylo vhodné, vždyť odtud ho vytáhl král žebráků.

Mrtev, přísahal Vis. Stilcho zemřel oné noci.

Zarachotil hrom. „Blíží se," upozornila je Ischade, která zvedla oči k obloze, hned jak vystoupili ze stínu mostu. Z místa, kam vstoupili dva, vyšli tři. Nad hlavami měli stále hvězdy, ale na jihu nepřestávalo blýskat a hřmět. Vítr rozvlnil Březnici, burácel ve stromech kolem řeky a ještě dál, na jižních stupních.

Vedle něho teď kráčel mrtvý muž. Strat si všiml, že se jednou podíval zbývajícím okem jeho směrem, a viděl jeho nelidskou sinavost. Šel zahalen do černého, jen kapuca chyběla. Tmavé vlasy mladého muže – Stilcho býval marnivý – vypadaly pořád dobře. Proboha, co chce? Kamarádit se?

Otočil se k němu zády a hmoždil se do svahu. Ischade se vznášela před ním jako duch, černý stín na pozadí stínů houštin, rostoucích na horním stupni, až se v nich ztratila. Znásobil úsilí, slyšel, jak se Stilcho pachtí za ním. Bylo to, jako by mu šla v patách smrt.

Udeřil blesk. Vystoupal nahoru a Ischade mu hned stála po boku a uchopila jej za ruku.

„Hadi," připomněla mu. „Jdi potichu."

V burácení blížící se bouře.

V okně se točil vítr, a když zhasly svíčky, ponořila se místnost do tmy, i když v krbu hořel oheň. „Velebnosti," ozval se tichým, naléhavým hlasem sluha. Při pohledu shora z kopce celé Asylum náhle ztmavlo, světla smetlo čelo přicházející stěny. Zmizely i samotné hvězdy. Jediné osvětlení znamenalo blikání blesků v postupující mase mraků.

„Velebnosti."

Otočil se, když ucítil zatahání za rukáv, a v pohasínajícím světle plamenů uviděl nečekané zjevení palácového strážce, rozcuchaného větrem. „Zalbare?"

„Velebnosti – vrátili se dva členové z hlídky – někdo je objevil. Někteří se snad dostali skrz; nevědí. Na cestě zpátky ztratili dalšího muže –"

„Velebnosti –" Zalbarovi v patách se přihnal další strážný a razil si cestu mezi sluhy. „Ve skladu Aglain hoří –"

„Tamhle je." Kama vystřelila na vzpurnou postavu a minula ji. Vítr střelu strhl. Temná figura zmizela u přístavní hráze, u níž se kolébaly rybářské lodě a narážely jedna do druhé. Temné masy beysibských lodí se opile nakláněly a napínaly lana v plavební dráze, z této strany nedosažitelné. „Zatraceně!" Sklouzla ze střechy, až ji

vítr šlehl copy. Nohou zavadila o kanálek na dešťovou vodu a zastavila sestup v okapu střechy. Udeřil blesk. „Jsme tady moc na ráně. Šípy nejsou vhodné – Slez dolů, slez dolů.“

Sklouzla a se zaduněním dopadla na hranici beden. Mohla se přidržovat jen jednou rukou, protože v druhé držela luk. Vzpamatovala se, skočila dolů a zvedla se na nohy –

– čelem k houfu Beysibů.

„Zmizte!“ zaječela a zamávala lukem. „Pryč, hněte se –“

Něco repetili vlastním jazykem. Jeden utekl, ostatní se rozběhli jako myši před požárem do přístavu –

Druhý stín, její společník, dopadl vedle ní. Na tětivě měl nasazený šíp. „Blázni,“ řekl. V přístavu je srocení lidu a vzrušení, brebentící Beysibové běží přímo do jeho středu –

Jeden Beysib upadl. Ostřelovač dosáhl úspěchu. Ostatní Beysibové doběhli k vodě, vyloupli se z šatů, jako když chmýří bodláku opouští šešulku – bílá těla se obloukem vrhla do vody – jedno, tři, a pět, tucet nebo víc.

„Jen se podívej!“ ukazoval jí společník. Chvíli se jen dívala. Napadla ji sebevražda (nebyla žádný plavec a voda byla divoká a černá).

„Lodě – zatraceně, jdou si pro lodě –“

Měli přece jenom odvahu: Beysibové ji překvapili. Beysibští námořníci tu dávali vsázku své životy.

Vítr burácel, lámal stromy. Hlavní větev praskla a upadla, zbytečky starého listí a větrem oškubané ratolesti unášely studené břity poryvů. Vítr se hnal zleva doprava, kolem zchátralého obydlí, jehož světla prozařovala hustou tmu jako rudé vatry.

Zde se přikrčili, zde na cizím území zamořeném hady, za skučení větru a úderů blesku.

„Vashanka odešel,“ namítl Strat. Poslední víru ve zdravý rozum rozcupoval vítr. „Odešel –“

„I nepřítomnost boha má své důsledky,“ vysvětlila Ischade. Vítr jí shodil kapucu. Vlasy se ve tmě slily v inkoustový proud. Tvář jí ozářil blesk, a když se otočila jeho směrem, blýskaly se jí oči jako peklo samo. „Například chaos. Samozvanci ve spodničkách.“

„Jdeme dovnitř?“ Bylo to poslední místo, kam by Strat chtěl jít, ale měl v ruce meč a k tomu špetku odvahy. Uvnitř snad bude teplo. Prozatím žili. Ale tady mrzli až do morku kostí.

„Trpělivost,“ uklidňovala ho Ischade. Natáhla ruku: „Stilcho. Je čas.“

Bylo ticho. Strat si protřel slzící oči a otočil hlavu. Neutuchající blikání blesků ukázalo tvář jakoby v masce hrůzy. „– Ne,“ odmítal Stilcho. „Ne – já nechci –“

„Jsi nezbytně nutný, Stilcho. Víš to. Vím, že znáš cestu.“

„Nechci –“ Třásl se jako dítě.

„*Stilcho.*“

Skácel se obličejem k zemi, mrtvá váha se zhroutila z boku na Strata. Zcela ochabl. Strat v návalu znechucení uskočil, ale pravou rukou udržel rovnováhu. Mrkal v bodavém útoku větru a listí. „Ďas aby to spral –“

Ale temnotou k němu dolehl hlas Ischade: „…najdi ho, Stilcho, najdi ho: přiveď ho – přijde. Přijde. Přijde –“

Udělal chybu, když zvedl hlavu. Vzhlédl zrovna na místě, kde se zhmotnila věc – věc rudě opentlená, v níž nebylo vůbec nic lidského. Poznal však její tvář, znal ji celá léta.

„Janni–“

Zavražděný Pastorek kolísal, nabýval lidské podoby – podoby Janniho, jakým býval, než jej jedné noci lapila nisibanská čarodějnice.

„Je tvoje, Janni.“ Vzdálený šepot Ischade. „Stilcho. Vrať se. Eso –“

Jeho válečné jméno. Nikdy jí ho neřekl.

„*Dostaneš ji,*“ šeptala Ischade. „Zdržím – zdržím se tady. *Dostaneš ji.* Přiveď ji…“

Janni se otočil jako v mosazi odražený obraz. Pohybovali se společně, nezřetelně a trhaně. Pohnul se další zjev, hřmotnější: Stilcho se vrávoravě vztyčil, větve mu posloužily jako opora. Strat se pohnul, protože se mu nelíbilo, že by měl být poslední. „Janni – sakra, počkej!“

Ale toho rozvlněného tvora nemohlo nic zastavit. Nevěnoval pozornost ani větru, ani křoví. Strat napřáhl ruku a razil si cestu

křovinami, předhonil usilovně kráčejícího Stilcha – narazil do vymrštěné větve a zlomil ji o kožený kabátec. Prasknutí pohltil vítr.

Trny ho drásaly. Před ním se vypínala zeď domu a Janni byl daleko vpředu, zmenšoval se, jako by běžel po vzdáleném břehu, pak zmizel ve tmě zdi z říčních kamenů, v dubových dveřích.

„Janni!“ Již nebylo potřeba zůstávat zticha. Janni se již čarodějnici ztratil – byl za těmi závorami sám – bozi vědí co – *„Janni!“* Nestrefil se do dveří, ale do poklopu, shnilé dřevo se roztříštilo. Vpadl dovnitř, v kotrmelci překonal tříšť, mezi nábytek – oslepilo jej světlo. Překvapení mu proniklo až do morku kostí, přitisklo ho k zemi. Hlavou narazil do podlahy, meč měl – proboha kde? – prsty mu ochrnuly, necítil zbraň. Ale Stilcho byl uvnitř, hrabal se kolem něho, do něčeho tloukl.

Převalilo se přes něho tělo, živé, zaoblené a hbité. Zaječel, shodil ho ze sebe a trhavými pohyby se soukal na kolena – *had*, prozradil mu ten pohyb. Ječel a mlátil do něho, zvíře se svíjelo a házelo sebou – nebylo jediné, překulil se na kolena a s veškerou silou, která v něm byla, sekal do svíjejících se smyček. Stilcho hadovi oddělil hlavu, zrovna když začal syčet.

Jannim ty smyčky prošly. Prostě pokračoval dál. A Roxana – čarodějnice Roxana, uprostřed místnosti – uprostřed toho místa – stála černá v srdci ohně. Sloup temnoty, vlasy jí jiskřily ve světle, které jí vycházelo z prstů a obličeje. Zvedla ruku, ukázala a vzplál oheň. Samotný Janni na pozadí ohně celý zčernal, jen stín, nic víc. Oheň začal kvílet.

Strat se snažil. Vrhl se dopředu.

„Zpátky!“ Popadl ho Stilcho. Ocitl se na pokraji něčeho, co neviděl, ale následoval pád, který je oba nesl dolů, dolů, do tmy –

Ale Janni oběma rukama držel čarodějnici. Dvojici ovinuly blesky a šplhaly po nich vzhůru a zase dolů jako žíly, dokud duněl hrom. Světlo jím pronikalo, rozcupovalo jeho temnotu, oba je rozfoukalo na cáry a pak je s jediným úderem hromu vsálo do sebe.

Potom ticho. Pach spáleniny.

„Janni? Janni? Stilcho –“

Vítr se uklidnil. Zklidnil se tak náhle, jako by zemřel; se silným prásknutím hromu, který určitě udeřil někde blízko.

Lodě se začaly na moři zmateně houpat, již je nepoháněl vítr, již se nesnažily odpoutat od lan.

„Bohové!“ vydechla Kama.

„Uhodilo někde u řeky,“ oznámil jako vždy přebytečný sluha. Molin Světlonoš se křečovitě držel parapetu a cítil, jak mu srdce zase začíná pracně tlouct.

„Také bych řekl.“

Ale přesné místo by říci nedokázal. Vzdálený tmavý obzor plápolal, neudeřilo jen jednou. Hořelo na mnoha místech.

Nicméně žádný z požárů nebyl velký.

A nic z nich neuniklo.

Nebyla to vzpomínka, kterou by si chtěl uchovat. Patřila sem cesta zpět, než zase slyšel. Většinu dlouhého pochodu se potácel sám, kymácel se tam a sem jako opilec. Ale občas jej podepřel Stilcho, tu a tam mu podala ruku ona…

…byl tu oheň, jiný druh ohně, bezpečně skrytý v srdci. Vůně bylin. Pižma.

Ischadina zachmuřená tvář. Klečela u jeho židle, u svého krbu, u krotkých plamenů. Kapuci měla staženou z hlavy. Ve vlasech jí zářilo světlo.

„Janni –“ promluvil. To byla první věc, na kterou si vzpomněl, že řekl.

„Stilcho tě přivedl,“ oznámila mu Ischade. Sklonila se někam stranou. Ozval se plný, zurčivý zvuk nalévaného vína, sžíravost hroznů. Nabídla mu pohár. Seděl bez pohnutí.

Mozek nějaký čas nemohl seřadit obrazy, které se před ním odvíjely. Seděl, civěl do ohně a všechny kosti jej bolely.

„– Janni?“

„Odpočívá.“

„Mrtev. Je mrtvý, nechali ho tam mrtvého, zatraceně –“ myslel na Nika, na Nikův zármutek, polovinu celku. Nikovi by to zlomilo srdce. „Cožpak není mrtvý muž v bezpečí?“

„Byla bych použila jiné. Ale ostatní duše nebyly dosažitelné. Jeho ano. V tomto případě jsem ho získala velice snadno. Stilcho si na takové obousměrné cestě vedl obratně.“ Přistoupila o krůček blíž. Haught zakabonil obličej. „Můžeš jít,“ vybídla Haughta a zvedla k němu oči. „Zajdi do domu ve vilové čtvrti. Budou chtít mít jistotu.“

Haught odešel, sebral plášť. V okamžiku, kdy se dveře otevřely a opět zavřely, pronikl do místnosti závan lezavého chladu.

Oheň zablikal.

„Roxana,“ ozval se Strat.

Vložila mu pohár do ruky a obemkla ho jeho prsty. „Moc má i své stinné stránky. Není dobré, když vás někdo vyruší – při tak silném kouzlu.“

„*Je mrtvá?*“

„Jestli není, rozhodně se necítí příjemně.“

Pil, jeden rychlý hlt za druhým. Víno jej zbavovalo pachuti spáleniny v hrdle. Vzala mu pohár a postavila ho na stranu. Položila si mu ruku a hlavu na koleno, jak by to udělala každá jiná žena, když by se chtěla dívat do ohně. Pak otočila hlavu a vzhlédla k němu. Začalo mu bušit srdce, chlad kolem se rozplynul, avšak svět se zdál velice vzdálený.

„Pojď do postele,“ nabídla mu. „Zahřeju tě.“

„Na jak dlouho?“

Zavřela oči. Na okamžik mu byla zima. Zase je otevřela a v pokoji se oteplilo a jemu začala proudit krev v žilách.

„Nikdy mi nerozumíš,“ povzdechla si. „Nejsem upírka. Myslíš si, že jsem taková ze svobodné vůle. Nejsem. Ale někdy volit můžu.“

Chytila jej za ruku.

Sklonil se a dotkl se jejích rtů. Ani trochu se nesnažil vzpomínat nebo myslet dopředu. Tak se do onoho domu dostal. Protože Ranke možná brzy skončí. S ním to dopadne stejně. A čas není, jak ho naučilo vlastní řemeslo, nikomu přítelem.

„Zatroleně,“ ulevil si Zalbar, utíraje si sazemi ukoptěný obličej. Okamžitě se lekl a vzpamatoval se. „Prosím o prominutí, důstojnosti –“

„Hlášení.“

„Zatím jsme napočítali tucet mrtvých. Leží jen tak na ulicích. Mrtví muži – některým podřízli krk, některé zapíchli –“

„Co lodě, Zalbare.“

„Pár děr v prknech, ale Beysibové se k nim dostali – ta těla, důstojnosti – je jich víc než deset.“

„V Asylu,“ věnoval Molin Ďasovi soucitný pohled, „si za svítání tuctu těl snad ani nevšimneme.“

„Dvě u dveří Siphina, jedno u Elina. Tři u Agalina… Jsou to Nisibani. Všichni.“

„Hej,“ vříkal někdo. „Hej –“

Byl na ulici, jel na koni. Zamrkal do slunce a na obvyklé asylské pozoruhodnosti a narazil do rozsochy sedla. Pohlédl dolů na muže, který mu zastavil koně. Obyčejný obchodník. Kolem to zaraženě zabzučelo. Strat mlhově pochopil, že kůň provedl nějakou neplechu s ovocem na vozíku. Bezmocně zíral na starce, jenž ho ztrápeně pozoroval. Byl tmavý, tedy Ilsižan, a poznal ztraceného Rankance, z něhož se může snadno stát oběť. Vždyť i ve dne se v asylských ulicích stává mnoho nehod.

Na dláždění se povalovaly šindele, vývěsní štít hospody visel na jednom pantu, všude ležely trosky. Ale obchod se nezastavil. Hnědák měl zálusk na jablka.

Sáhl po měšci. Zmizel, ale on si nemohl vzpomenout jak. Hodil by muži nějaký ten peníz a zaplatil škodu a zapomněl na všechny Křiváky, ale byli všude kolem něho, muži, ženy, tiší ve vzájemných rozpacích, společné nenávistí a společné bezmoci.

„Omlouvám se,“ zahučel, sáhl po otěžích a pomalu odváděl koně ulicí.

Oloupený – nejen o peníze. V paměti má ohromné mezery – kde vlastně byl? Co viděl?

Roxana. Ischade. Vrátil se k domu u řeky. Až tam mu paměť sloužila, dál nic nevěděl.

Reflexivně se dotkl hrdla. *Nikdy mi neporozumíš*, povídala.

Slunce stálo vysoko. Řemeslníci s křikem vychvalovali zboží, domovníci zametali schody.

Měl by vyjet z brány a zachránit se, ale stejně jako hnědák měl své zvyky a zapletl se do nich. Držel se své dráhy a povinností.

Něco jsem slíbil, pomyslel si v záchvěvu napůl probuzené paměti.

Bohové – co?

Rebelové se nerodí v palácích

Andrew J. Offutt

Vypište cenu za nejmizernější, nejsmradlavější brloh v Asylu a s rukama v kapsách vyhraje hospoda U Pašeráka. Pašerák je skvělá putyka i pro šikovné ruce. Hlavně poblíž opasku s měšcem a zbraněmi. Krčma U Pašeráka je sevřena ve svérázném výřezu tří cest mezi Jirchářskou, Zkratkou Divnýho Birta a severojižní zákrutou Serpenty (Poblíž parku Špatností). To jsou „ulice“, pokud vám nevadí jistá volnost či absurdnost v názvosloví, v části města zvané Spleť. Hluboko ve Spleti, v nejhlubší, nejvíce zapáchající díře v Asylu a zřejmě i na kontinentu. O planetě mluvit nebudeme.

Každý obyvatel Spleti a většina Povětrovanů ví, kde Pašeráka najít, a přece nikdo neurčí jeho přesnou adresu. Nemá adresu na krouceném tahu bludištěm nesoucí jméno Serpenta. Nepatří do uličky se jménem Jirchářská. A nikdo neudá jako adresu Zkratku Divnýho Birta. U Pašeráka stojí prostě tam, na nároží tří ulic, na groteskní křižovatce, kde se před pár lety Atavul, ta shnilá hlávka napodobující malého Hanse, dočkal zasloužené odplaty a kudy prchal sotva vystřízlivělý falešný mistr Menostric a uklouzl na hromádce lidských výkalů. Vlastně se sesmekl do tří ulic, než ho zastavila nevzhledná, ale příhodná stoka, taková, jaké se točí kolem nároží, takže měl hlavu zaraženou o obrubník Jirchářské a nohy trčely do parku Špatností. Je to i oblast, kde vzniká mnoho neshod, jež rychle přerůstají v potyčky, krvavé půtky, rvačky i něco horšího, až si lékař Alamantis moudře pronajal ordinaci jen pár dveří odtud na Jirchářské, platil si protivného, ošklivého tělesného strážce, který nikdy nepil, a chodil za pacienty, které mu dodávala ulice. Nechával

si platit předem a většinu každého dne prospal. Bohatl, bůh mu zaplať a čert ho vem.

U Pašeráka!

Pašerák před třemi lety dostal edém a umřel. Kéž je mu země lehká. Putyka se pořád jmenovala U Pašeráka. protože se nikdo nechtěl přiznat k jejímu vlastnictví nebo za ni nést odpovědnost.

Jenže Oplzlý jednorožec měl spoustu problému s čarodějnictvím a hříšností beysibských rybích čumáků a neodbytným zákazem vycházení a policejními zátahy – nebo policejními zátahy a zákazem vycházení. Kdo má moc, nestará se o drobnosti. Kdo by se vlastně ve Spleti něčím znepokojoval?

Obchodů U Pašeráka přibývalo jako vody za přílivu. Když je správný měsíc, jako měsíce, když mu nebesa přejí, jako nebesa, když se sejdou bohové. Někdo si musel U pašeráka pěkně nahrabat, bůh mu zaplať a čert ho vem. Nebo ji.

U Pašeráka bylo místo, kde se sešla dvojice rebelů či snad vlastenců a očekávala příchod pozvaného hosta. Konec konců ve městě obsazeném nejprve odpornými Rankanci a později mnohem odpornějšími zámořskými Ryboočky nemohli rebelové neboli vlastenci dojednat takové setkání v některém z pěkných hostinců v lepší čtvrti, jako je Zlatá oáza nebo v baru U Hariho nebo dokonce U Zlaté ještěrky.

Dvojice čekala už hezkou chvíli a jedna rvačka na nože mezitím způsobila naprostou spoušť ve džbánu vína, dvou pohárech, na růžové, uboze stlučené židli nevinného hosta, který seděl poblíž, a v jedné ledvině.

„Doufám, že si ten čubčí spratek pospíší a objeví se," vyjádřil naději jeden. Jmenoval se Zip a měl oči, na které byste se raději dívali z druhé strany železných mříží.

Druhý mladík se zamračil a vrhl znechucený pohled na džbánek na stole před sebou. „Kdoví, jestli mu tak můžeš říkat – ani nevíš, kdo je jeho matka."

„To nevěděl ani jeho otec, Jesi."

Jes se pokusil na Zipa usmát a pokrčil rameny. „Tak jo. Klidně mu říkej bastarde a přestaň kydat hnůj na ženský."

„Člověče, ty jsi ale citlivka."

„Tak tak.“

Zip se k pokárání za narážku na ženy nevyjádřil. Nesporně ji vyjadřovala samotná existence nemanželského potomka, a tak se nad tím ani nezamýšlel. Rozumem nestačil ani na ironické, ani na vychytralé vyjadřování. Byl povstalec a bojovník, žádný myslitel. Na druhou stranu byl patriotem a rebelem až do morku kostí. Jmenoval se Zip a odjakživa tak trochu přemýšlel o jistém pěšákovi stínů, snažil se s ním držet krok. Nedávno se všechno změnilo. Ztratil k němu úctu, ale potřeboval jej.

„To je on,“ podotkl. „Bastard. Rodem i povahou.“

Tentokrát Jes souhlasil a usmál se. „To je dobrý, Zipe. Ach – zase na nás čumí výčepní.“ Jes se ve skutečnosti jmenoval Kama. Se Zipem neměla jindy vůbec nic společného. Dnes večer byla stejně jako on v přestrojení. Přesto učinila jeden z překvapivých objevů, které přicházívají nečekaně k nic netušícím lidem, kteří by možná chtěli něco lepšího: Zip se jí líbil a líbil je možná slabý výraz.

„Ach, ne. Jestli budu muset objednat další kočičí chcanky, kterým tu říkají pivo, budu – ach. Zde přichází ten čubčí – ten bast – už jde,“ dokončil s pohledem upřeným někam za ni. Nemusela se moc otáčet, aby viděla ke dveřím. Usadili se tak, aby si snadno všimli příchozích a přitom nevypadali, že je to nějak zvlášť zajímá.

Vchod hospody U Pašeráka byl schod nad zemí a krášlilo ho jedenatřicet houpajících se provazců syrského lana. Každý měl v souladu s pověrou jedenatřicet uzlů. Visely těsně nad naolejovanou dřevěnou podlahou. Pochybným gobelínem právě prošel hubený, šlachovitý přízrak mladíka průměrné výšky, nadprůměrného vzezření a nebetyčné arogance, která vyzařovala z tváře, postoje i chování. Byl o několik let mladší než Zip a celý se oblékl do černého, až na (přehnaně) šarlatovou šerpu. Vlasy měl černější než noc. Vypadaly, že by se chtěly nad téměř černýma očima zkroutit tak, aby přinutily člověka ustoupit stranou. Vlastní vlasy by takovému chudákovy vstávaly na hlavě strachy. Srpovitý nos patřil mladému orlu. Celkem slušná ramena, boky nestály za zmínku.

Se sbírkou zbraní to přehnal tak, jako kurtizána přehání s klenoty. Vystavoval je a chvástal se jimi. Přes šerpu si převázal šagrénový pásek, z něhož se po levém boku houpala zakřivená dýka.

Ilbarský nůž s čepelí přinejmenším dvacet palců dlouhou visel po pravé straně. Kožený pásek zdobený mědí, který se mu obtáčel kolem pravé paže pod ramenem, nebyl jen pro okrasu: skrýval dlouhý černý vrhací nůž ve tvaru kosočtverce bez jílce, bez pochvy. Stejný účel měl i dlouhý chránič z černé kůže na stejné paži. Nejeden stálý zákazník U Pašeráka věděl, že zdobení na levé holínce je jílec dýky zaštítěné vysokou měkkou botou. (Mýlili se. Přestěhoval kudlu do druhé holínky, kde nebyla vidět.) Snad měl i jiné nože, snad ne. Povídalo se ledacos.

Zpod obočí jako havraní křídla přehlédl krčmu, jako by ji vlastnil a přece jí pohrdal, jako by chtěl místo hned zítra po ránu změnit třeba na rybárnu nebo obchod s domácími zvířaty. (Nepatřila mu.) Co mu skutečně patřilo, byl panovačný císařský rankanský orel ze Třetích kasáren, protože ho ukradl ze žertu a používal ho jako pisoár. A na nějakou dobu mu patřil i Savankh: žezlo císařského úřadu a autority rankanského guvernéra, který odcizil ze samého paláce (do něhož, jak každý věděl, byl neskutečně omezený přístup) a který za výkupné vrátil jeho právoplatnému majiteli, příjemnému plavovlasému mladíkovi zhruba jeho věku, jenž se vyznačoval dobrými úmysly.

Docela pěkný chlapík byl tenhle (záměrně) zlověstně vyhlížející mládenec. Jednou řekl královskému princi Ranke, že zabíjení je věcí princů a jim podobných, ne zlodějů. A přece zabil za jedinou noc dva muže, svého prvního a svého posledního. Stalo se tak v zájmu přítele, kterého uznával, ale jehož bylo těžko mít rád. Narodil se v Povětrově rodičům, které svedla dohromady jen náhoda, a tak nutně potřeboval hrdost a jakési uznání a byl si nafoukaně, pyšně jist, že Povětrov přerostl. Spleť se mohla považovat za něco lepšího než Povětrov – byla dál asi tak o slepičí krok.

Čtyři lidé U Pašeráka mu pokynuli nebo jej pozdravili, dva jeho jménem a dva přezdívkou. Ani jeden z této čtveřice nepatřil k oněm dvěma, kteří na něho čekali. Přejel nálevnu očima jako úlomky antracitu nebo čediče, a když se jejich pohled dotkl Zipa, sáhl si Zip jako smluvené znamení prstem na nos. Příchozí vzal signál na vědomí, porozhlédl se, na někoho pokýval, nonšalantním gestem pozdravil Nimsy (která na něho zamrkala), zaznamenal dva Zipovy

chlapce o tři stoly dál od přestrojeného Zipa, ale výraz v obličeji se mu nezměnil. Jedním krokem překonal malé odpočívadlo a přidal se k tlačenici v matně osvětleném prostředí Pašeráka, naplněném alkoholickými výpary.

„Myslím, že se přidám k těm dvěma," oznámil takřka královsky chlapíkovi, který mu říkal jménem i přezdívkou. „Dej si pozor na levné pivo, Maldu! Ahdio ho vyrábí na záchodě."

A když ho opouštěl, Maldu vyprskl nahlas: „Brr. Hansi!" A ke svým dvěma společníkům dodal potichu: „Vidíte? Sem vám to povídal. S manímaka jako Hanse jsem jedna ruka. Už jsem vám líčil, jak přelstil starýho překupníka Shriva, ha ha ha?"

Hanse se sešinul na židli u kulatého stolu pro tři, kde čekali Kama a Zip. Pohlédl k baru a zvedl pravou ruku v pravém úhlu, napůl stočenou do pěsti, až nad hlavu pak vztyčil tři prsty. Výčepní přitakal a šel natočit tři džbánky dobrého piva. Patřilo k várce, z níž sfoukl pěnu tak, aby podával poctivou míru zákazníkům, kteří za ni platili.

„Snad nechceš, abych přiznal, že jsem tě v černé paruce a se zvadlým knírem vůbec nepoznal?" zeptal se Hanse Zipa. „Vůbec jsem tě nepoznal."

„Hansi," nevšímal si jeho řeči obvykle krátkovlasý a hladce vyholený Zip, „tohle je Jes." Mnohem tišším hlasem rychle dodal: „Dneska večer – jmenuje se Kama."

Stínolez pohlédl na mladíka s jemnou tváří, který přišel se Zipem – i on měl knír. Zapůsobila na něho. Byla celkem vysoká a přestrojení bylo natolik dobré, že ji nepovažoval za ženu. V tváři se mu nic nepohnulo, nezměnil se ani výraz očí.

„Každý kamarád Zipa," poznamenal vlídně, „je podezřelý."

Zamrkala, vzpamatovala se a opáčila: „Nápodobně, jak jinak."

Hanse zvedl černočerné, téměř srostlé obočí a zamžikal. V obličeji mu zacukalo, jako by se snad chtěl usmát. Rozmyslel se a švihl pohledem zase k Zipovi.

„Čekáme dost dlouho," postěžoval si pán povětrovských ulic.

Stínolez neodpověděl.

Ahdiovizun přinesl na podnosu tři glazované džbánky s pivem. U Pašeráka nezaměstnávali číšnice, protože by představovaly zdroj

neuvěřitelného napětí, neklidu, sporů a kdoví čeho horšího. Každý věděl, že jeho kulhavý pomocník odchází po zavírací hodině jen s holí, bez jediného měďáku. Vědělo se, že Ahdio je z Twandu, což ve skutečnosti nebyl, a že je hrubý. Vědělo se o něm, že už zabíjel, a vědělo se, že porazil mrsevadanského koně úderem pěstí do hlavy zvířete, a to obojí pravda byla. Na hospodského nosil rozhodně dost neobvyklý oděv – kabátec z kroužkové oceli. Jeho šaty byly považovány za součást koloritu a atmosféry Pašeráka. Ovšemže byly, jenže takový nebyl původní záměr. Účelem bylo vyvolávat stejný dojem, jako by je nosil voják. Ahdio se staral o bar U Pašeráka a zabil nějakého toho člověka a srazil koně (velkého šedého valacha, i když měl vlastně dvě bílé podkolenky) jediným úderem pěstí do hlavy a sem tam se zamíchal do rvačky. Nosil taky drátěnou košili a neodcházel sám po zavření, nýbrž spal o patro výš ve společnosti dvou doopravdy ohavných koček. Ahdio nebyl hlupák.

„Tady to máte. Tři našeho nejlepšího. Tady ti dva to zatáhnou."

„Nech je být. Tuhle rundu platím já," ujistil ho Hanse.

Ahdiův úsměv byl přirozený, otevřený a přátelský. „Copak, úspěšná noc, Hansi?"

„Ne," nesouhlasil Hanse a odmlčel se, aby mohl vypít polovinu obsahu džbánku, který Ahdio právě postavil před Zipa. Hanse ho postavil zpátky a nevšímal si výrazu, s jakým vlastenecký rebel zíral na smutně vyprázdněnou nádobu. „Mám–li se držet faktů, nebyla to úspěšná noc. To ta minulá."

Ahdio, jenž nikdy neviděl, že by Hanse takhle něco stopil, raději řekl jen: „Aha."

„Aha," zopakoval Zip, který vytušil příběh. „Ale… ty nepiješ, Hansi!"

Stínolez se na něho zadíval. „Zrovna jsem pil," připomenul mu a hubenou rukou se přesunul k džbánku Kamy/Jese, aniž by si musel vypomoci očima. Mrkl na Ahdia, jehož postava zakrývala neuvěřitelný počet stolů. „Přišel jsem na schůzku s těmito lidmi a přišel jsem pozdě. Zarazíš rvačky, abych je nemusel vodit jinam?"

Ahdio přikývl, aniž by hnul byť jen brvou. Stínolez v odpověď rovněž kývl hlavou.

„Ách, to je dobrota, Ahdio,“ pochválil nápoj. Přestal mluvit, jen aby se podíval pořádně na zoubek obsahu Kamina džbánku. „Ne, Ahdio, řeknu ti, že dneska nebyla úspěšná noc. Zrovna jsem zabil jednoho Ryboočka.“

Zip překvapeně zamžikal, nato se ušklíbl a významně pohlédl na Kamu – která se na něho, jak zjistil, dívala rovněž významně.

„Skvělá noc pro Asylum!“ prohlásil Zip se zápalem.

„Rybačka,“ zopakoval Ahdio. „Myslím, že ho neznám. Nebo je to ženská?“

„Rybo…očka,“ artikuloval Hanse a bez mrknutí mu oplácel upřený pohled.

„Aha!“ usmál se opět Ahdio. „Jeden z těch žabáků! Skvělá noc pro nás pro všechny! Tak to si raději pospíším. Další tři takoví na mne čekají.“

Stínolez přikývl a téměř se usmál. Ahdio odešel. Náhodou se po něm napřáhl jeden zákazník a okamžitě prudce ucukl. Zíral na konečky prstů, v jediném okamžiku zbavené otisků. Ahdiův kabátec z pětkrát spojovaných a proplétaných kroužků byl naprosto jedinečný.

„Do háje,“ nadával zákazník.

„Hned to bude,“ zavolal Ahdio přes rameno.

Rozesmátý Zip se naklonil dopředu. „Jak se to mohlo stát, Hansi?“ (Nevztáhl ruku po pivu, které Hanse objednal a platil. Stínolez nebyl zabiják, poslední dobou si žil na vysoké noze a málokdy spal sám, a očividně měl dnes v noci mimořádnou a poctivou žízeň.)

Zdálo se, že se Hanse snaží uvolnit. Ramena mu viditelně poklesla a trochu se svezl v židli s kulatým opěradlem.

„To… stvoření mě zastavilo na ulici. Jako kdyby byl pán všehomíra, víte, jak to myslím? Nadutý a domýšlivý čekal, že si mu budu u nohou hrát na písečného červa.

Odmítl jsem a on se urazil. Chvíli jsem to snášel, prostě jsem chtěl jít svou cestou, abych zjistil, co mi chcete.

Už mi to stačilo. Nedokázal se vyrovnat s mým nedostatečným patolízalstvím. Urazil se ještě víc. Když konečně přestal se svými litaniemi, chtěl se jen podívat, jestli jsem padl ze všech těch slov

mrtev k zemi nebo jestli jsem se rozbrečel. Celkem zdvořile jsem se zeptal, jestli ryba byla jeho mamá nebo papá. Pochopil to jako potupu, jen Ils ví proč, a sáhl po zbrani.“

Spolustolovníci tiše seděli a upřeně jej pozorovali. Hanse si uvědomil, že mimoděk vyprázdnil svůj džbánek, a zeptal se: „Nemáš žízeň?“ a natáhl se po Zipově džbánku. Vypil ho do dna.

Výborný námět pro drama, přemýšlela Kama. Rankanec, voják a žena v jedné osobě v ilsižské taverně jako muž mezi samými Ilsižany. Jeden z nás se musí zeptat; tlačí nás k tomu. A zeptala se:

„A pak, Hansi?“

Nedbale se předklonil, až se lokty udeřil o stůl. „Jesi, nevyplaš se, až se tě dotknu na levém rameni.“

Kama/Jes, která mu seděla po levici, pravé rameno u jeho levého, dala najevo překvapení a málo pochopení. „Tak jo,“ začala. Vtom spatřila tmavou rozmazanou skvrnu, ucítila, jak jí něco sáhlo na vzdálenější rameno. Seděl tam Hanse, lokty na stole, pozoroval ji bezvýrazným pohledem barvy studničního dna za bezměsíčné půlnoci.

„Ty…“ nadechla se a hned zase zarazila, protože posadila hlas příliš vysoko. Pokud možno nenápadně polkla a řekla: „Rozumím. Jsi rychlý.“

Zip se násilně rozesmál. Stejně tak i Ahdio, který právě stavěl na stůl další tři piva.

„Jsi z Ranke,“ odhalil Hanse velmi potichu. Slyšela jej pouze Kama/Jes. Přikývla. Opět na ni udělal dojem.

„Opravdu jsi dneska někoho z nich dostal, Hansi?“

Stínolez pokýval hlavou. „Na Rovné ulici, Ahdio, třetí dveře od Voňavkářské.“

Úsměv Ahdia byl nelíčený. „Báječné. Jak? Promiň –povíš mi to hned?“

„Zaútočil.“ Hanse lenivě natáhl ruku na druhou stranu těla a poklepal na pásek z kůže a mědi na pravém bicepsu. „Do oka. Do pravého oka. Krev jsem otřel o tu jeho tuniku či co.“

Ahdio se ušklíbl. „Nevadilo by ti, kdybych to dal dál?“

„Jestli myslíš, že je to bezpečný?“

„Snad si nemyslíš, že mají špiony nebo donašeče tady ve Spleti?“ Hlas Ahdia přetékal nedůvěrou.

„Myslím. Půlka lidí v týhle místnosti by prodala za slušnou cenu i vlastní sestru a na mučidlech bysme všichni vysypali cokoli. Myslím, že radši řeknu, že by mi to vadilo, Ahdio.“

Mohutný muž si povzdychl. „Mám pusu na zámek. Vy tři vypadáte, že byste dali přednost zadnímu pokoji.“

Zip i Hanse přikývli jako jeden muž.

O chvilku později popřáli s Kamou Zipovi dobrou noc a odloudali se dozadu. Místnůstka za zdí baru byla prostá, se stejnou podlahou, stěny ozdobené jen pověšeným nádobím a košíčky a několika plnými koženými vaky. Stůl měl tvar čtverce a židle byly hrubě, bytelně stlučené. Místnost zaplňovaly asi tak dvě desítky sudů s pivem a pěkně macatá zrzavá kočka s ukousnutým uchem, neklidným ocasem a zlověstným výrazem. Sledovala Hanse. Hanse kočky zrovna nemiloval. Každé zvíře, které dokáže shlížet na člověka a taky to dělá, by se mělo zakázat. Tohle stvoření navíc vypadalo, že občas k svačince slupne obrovské, živé psy.

„To jsou přátelé, Notáble,“ představil je Ahdio kočce.

„Promiňte,“ omluvil se potichu a poklepal na rameno Hansovi, pak Kamě. „Přátelé, Notáble. Zdřímni si.“

Notábl dlouze zamrkal a neodpověděl. Nepřestával zírat. Kama se chovala, jako by tam nebyl, ale Hanse pohled opětoval. Chvíli stáli bez hnutí. Ahdio zatím přestěhoval sud, který určitě vážil několik set liber. Nato odstěhoval další, který stál za ním. A dřepl si. Když se ozvalo klepání Zipa, byl už hostinský připraven otevřít tajný poklop a couvnout před Zipem, který se v podřepu plazil do místnosti. Ahdio zavřel nízký průchod, zajistil dva zámky a vrátil oba sudy na místo.

Prošel se Zipem procedurou omluvy a poťukávání na rameno a představování přítele, ukázal na stůl a židle a měl se k odchodu.

„Jo,“ zarazil se u dveří do nálevny, „jestli něco chcete, chvilku počkejte. Pošlu Throda.“

„Kdo je Throde?“ ptal se Zip, zatímco Hanse se ujišťoval: „Tím chceš říct, že nemáme vstávat a chodit ke dveřím, dokud je tady ta kočka, Ahdio?“

„To je zatraceně dobrá kočka, Hansi. Jednou v noci se sem snažil dostat tulák a Notábl ječel tak hlasitě, že vyděsil každého vagabunda odtud až k Bulváru Zvratků. Jindy mě sem v noci sledoval nějaký chlapík se špatnými úmysly, a než stačil tasit nůž z pochvy a bodnout, vykusoval mu Notábl do pravé ruky díry. Má rád pivo, ale nevezme si ho od nikoho jiného než ode mne. Zipe, Throde je můj pomocník. Znáte ho – říká se mu Mrzák. Hodný chlapec. Z Twandu, syn mojí sestřenice.“

Protože Hanse věděl velmi dobře, že Ahdiovizun nepochází z Twandu, považoval báchorku o Throdovi čili Mrzákovi za velice nepravděpodobnou. Takže co? Ahdio byl lepší, než si mohli přát, a Throde je jeho pomocník. Jak Zip, tak Jes nebo jak se vlastně jmenuje jsou maskovaní a – nezáleží na tom, kolik jakých lží bude proneseno v šenku a kolik se jich dostane ven.

Řečem o zrzkovi Notáblovi uvěřil Hanse bez výhrad.

Ahdio opustil jejich společnost a Hanse beze stopy po úvodu nebo úsměvu začal: „Tak si to poslechneme. Stal se z tebe vůdce spolku Lidské fronty za osvobození Asylu a nedávno tě skoro zabili. Tato žena přestrojená za muže je podle přízvuku z Ranke a ví, jakou figurou táhnout. Tak tedy spolčení proti Ryboočkům? Co s tím mám co dělat já? Nepletu se do politiky.“

„Lidová fronta,“ opravil jej Zip. „To L ve LFOA a znamená Lidový, ne Lidský. Nevadí nám, že říkáš pravdu o Kamě – patří k jednotce Třetího rankanského komanda. I oni dychtí po likvidaci žabáků. Ryboočků. Dojde k tomu buď zítra ráno, nebo příští Den Eshi. Potřebujeme víc podpory, víc peněz, víc dobrých lidí, dokonce i víc příznivců.“

Hanse se už před chvílí přestal věnovat džbánkům, dokonce se na ně ani nepodíval. „Nemám peníze a nejsem dobrý občan a nemám zájem přidat se k Lidové FOA.“ Pokrčil rameny. „Větší podporu získáte, až předvedete, že dokážete víc, než jen psát krvavé zprávy na zdi Oplzlého jednorožce a přivádět tak Bezpalce a hezkých pár dalších lidí do maléru.“

„To neudělala LFOA, Hansi, a já taky ne. A máš pravdu – ten nápad stál za starou bačkoru. Nicméně žabáci, co se tam vrhli v domnění, že vyvolají pozdvižení, nepatřili k oficiálním

představitelům. A Hansi… my víme, jak – Kama a já – jak dobýt vážnosti a peněz a většího počtu příznivců jedinou akcí, která nebude stát ani jeden lidský život. Ani jeden. Pouze –“

„Máš vidiny.“

Kama se zavrtěla, ale Hanse nepohlédl na ni. Vrhl pohled na Notábla, který s velkým zaujetím zkoumal levou přední tlapku. Ocasem zatím šmejdil po podlaze.

„Sakra, Hansi –“

„Zipe?“ Kama chviličku vyčkávala. Zip se zase opřel a snažil se vypadat neznechuceně. „Hansi,“ převzala slovo, „povídá se, že se jednou kdosi opravdu vloupal do guvernérského paláce a opravdu ukradl žezlo prince guvernéra Kadakitha – přímo to, které přivezli z Ranke jako symbol císařství – a opravdu unikl. Jestli šlo přímo o nápad zloděje nebo ne, není jisté a už ani důležité. Kadakithis se ukrývá nebo ho věznì a v guvernérském apartmá spí Beysa – předpokládejme, že sama – jako velitelka Asylu. Taky se povídá, že zloděj, jemuž se tenhle fantastický kousek podařil, skutečně prodal Savankh zpátky princi a i s výkupným unikl. Možná přitom byli zabiti jeden dva zrádci, možná ne. Možná princ doopravdy zůstal zloději něco dlužen, možná ne. Na ničem z toho nezáleží.“

Odmlčela se, vyčkávala a Hanse se rozhodl, že s mlčením vydrží déle než ona. Asi po třiceti vteřinách ho to otrávilo a přiznal:

„Taky se ke mně takové řeči donesly, nebo alespoň část z nich. No a co, Jesi?“

„Říkej mi Kamo. No a co. Co by se stalo, kdyby se rozkřiklo, že Savankh byl v rukou asylského lidu – Ilsižanů? Princ a císařství, které představuje, nebo spíš představoval, by naprosto ztratili tvář! Ve městě by bylo čemu se smát. A spousta lidí by se hrnulo, jen aby se mohli přidat k někomu, kdo měl Savankh. Třeba by se nasbíraly i nějaké peníze. Situace se zhoršila. Hodně lidí nemělo rádo rankanskou vládu nad Asylem, ale rybooké nájezdníky nemá rád nikdo.“

„Za to dám krk,“ zabrblal Zip.

„Pravda,“ přikývl Hanse a mrkl po Notáblovi. Na zkoušku se Hanse pleskl do nohy. Notábl se přestal zabývat tlapkou a začal je upřeně pozorovat. „Řek bych, že se mi ta kočka začíná líbit.“'

„Takže,“ chopil se slova Zip, když ho Kama pobídla očima, „kdybych – kdyby LFOA měla beysinské žezlo, jejich symbol moci… a kdybychom to roznesli, nebo ho dokonce ukazovali…“

„Skočilo by vám po krku milión Beysibů.“

„Možná tak stovka,“ připustil Zip, „ale nešli by nám po krku, snažili by se nás najít. Každý v Asylu by jim vesele lhal a naváděl je na falešnou stopu. Přidávali by se k nám, abychom mohli osvobodit Asylum pro Asylany, a přispívali by pomocí i penězi, a dokonce by sjednávali obchody, aby sem dostali nějaké zbraně.“

„Se mnou nepočítejte,“ zarazil jej Hanse. „Žiju si svůj život a o politiku se nestarám. Pravda je, že s princem Kadakithem vycházíme jako muž s mužem, ale jsem Ilsižan a on Rankanec, a jediná věc, se kterou bych mu pomohl, by bylo dostat ho tajně z města – za předpokladu, že by měl namířeno jinam než do Ranke.“

Kama ťukala prstem do stolu. „To nebude nutné. Podívej, Hansi… Ranke je taky v maléru. Nejedná se jen o Beysiby v Asylu. Císařství znamená ohromné území, spoustu lidí, mnoho měst jako je Asylum. Sjednocené a triumfující obyvatelstvo Asylu, jež by se zbavilo Beysibů, by s hrdostí vpustilo prince zpátky do guvernérského paláce, a já ti musím říct, že by nebylo příliš obtížné to provést.“ Odvrátila pohled. „S pomocí z Ranke by ani nemohl počítat. Ranke na něho nemá čas. Ranke je v tísni.“

„Je pravda, že Vashanka je po smrti?“ chtěl vědět Hanse.

Kama i Zip na něho hleděli s úžasem a Hanse se musel jejich výrazům divit.

„Tak jako tak,“ pokračoval, „odhaduju, že naděláte spoustu humbuku a způsobíte spoustu potíží a zabijete nějaké Ryboočky a spousta našich lidí kvůli vám umře. A pak vás rozdrtí. Když budete mít štěstí, zemřete hned a neumučí vás k smrti, Zipe. Půjdu si po svém, ale k tobě a k tvým lidem se nepřidám. O politiku se prostě nestarám, Zipe.“

Hněv Zipa už už hnal k výbuchu: „Srabe!“ ale ovládl se a rozhodl se neříci něco tak hloupého, protože se mu nechtělo umřít zrovna tady a teď. Namísto toho namítl: „Hansi, Hansi… vždyť jsi říkal, že jsi dnes večer jednoho zabil!“

Hanse se mu podíval do očí. „Já že něco takového říkal?“

Zip mávl rukou a povzdechl si. „Slova, slova. Nechtěl jsem tě vyslýchat. Hlavní je –“

„Hlavní je, že jsem to udělal. Měl jsem tři možnosti: utéct, umřít nebo zabít. Tak to bylo. Musel jsem si vybrat. Nedělám do politiky.“ I on si teď vzdychl a zavrtěl hlavou. „Neřekl jsem, že mám ty odporné zírající stvůry rád – řekl jsem, že mě politika nezajímá a že se nepřidám k žádné politické skupině.“

Zip bouchl do stolu o něco silněji, než měl, na což Notábl odpověděl tichým hrdelním zavrčením. „Nechceme, aby ses přidával, když nebudeš chtít, Hansi, a nechceme od tebe žádné peníze. Máš příležitost udělat pro Asylum pro ostatní Ilsižany a proti nim víc než kdokoli jiný… protože nikdo jiný než ty se nedokáže vloupat do paláce a ukrást Beysino žezlo.“

Hanse sledoval Zipa, jako by jej LFOA zrovna požádala, aby se svlékl a tančil na ulici. Trhl sebou, když se ho Kama dotkla na zápěstí – byl to jen dotek, uvědomil si – a věděl, že je bystrá i nebezpečná. Nepatřila k lidem, kteří popadnou vznětlivého muže za ruku, jako by to asi udělala kterákoli jiná ženská. Bez výrazu na ni pohlédl; už ruku zase stáhla.

Hansi… jediný člověk v celém Asylu a pravděpodobně na světě dokáže něco takového. My – Asylum – tě potřebujeme, Hansi.“

„A hned jak bude po akci, budeme přísahat, že jsme měli pomoc zevnitř,“ doplnil Zip vzrušeně, „takže budou podezírat vlastní lidi, víš a my nikdy, nikdy nikomu neprozradíme, že to udělal Hanse.“

„To je pravda,“ pochválil ho Hanse, „protože Hanse nic podobného dělat nebude. Ještě jednou: nestarám se o politiku. Miluju život. Říkali jste, že máte báječný nápad, který bude mít skvělý dopad a nikdo nebude muset umřít. Nicméně vaše přání rozhodně vyžaduje smrt jednoho člověka.“

Zip sjel očima na Kamu, pak mrkl na nejlepšího zloděje na kontinentě. „Stačí,“ řekl a bubnoval o stůl. „Kdo má umřít?“

„Já, ty zatracený blázne, kdybych byl tak hloupý a snažil se dostat do samotného paláce, čmajznout žezlo jejího rybího veličenstva a chtěl se zase dostat ven!“ A Hanse vstal, odstrčil židli a obrátil se ke dveřím. Díval se do očí kočky, která se mu znenadání ocitla dvě stopy od holínek a upřeně jej sledovala velkými kuličkami

z černého mramoru zasazenými do zelených mandlí, s ušima sklopenýma, že nebyly takřka vidět, Notábl neslušně zkritizoval Hansovo chování.

Jedna kočka a dramatický odchod byl v háji. Hanse vzdechl a pomaličku sklouzl na židli. Nezbylo než čekat na příchod Ahdiova chromého pomocníka.

„Ty podělaná, hnusná kočko," zaškaredil se a zvedl glazovaný džbánek. „Myslím, že se mi líbíš. Tumáš, dej si pivo."

Notábl zasyčel.

„NELZE MNE ZABÍT ZBRANĚMI TVÉ SFÉRY, HLUPÁKU, ZLODĚJÍČKU, UBOHÝ POLOSMRTELNÍKU," vysmíval se bůh Vashanka Hansovi a Hanse pak vnořil dýku do boha, Vashanku vážně poranil a musel zemřít, oba museli zemřít. Přesto měl Vashanka pravdu: Nemohl být zabit, a tak byl navždy vymrštěn ze sféry, v níž existuje Svět zlodějů, Asylum a Ranke, Vashankovo vyvolené město a lid, a nikdy se nemůže vrátit, neboť zde byl zabit.

Protože Vashanka zabil Hanse, ale v této sféře neexistoval a nemohl tedy Hanse zabít, nastal paradox a paradoxy, jak říká bůh Ilsižanů Ils, nemohou existovat. A proto Hanse zvaný Stínolez nebo také Syn boha zůstal naživu a nezraněn.

A Ils na něho hleděl ze svých výšin.

„Ty, můj milovaný synu Stínu, jsi porazil boha a navrátil mne mému lidu Asylu. A co víc, protože se Vashanka stal nejmocnějším z bohů Ranke, moc jeho národa bude slábnout. Říše umírají pomalu, ale zánik již v této chvíli začal."

A pak: „Na deset oběhů slunce budeš mít vše, co chceš. Všechno, po čem toužíš… Potom se znovu uvidíme, milovaný Hansi, a ty mi povíš, po čem toužíš.

Když se oné noci unavený Hanse, stínový pěšák a syn boha stínů Shalpy (a vrah boha) vlekl domů, přál si, aby z něho spadla zemdlenost z bitvy. Stalo se. Ušklíbl se a znovu si něco přál. Když vešel do svého pokoje, byla tam. Jeho touha na něho čekala se sklopenými řasami a zamlženým pohledem v posteli.

Zbytek noci po večeru Hansova velkého triumfu a Vashankova vypovězení do smrtelného vyhnanství byl úžasný a ráno připluly lodě. Přijeli Beysibové.

Toho dne šel Hanse do přístavu, prohlížel si lodě, jak připlouvaly, jak se blížily, a uvažoval a přemítal. Potom se vrátil na Orlí hnízdo, kde se přátelil s bohy a bojoval s bohem. Nebyli tam. Zůstaly jen trosky. A studna. Hanse si vzdychl. Studna ukrývala dva sedlové vaky plné stříbrňáků – a něco zlaťáků – už mnoho, mnoho měsíců a peníze mu patřily. Nebylo mu bez nich kupodivu ani lépe, ani hůře. Pouhý Hanse, zloděj uvažující o další krádeži a další holce a fantazírující o něčem, co nemohl mít –

Ale mohl, jak by ne. Ils mu poslal do lože Esarii, krásnou mladičkou dceru ctihodného Shafralaina. Byla to úžasná noc a nic špatného z ní nevzešlo. Zachvěl se po celém těle, když si uvědomil, že i drahá bohyně Eshi s ním sdílela lůžko. Myslel si to. A rovněž měla něco společného s Miniril, dcerou Kopretiny… která Hanse výslovně žádala, aby se od její dcery držel dál. Vážně chtěl, ale od té doby – ach, od té doby se toho tolik stalo!

V úvahách se vrátil do Asylu. Fantazíruje. Po cestě se přihodilo cosi jako zkouška: vybafl na něho jakýsi mohutný otrapa. Hanse se přichystal, využil však příležitosti a přál si, aby šel chlapík prostě spát a nechal jej na pokoji. Viděl, že muž zívl, a pak se složil jako padající opona. Hanse s úžasem přezkoumal zhroucenou postavu. Berka byl naživu, bez pochyb. Prostě spal. Jen tak. „Proč – mám takových deset dní (nebo měsíců? Určitě ne roků!)! Cokoli si přeju!“

V rozrušení mluvil nahlas zvedajícím se hlasem a zatančil několik kroků gigy. Radostně vkročil do Asylu s tisícem představ a možností v hlavě, tisícem fantazií, z nichž jedna stíhala druhou. Vyhledal svoji oblíbenou věštkyni Kopretinu a přivedl ji v úžas objímáním. Přitom si přál, aby měla v rozsáhlém dekoltu, kterému říkala náprsní pokladnice, dvojnásob mincí, než si myslela, a navíc aby byly zlaté nebo stříbrné. Slyšel zacinkání a viděl výraz překvapení, když ucítila nepohodlí, jak dočasný trezor mezi velikými polštáři na její hrudi nabyl v jediném okamžiku na objemu a váze.

Se smíchem odskočil. S úsměvem procházel městem. Ostatní se divili, z čeho může být tak šťastný. No ovšem, lidé skutečně prchají,

invazní flotila je takřka v přístavu! Z Hanse však bylo dítě s báječnou novou hračkou, nejlepší ze všech hraček. O pár domů dál uviděl nanejvýš přitažlivou ženu a přál si, aby ji získal, načež se rozhlédla a spatřila jej. Šla přímo k němu, samý cinkot a natřásání a houpání v bocích a blýskání úsměvů.

„Jsi krásný," ujistila ho. „Vezmi si mne do postele!"

Ale než se dostali k domu, kde měl ve druhém patře pokoj, všiml si jiné a vyměnil ji za první, která zvesela odkráčela bez jediné zmínky o tom, co řekla a udělala nebo téměř udělala. Už se poučil! A jak laciné byly lekce, ne jako ve skutečném životě. Ta druhá byla dokonale krásná a měla skutečně velice hezkou postavu, ale on brzy zjistil, že za zavřenými dveřmi a na prostěradle je to dokonalá nula. Vylepšil ji dalším přáním…

Někdy za svítání se s ní rozloučil, poněkud zeslábly v kolenou, ale šťastný (musel se uchýlit k přání, aby ho nechala o samotě a odešla). Vymyslel si pro sebe skvělou životní náplň: Hanse, zabíječ bohů. Cestou mu zakručelo v žaludku. Zachtělo se mu jablka, a tak první pouliční prodavač, jehož míjel, zavolal: „Hej!" a hodil mu krásný kousek.

Pokračoval v chůzi a s chutí se cpal. Napadlo jej, že by *ta zrzka mohla jít s ním, vypadali by spolu dobře!* Samozřejmě to udělala, ale její čin vedl k nepříjemnostem, když se objevil manžel a domáhal se vysvětlení. A tak se Hanse o své nové síle naučil opět něco nového. Něco ho přimělo k přání, aby na něho dvojice zapomněla a šla vesele domů a byla navždy šťastná. To byla jistě ta nejhezčí věc, jakou kdy člověk pro člověka udělal. S pomocí Ilse, jak jinak. Překvapivě laskavý bůh, tenhle Ils!

Když dorazil do přístavu, našel nervózní zástup a zamíchal se mezi lidi. Naslouchal, pozoroval, přemýšlel, chápal jejich strach a směšné naděje. (Ať je to, kdo je to, přicházejí vyhnat Rankance a nás nechají žít v pokoji!" – *Pochopitelně*, myslel si Hanse. „Na čerstvých přistěhovalcích do města se dá vždycky pořádně vydělat!" – *Pochopitelně*, myslel si Hanse, *hlavně když připlouvají usazeni ve víc než stovce lodí.* Ano, jak jinak!)

Pak tam stál, vysoký, vzpřímený a sebejistý. Usmál se a zatímco upřeně sledoval blížící se plachty, přál si, aby se otočily a odpluly a nikdy Asylum neobtěžovaly.

Dopluly a Hanse se dozvěděl něco dalšího. Některé věci, velké události, trvají i Ilsovi déle! Zítra budou pryč. Ale ani to se nestalo a Hanse se musel smířit s myšlenkou, která už pro něho dlouho nebyla nová: že ne všechno je možné a že i když je Ils bůh, není jediný. Existují i jiní bozi a moc bohů má své meze a hranice. (Na druhou stranu si té noci dopřál pokrmu, jenž byl víc než chutný, byl pohádkový, v domě samotného Shafralaina, a to jen proto, že Hanse viděl bohatého šlechtice a přál si, aby k sobě pozval Hanse na večeři… Přirozeně strávil opět noc ve společnosti a náruči Esarie. Když se před svítáním probudil, napadlo jej, že by bylo lépe, kdyby hned odešel, a přál si, aby všichni na celý večer zapomněli. Po cestě domů si přál, aby Esaria poznala v životě spoustu, ale opravdu spoustu štěstí. Hanse opět učinil nejméně pravděpodobné: dobro.

Druhého dne úžasný, ale ošklivý zámořský národ přistál a vpochodoval do města. Netrvalo dlouho, než Asylané zjistili, že si je připluli podmanit a že svůj úkol plní s velkým spěchem. Do odpoledne měl proti nim třináct různých přání. Žádné nezabíralo. Když ho ale na druhou stranu jeden z těch odporných chlapů zastavil a naznačoval mu, že ho k něčemu potřebuje, přál si Hanse, aby ten ohavný otrapa začal jednoduše kýchat a nějakou dobu v tom pokračoval. Tak se stalo a Hanse s přidušeným chechtáním pokračoval v cestě. Jednotliví Beysibové byli pro Ilse očividně snadným cílem.

Loudavým krokem došel do východní části města, kde si stoupl a vzhlížel k vznešenému panskému sídlu s mansardami, které odjakživa obdivoval. Vždycky se do něho chtěl vloupat a podívat se, co v něm je, a pár věciček si odnést s sebou. „Kéž bych mohl," zamumlal a bylo to snadné, velmi snadné. Prodal hezké drobnosti, které z budovy odnesl, ale připadal si nějak hloupě, když mu jistý starousedlík ze Spleti bez jediného dotazu počítal mince. Tolik práce, když stačilo jen vyslovit přání a mohl mít peněz, kolik chtěl!

Samozřejmě si vychutnal i všechny vášnivé polibky a mazlení dvou roztomilých otrokyň v onom domě a samozřejmě si zrána přál,

aby je jejich pán osvobodil a ke glejtu přidal i hezký dárek na rozloučenou. Věčný Ilsi, už zase – Hanse udělal dobrý skutek!

Finanční záležitosti mu do značné míry zaměstnávaly hlavu. Především se rozhodoval, co s rankanskými mincemi ve studni na Orlím hnízdě. Přání, které nakonec vyslovil, bylo podivné, ale nápad se mu zalíbil: „Když pro ně půjdu, budu si přát, aby ke mně vyskočily ze studny, a nic zlého se nestane – ach! Přeju si, aby sem jen tak mimochodem přišla a myslela si, jak jsem pohledný, a chtěla strávit noc s – ne, ne, nabídla mi jemný, vínově rudý plášť – tmavý! – za noc s ní!“

Když spolu – jmenovala se Bumgada, ale co znamená jméno? – vstali druhého dne ráno z postele, uspokojeni jeden druhým, napadlo jej, že na něco zapomněla. Ne, ne; vzala jej do města a koupila mu snídani i kvalitní šarlatový plášť – tmavý a dlouhý – a vůbec se nedivila.

Šli vedle sebe, ona něco řekla a Hanse něco řekl a dodal: „Ach, a Bummo – přeju si, abys prostě zapomněla na všechno, co se stalo od chvíle, kdy jsi mne včera uviděla – ale abys kvůli tomu neměla žádné potíže a abys prožila pěkný, šťastný život.“

„Promiň,“ omluvila se, jako by do něho právě náhodou vrazila, a šla svou cestou, kdovíkam. Hanse se loudal dál. Rád by věděl, co vlastně si Bumgada pamatuje a na co si vzpomínají ony otrokyně, co si doopravdy pamatuje Esaria a její rodina a služebnictvo, a…

Musí tomu přijít na kloub. Nápad byl hrozivě nezvedený, ale přece na to musí přijít. Přál si, aby na něho po příchodu domů čekala v posteli jistá osoba. Dále si přál, aby dokázal vybrat deset kapes a nebyl objeven, ale toto přání bylo hloupé a nudné, protože vykrást někomu kapsu je snadné. Navíc zapomněl počítat a jedenáctá oběť ho popadla za ruku a začala vřískat a Hanse si musel honem přát něco rychlého a účinného. Zastavil se, až když uběhl několik bloků. Nakonec útěk nemusel být. Jenže zvyk je železná košile.

Našel další omezení Ilsovy moci, když si přál, aby město od Beysibů vyčistil Tempus a jeho chlapci – třeba se tak mělo stát!

Špatně. Tempus a jeho muži raději opustili město a začala se ukazovat spousta nedouků a ještě horších. Jeden z nich se mu postavil do cesty a Hanse si přál aby ten pitomec jen tak upadl na

svoji dýku, ale když se stalo, neměl žádnou velkou radost. Po několika stech kroků se otočil a vrátil se. Tehdy objevil, že neumí probouzet mrtvé.

Když míjel vznešenou tavernu pro bohaté a urozené musel se nahlas rozesmát. Přál si, aby s ním jednali jako s pánem a „pamatovali“ si, že zaplatil dopředu. Nuže, vešel. Poté co o hodinu později s plným břichem odcházel správce a stolník mu děkovali a přáli mu brzký a příjemný návrat.

Chrochtal blahem, cítil se nacpaný větším množstvím jídla, než vůbec mohl pozřít, jídla tučnějšího, než doopravdy snědl, když vtom jej něco napadlo. Okamžitě vyslovil přání, aby žádná z žen, s nimiž se bavil, nenosila jeho dítě. *Ani ta, kterou snad najdu v posteli dnes večer*, dodal a potajmu se usmál. Vydal se domů.

Jmenovala se Miniril a byla dcerou Kopretiny a viděla jej už tak, jak by žádná žena neměla vidět žádného muže, obzvláště ne někoho tak domýšlivého a plného potřeb jako je Stínolez: jedné noci ho viděla, jak blekotá strachem, vyvolaným kouzly. Vzala ho s sebou domů a pečovala o něho, po boku nervózní matky, která viděla, jakýma něžnýma očima Mini Hanse obdivuje. Při jiné příležitosti byl vyslán vykonat strašný úkol, o němž ani nevěděla, když jí přes tvář přelétlo podivně prudké hnutí. „Ach, Hansi – Hansi, vezmi si s sebou hnědý hrnec s křížky.“

S pocitem strachu poslechl. Byla to noc, kdy bylo jeho cílem vyrvat zuboženého, zmrzačeného Tempa ze slizkých rukou Kurda, jehož povolání neslo bezpochyby ve všech jazycích ten nejpříšernější název: vivisektor. Řezal do živého – a ani ne jako lékař. Jak se ukázalo, obsah hnědého hrnce zachránil Hansovi tehdy v noci život, a on poznal, že S'danzo Miniril má po své matce něco z daru Vidění. A pak… a pak na sebe vzala podobu Miniril bohyne Eshi, když jej chtěla přivést na závěrečné hrůzyplné střetnutí s Vashankou.

A zdá se, že mne Eshi miluje – přinejmenším mě chce, dumal po cestě k domovu, sytý, oděný do červeného pláště. *Platí to i pro Miniril?*

A po několika dalších krocích: *Kolik jí vlastně je?*

Ale u všech ilsižských bohů – co to s tím má vlastně dělat? Vždyť já ani nevím, kolik je mně!

Nicméně věděl, že ví, jak tak kráčel, zachumlaný do svých myšlenek a nového pláště, kdo je a co je zač: syn nějaké ženy z Povětrova a… Shalpy. Boha. *Polosmrtelníku*, volal na něho Vashanka. Z tohoto slova vyplývala druhá polovina: polobůh. Hanse je polobůh.

Jak se s tím u všech ďasů dá žít?

Jak u všech a jednoho ďasa mám žít s takovým špekem, jako že si můžu přát, co chci? Cokoli, čeho se mi zachce – začíná mě to skoro nudit!

Dorazil domů, do svého pokoje, a byla tam, drobná a kouzelná. Ve své nahotě vypadala zranitelně, seděla vzpřímeně u něho v posteli, usmívala se, a když vcházel do dveří, natahovala k němu pěkně tvarované paže. Miniril, malá Miniril, dcera ženy, kterou měl Hanse rád, ale ani nevěděl, že by si ji přál jako matku. „Miláčku! Už jsem myslela, že nikdy nepřijdeš domů ke mně!“

Otočil se, aby zavřel dveře, a předstíral, že se mu zasekla závora. Stál zády k ní, mračil se a bojoval s myšlenkami a emocemi.

Vyklouzla z postele a popošla k němu. Byla pružná jako vrbový proutek a ještě půvabnější, nahá a měkce ozářená, neboť jediné světlo poskytoval jasný měsíc jenž se nestoudně usmíval za oknem.

Nedokázal již vzdorovat její blízkosti a vztaženým pažím, nechal se obejmout, a když se líbali, přejel jí rukama po zádech, od šíje k rýze zadečku a zase zpátky. Oba se chvěli a oba toužili.

„Mini, Mini… co tady děláš?“

Usmála se, tiskla se k němu a tulila se mu obličejem ke krku. „Vždyť víš, co tu dělám, Hansi.“

„Prosím… proč jsi přišla, Mini? Proč dnes večer? Co tě sem přivedlo – zrovna dneska v noci?“

„Protože jsem chtěla být s tebou, miláčku – chtěla jsem být tvoje.“

Veškerou silou zavřel oči. Proboha, proboha. Šest dalších otázek vyvolalo podobně hezké, přece však neuspokojivé odpovědi. Všechno se točilo v kruhu. *Vůbec nemá tušení, o co běží, a pravděpodobně vůbec nechtěla něco takového udělat, pomyslel si v rostoucí agónii, je zde na mé přání a poslal mi ji Ils, toť vše, a cítím… cítím se tak, tak…* prohnilý!

Zrovna v té chvíli mu rozepnula a sundala pásek včetně obou pochev a opatrně ho odložila na starý sud, který mu sloužil jako noční stolek. Otočila jen hlavu a vrhla na něho přes rameno šibalský pohled. Hanse ztěžka polkl, pak znovu. Cítil se skutečně jako zlosyn, opravdová zrůda.

Obrátila se k němu čelem, s rukama za zády, hlavu napůl sklopenou, ukazovala mu prsa, pak se zhoupla v těle. Pohyb připomínal mnohem víc holčičku než svůdnici. Oči a hlas ovšem nepatřily malému děvčeti:

„Chceš mě, Hansi?“

„U Ilse a Eshi – kdo by tě nechtěl, Mini? Já –“

Ale za těchto okolností, které zahrnovaly i jeho duševní stav, neměl tohle říkat. Tvář jí prosvítil radostný úsměv, necelé dvě stopy k němu uběhla, obemkla jej pažemi. Hanse stál bez pohnutí, dotýkal se jí jen jednou rukou, zoufale si kousal ret a přál si, aby byl – *Ne! Přeju si, že kdybych si někdy přál, abych byl mrtvý, aby se to nepovažovalo za přání! A…*

„*Ach,*“ vydechla tiše Mini, jež právě zjistila, že se tiskne k velice vzrušenému muži. Sevřela ho ještě pevněji a přitiskla se blíž.

Pohladil ji po hustých a nesmírně jemných vlasech. Náhle mu bylo všechno jasné, dostal nápad a řekl nahlas:

„Ach, Mini, Mini… chtěla by sis obléknout můj hezký nový plášť a chvíli si se mnou povídat?“

„Asi to zní příšerně,“ zamumlala mu na hrudi, „ale víš přesně, co chci dělat.“

Ano, to věděl.

Ve vínově tmavém plášti vypadala nesporně a naprosto nebezpečně úchvatně, obzvláště když seděla na jeho posteli s nohama přitaženýma k tělu (pod pláštěm, bohům díky). Ano, ovšemže si pamatuje, jak ho nabádala, aby si vzal hnědý hrnec s křížky – vzal si ho? – Ano. A byl mu k něčemu? – Ano. Vyprávěl jí o oné noci. Jen žasla, co všechno učinil, že zachránil silného a zjevně nesmrtelného Tempa. Skutečnost, že ona zachránila život jemu, ji nijak neudivila.

„Jsem S'danzo, Hansi. Určitě víš, že S'danzo nikdy zákazníkovi neprozradí, že vidí smrt. Nikdy. S'danzo si ani netroufne mísit se do

cesty osudu a vůli bohů jinak, než že člověku navrhne, aby si na sebe dával pozor.“

Seděla, rukama objímala skrčená kolena, rukou se držela za zápěstí a nedívala se na mladíka, který seděl na předprsni a nohama se opíral o podlahu. Záclony byly téměř zatažené, přesto byl pokoj tlumeně ozářený, ne zatemněný.

„Na druhou stranu… pokud chceme vidět do budoucnosti lidí, které milujeme, stejně nás dar Vidění mýlí, protože se do něho pletou naše city… však víš, drahoušku. Ale! Máme odškodnění. Někdy vidíme nebezpečí často si ho ani neuvědomíme a prostě vidíme, co by lidé, které milujeme, měli udělat, aby se mu vyhnuli nebo se s ním, no, vypořádali.“

Hanse zamrkal. *Povídá mi tu, že mě miluje… a víc než rok! Ach! Ach, bo– Ilsi, Ilsi, bože mého ot– chm! – mé matky, bože bohů… kéž bych věděl, zda je to pravda nebo ne! Nebo ne*, povídám!

„Hele… už jsem to řekla. Už to víš, Hansi, ach, Hansi. Teď víš… miluji tě, milovala jsem tě, ach, miluji tě celá léta – od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděla, ovšem, i když jsem tenkrát byla jen malá holka.“

Hanse polkl. Cítil, že měkne jako svíčka, a v očích mu stály slzy. *Mě! Stínoleze! Kdo mě kdy miloval?! Nic jiného jsem si nikdy nepřál – ale musel jsem předstírat, jak jinak, takže když se to stalo, jestli se to stalo, měl bych vědět, že je to doopravdy… ale nikdy jsem to nepoznal, protože jsem to musel neustále ověřovat, tolik jsem se snažil, aby mi nikdo neublížil…*

Když si utíral zatraceně nemužnou a trapnou slzu, která se mu zatřpytila na tváři, snažil se být nenápadný. Jen co s ní byl hotov, spustilo druhé oko. Doufám, že to nevidí, pomyslel si, a vůbec neuvažoval o síle přání.

Kladl jí otázku za otázkou, vyptával se na všechno kolem Ilse, Eshi a Vashanky. Na nic si nepamatovala. Měla příšerný sen, v němž ho navždy ztratila, ocitl se mimo její dosah, protože jej měla v náruči bohyně, a tenkrát ji vzbudil pláč. Matka ji držela a objímala, broukala jí, potichu k ní promlouvala a snažila se ji přesvědčit, že je to hloupost, nic rozumného nebo pravděpodobného nebo možného.

Jak jinak, napadlo Hanse. Zvolal: „Já! S bohyní! Ach, Miniril!“

„Já vím," připustila. Vrhla na něho pohled a stejně rychle oči odvrátila. „Ale nemůžeme své sny ovládnout a někdy vypadají tak skutečně!"

Zatvrdil se, ztěžka polkl a prohlásil: „To je samozřejmě jen sen."

Ostře na něho pohlédla. „Co?"

„Říkal jsem," vysvětloval, když sbíral veškerou sílu, aby se na ni dokázal podívat a přitom ta slova vypustit z úst, „že je to samozřejmě jen sen. Nemohla jsi být v mém pokoji. Nemohla jsi tu na mě čekat v posteli a svlečená. Tak se S'danzo nechová. Je to pod úžasnou úroveň tvé báječné matky, tvého skvělého a hrdého lidu a… především, Mini, nejsi to ty. Ty bys takovou věc neudělala. Není tě to hodno. Nic podobného bych si nepřál a nechtěla bys to ani ty, ne takto, ne teď. Není to v souladu s tvojí pýchou nebo tvou důstojností."

Užasle ho pozorovala a slzy jí tekly v dlouhých blyštivých stopách po tvářích a na jeho plášť.

„Musí to být sen, cožpak to nechápeš?"

Miniril zvedla obočí. Žena, ne dívka, namítla: „Ale to není sen, Hansi."

Slova zase zabolela, opět se musel zatvrdit. Ztěžka polkl a taky se zhluboka nadechl, aby mu nezakolísal hlas „Je to sen, Mini. A ty si z něho všechno zapamatuješ. Přál bych si, aby to byl pro tebe sen, milá Miniril, a aby sis z něho všeličko pamatovala a abys ležela a spala doma ve své posteli."

Neslyšel žádnou odpověď, protože tu nebyla. Na posteli ležel jen zmuchlaný nový plášť. Pořád byly vidět stopy po slzách, dokonce i z okenního parapetu. Mokré tmavé skvrny od jejích slzí. Věděl, že Mini leží doma v posteli.

Jak tam tak seděl, cítil se dost hloupě a docela se litoval, ale po chvilce uslyšel, jak se mu v hlavě, uvnitř hlavy pochichtává tichý ženský hlas. Poznal, že chichotání patří Eshi, jež mu uvnitř hlavy vysvětlovala: *A ty ses divil, proč jsem za tebou přišla v podobě Miniril, hlupáku – jsi pitomec i zlatíčko, jako všichni muži!*

Původně chtěl tuto noc strávit v posteli s Miniril, tak jako to dělal s ostatními, potom by šel k ní domů a zjistil by, co vědí, co si

myslí a co si pamatují její matka i ona, co její otec a sourozenci. Teď to vědět nebude. Nakonec Hanse objevil, že by to od něho nebylo čestné. *Přál bych si být hoden Miniril* a její lásky, napadlo ho, aniž by vůbec pomyslel na Ilse či sílu svého daru, a okamžitě se změnil celý jeho život. Aniž to věděl, svlékl se a šel spát.

Mučení začalo.

O necelou hodinu později to vzdal a vyslovil přání.

Velmi, velmi pěkně tvarovaná dcera onoho celníka a vyšetřovatele Cusharlaina se k němu v posteli vinula, celá ženská a měkoučká, úžasně láskyplná a vášnivá. Bylo rozkoší ji cítit, myslet na ni, chtít ji, ale po chvíli v její náruči musel ubohý, žalostně překvapený Hanse rozhodnout, že si přeje přestat myslet na Miniril aby překonal svoji první zkušenost s impotencí.

Kdesi se usmál Ils. V Hansově posteli se usmála báječně rostlá mladá žena. Hanse si nejprve jednoduše vydechl úlevou, ale brzy ji nahradily silnější emoce a bouřlivější fyzická činnost.

Po této noci si poněkud zmatený Stínolez liboval v dlouhém přemýšlení. Sotva se mohl dočkat chvíle, kdy nastane čas a on bude znovu pozván mezi bohy!

Jak se ukázalo, měl Ils na mysli deset dní a nocí, ne roků nebo měsíců. Tehdy se znovu rozvalené tmavé zbytky Orlího hnízda přeměnily na oslnivý palác bohů a Hanse z Povětrova a Spleti zíral u stolu na beztvářný stín Shalpy a silné světlo Ilse Tisíciokého, od něhož Ilsižané dostali své jméno, a na naprosto a neuvěřitelně nejkrásnější a nejsošnější ženu, jakou kdy jaký muž viděl. Tentokrát Eshi zvolila vlastní podobu a Hanse si uvědomil, že mu bohyně dává najevo, jak umí být vznešená, jak dalece předčí smrtelnou Miniril, a naplnil ho povznášející pocit tepla a hrdosti.

Napadlo ho zeptat se, zda se vypořádali s jeho přáními, a velký bůh odvětil že ano, všechna byla splněna až na definitivní celoživotní tužby. A protože se v Hansovi probudil diplomat, řekl, že to je zlé, a doznal, že si přál, aby žena, již miluje, Miniril, byla ovlivněna krásou, velikostí a tělesností bohyně Eshi, která stojí vysoko nad ním.

„Otče –“ začala Eshi, ale otec ji umlčel.

„A tak znovu stojíš přede mnou, Hansi,“ pravil. „Pověz mi, po čem toužíš.“

„Moje touha je trojitá,“ vysvětloval Hanse. „Především nechci, abych já nebo někdo mně blízký a drahý poznal skutečný okamžik mé nevyhnutelné smrti. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Je to osobité a dobře vyjádřené,“ pochválil tichý sonorní hlas boha, „a je splněno. A?“

„Prahnu po výjimečných schopnostech v zacházení se zbraněmi, ale také po dobrém zdraví a slušném majetku,“ pokračoval Hanse. „A chci, abych zapomněl, co všechno se tady stalo. Všechno, co jsem udělal a myslel si a přál si (kromě snu, který sním společně s Miniril, dcerou S'danzo) od chvíle, kdy jsi mne poprvé oslovil v záležitosti s Vashankou.“

Dlouho bylo ticho, a pak promluvil Stín, živoucí bůh, jenž sám byl stínem a jenž seděl po pravici svého otce. „Cože? Zapomněl bys, že jsi můj syn?!“ Hlas chrastil, jak příslušelo stínu mezi stíny, ale poslední slovo zadunělo.

Hanse sklopil oči. „Ano.“

„Cože?“ chtěla znát pravdu Eshi. „Zapomněl bys co všechno jsi vykonal? Zapomněl bys, že jsi spal se mnou?“

A znovu musel Hanse uplatnit tvárnou diplomacii: „Volím život člověka a smrtelníka, ztělesněná kráso. Jak by mohl muž žít v klidu a míru, když tě viděl a dokonce tě objímal, a věděl by to? Bylo by to přespříliš, bohyně, Eshi. Nesmíš dovolit, abych byl mučen vzpomínkou na něco, co bylo a mohlo být.“

Po jeho slovech ještě zkrásněla, neodolatelná jako slovo krása samo, a on se koupal ve slunečním teple měsíčních paprsků jejího úsměvu. „Nechť se stane,“ souhlasila a změnila se na hezkou, dobře rostlou ženu v bílém, a nic víc.

„Tvůj syn, můj synu Shalpo, je mimořádně chytrý,“ pravil Tisícioký. „Přesto tě musím na něco upozornit, Hansi, synu boha. Máš na dosah ruky mnohé, mnohé tohoto světa. Radili jsme se. Mohl by ses k nám i připojit, pokud bys chtěl, a věčně vládnout pozemským smrtelníkům. Chtěl bys raději být jedním z nich?“

„Jsem jedním z nich…“ (Hanse namáhavě polykal) „…dědečku.“

„Mohl by sis rovněž podržet možnost splnění všech svých přání, dokud jsme ti nablízku, nebo největšího z přání: že každé tvé přání, každá tvoje touha bude tvá.“

„Takové,“ zachrastil hlas Shalpy, „a potom zapomnění.“

Hanse padl na kolena a hlas se mu třásl. *„Dovolte mi být Hansem!“*

„Věčná sakramentská pravda je,“ poznamenala Eshi, „že ten tvůj zatraceně okouzlující bastard je pořádně mazaný, Shalpo!“

„Ale pořád zatracený,“ odpověděl jí bratr. „Zatratil ho vlastní jazyk a přání. Ukončil život boha, spasil své město a přivedl k zhroucení císařství, je synem boha a milencem bohyně – a bohem milovaný, což? – a zatratil se ke smrtelnosti, lidství, jediným svým tupohlavým přáním!“

A stín stínů… zmizel.

„Pověz mému otci,“ požádal Hanse velice tiše, „že jsem věděl, jaké to je neznat jméno svého otce, a teď vím, jaké to je ho znát. Pověz mu, že… má silného syna.“

„To je pravda,“ připustil Ils, „a nikdy jsem si to nemyslel. Vykonáno!“

Když se Hanse probral, ležel v rozvalinách Orlího hnízda a divil se, co tam k čertu provádí. Nicméně se mu zdál úžasný povznášející sen o Miniril a on s pocitem štěstí vyskočil z důlkovaté, popraskané podlahy na nohy, obešel padlé sloupy a trosky a opustil bývalé sídlo. Zběžně pohlédl ke staré studni, ale jen pokrčil rameny. Potřeboval by nářadí a stálo by ho spoustu práce odtud ty pytle s penězi dostat. Vzdychl a vykročil z kopce k Asylu.

Následujícího dne mu Kopretina s vážností sdělila, že se unáhlila, když mu zakázala navštěvovat Miniril; snad zde zasáhli bohové. Toho dne byli zámořskými Ryboočky zabity jen tři osoby, ať tak či onak, ale jejich činy zničily mnoho dalších životů.

Toho večera, zatímco je tři její sourozenci okukovali a chichotali se na nejrůznějších výhodných pozorovatelnách, objevili Hanse a mladičká S'danzo Miniril, že měli minulé noci stejný sen a že musí jít o dílo bohů.

O hezkou chvíli později se šperky ověšená Beysibka pobavila potrestáním ilsižského nepřístojníka – nezáleželo na tom, jak

nepatrný byl jeho přečin – tak, že mladíkovi podala váček ze svého opasku. Když ho otevřel okamžitě ho uštkl beynit, který byl uvnitř. Neurotoxin hada pracoval rychle. Asylan zemřel ani ne za minutu a Beysibka nebyla potrestána. LFOA spálila na Procesce vůz sena. Toho dne Hanse dostal vzkaz s pozváním Zipa k Pašerákovi.

(Mezi lidmi se šuškalo, že oné noci po zavírací hodině mrzáka Throda někdo napadl, ale druhého dne byl v pořádku, belhal se po Pašerákovi bez známek zranění, a tak nikdo nebral řeči vážně.)

Sto let, nebo snad alespoň deset, byla neodmyslitelnou součástí Asylu. Sedávala před obchodem, v němž její rodina i bydlela a kde prodával její manžel… kdeco. Dobře vychovávala několik dětí a současně se starala o spokojenost manžela. A Viděla. S'danzo Kopretina nežádala za svá Vidění mnoho peněz. Viděla přicházet nebezpečí i štěstí, bolest i radost, a viděla souvislosti.

Viděla kdysi dost, aby mohla Hansovi říct o rozsáhlém spiknutí, jež vycházelo ze samotného Ranke. Guvernérova zrádná konkubína zcela omámila Hanse a pomohla mu jedné noci do paláce, aby mohl ukrást Savankh.[1] Kopretina Hanse varovala a on se ze spiknutí stačil vykroutit. Dva konspirátoři zaplatili cenu nejvyšší. Kopretina Viděla pro Hanse i jiné věci. Nemohla si pomoci a měla ho ráda a myslela si o něm, že je to hodný chlapec, dokonce i když věděla, že tomu tak není. A viděla i mnoho věcí pro mnoho jiných. Ilsižany a Twandery, Mrsevadany a Rankance, Syresany a Aurveshany… a teď Beysiby.

Ach ano, dokonce i nejnovější dobyvační nájezdníci přicházeli k obrovité věštkyni, které Hanse říkal „Divizna“ (neboť tak ženu okouzlil a probouzel v ní koťátko) a která sedávala hned před obchodem na stoličce, z níž přetékala na všechny strany. Oblékala se do yardů a yardů pestrobarevných látek mnoha druhů, odstínů a vzorů. Věštila pro Beysibku Esanssu na Anenův den, pak znovu na Ilsův den, stejně tak tomu bylo i následující Anenův den. Žena z rybího lidu namítala, že první výklad byl příliš krátký, a nato při návratu si dovolila postěžovat na přesnost, třebaže jí pomohl nalézt oba ztracené předměty, které hledala. A tak jí Kopretina věnovala další věštbu za poloviční cenu, jenže ta cizí mrcha si tentokrát

[1] Podrobně v povídce „Stínolez“ ve Světě zlodějů, 1979

stěžovala, že se s ní nejednalo s náležitou úctou. (Jedinou příčinou byla osmiletá dcera Kopretiny, která na ni zírala. Je těžké nezírat na podivné zjevy.)

Alespoň že po třetím sezení odešla v povznesené náladě, protože S'danzo ve svém vidění spatřila zlepšení Esanssuina milostného života. Ve všech závodech někdo prohraje, dokonce i dobyvatelé, a Esanssu ten svůj pěkně zpackala. Pochopitelně se vrátila obviňovat Kopretinu. Nadávala a vřeštěla a vyhrožovala tak divoce, že z obchodu vyběhl manžel Kopretiny, protože měl o ženu strach. Esanssu, nepříčetná vzteky, jen ho uviděla, tasila a bodla. Padl a chrlil krev.

Kopretina vykřikla. S vypoulenýma očima se začala hroutit, ale sebrala se, nebo ji spíš podepřel adrenalin, postavil ji na nohy, rozkolébanou hromadu rozevlátých šustících sukní a šálů mnoha barev, odstínů a vzorů. Zcela bez rozmýšlení, celou svou vahou, která nebyla zanedbatelná, do té cizácké zabijácké stvůry vrazila. Beysibka byla strašlivou silou vržena na zeď obchodu. Hlava narazila první. Sklouzla po zdi, zanechávajíc za sebou na omítce jasně rudou stopu, až zůstala sedět. Oči měla otevřené, nohy zkroucené. K hrůze Kopretiny (klečela nad poraněným manželem, plakala, ale snažila se štkaní potlačit, a trhala sukně, aby mohla zastavit řinoucí se krev) byla Esanssu mrtvá.

Už to by stačilo a všichni by věděli, že Kopretina je v úzkých. Spravedlnost je jen slovo a Beysibové byli dobyvatelé. Naneštěstí se toho sběhlo víc; přiběhla beysibská vojínka, kterou zrovna urazily tři ilsižské děti, jež utekly a zdánlivě zmizely ve změti uliček a průchodů. Už tak vzteklá ztratila hlavu, s arogancí všech dobyvatelských sil tasila ze zad dlouhou šavli a prudce udeřila. Manžel Kopretiny bude žít. Kopretina zemřela na ulici.

Hanse dorazil jen několik minut po výbuchu nesmyslného násilí a vraždění. Napůl v ochromení se snažil vyrovnat s pláčem Miniril a křikem a kvílením jejích sourozenců, ale nepodařilo se mu to. Dusil se zármutkem, až nemohl souvisle promluvit, oči pro slzy neviděly. Utíkal, aniž by to vůbec věděl, slepě a plný šílené bolesti ze zármutku. A vzteku.

O několik bloků dál zatočil za roh a narazil na beysibskou mírovou dozorčí. Nikdy se nedozvěděl, zda to byla stejná žena, která zavraždila Kopretinu, milovanou Kopretinu, matku Miniril.

„Poslyš, co to má znamenat –“

„Promiň,“ vyrazil ze sebe uplakaný Hanse a vrazil té stvůře do břicha dýku, zakroutil s ní a zase ji vytáhl. Sotva se zastavil a hned zas běžel dál. Všichni mu šli z cesty, protože Hanse Stínolez se na první pohled zbláznil.

„Poslyš, ty – co tady ty (vyškrtnut) děláš? – tohle je rajón Zipa, Zabloudilče, a ty si neseš pěknej náklad železa. Tady s bráchou si jen vezmeme –“

Tady se Jing, jeden z chlapíků Zipa, zarazil. Poznal vetřelce. Stáli na okraji několika bloků Povětrova, které ovládal Zip. Jing si nikdy nevšiml, že by tento zlověstný chlapík vypadal tak – tak zlověstně. Zle. Černé oči pod černými vlasy a nad šedočervenou rolnickou tunikou vypadaly více než nebezpečně. Obličej měl neklidný, jako kdyby v něm byl tik, a zuřivý výraz očividně ovládal jen s největším vypětím.

„Neznám tě, ale znám tadyhle Mlčocha. Sáhneš po zbrani a jsi mrtvější než ta žabí Ryboočka, na kterou jsem narazil před pár hodinama. Přesto slibuju, že na tebe nepoužiju stejný nůž – nechci mísit krev Ilsižana s odpadem, co mají místo krve… dokonce i když zrovna tak toužíš po rychlé smrti.“ Paže se s trhnutím zvedla a ukázala. „Jsem za Zipovou linií. Běž a řekni mu, že jsem ho přišel navštívit. Se Zipem se známe a čeká mě. Navštívím ho, ale budu mít přitom svoje hračky s sebou. Předpokládám, že on, ty a jeho tělesná stráž budete taky ozbrojeni. Utíkej, Mluvko, hni se! Přiveď Zipa!“

Jing se zamračil, udělal jízlivý obličej a sáhl po meči. Ve stejné chvíli se díval na úzký vrhací nůž v ruce přichystané těsně nad levým ramenem vetřelce. Zůstala tam připravená a Jing nechal krátký nebezpečný meč tam, kde byl. Svět věděl, že bývalý Povětrovan Hanse umí házet nožem, a Jing si myslel, že rozhodně chce žít dál.

Nůž se vrátil do pochvy tak rychle, jako by ho tam hodil Hanse, ale nehodil. S výrazem kvasícího, jen tak tak potlačovaného vzteku se díval na Mlčocha.

„Mlčochu, uháněj a pověz o mně Zipovi. Já tu zůstanu s tvým přítelem a budeme na sebe dělat ošklivé obličeje. Utíkej, krucinál!“

Mlčoch se rychle ztratil. Jing se díval na Hanse, jenž si ho ošklivě měřil. Z nějakého důvodu se zeptal: „Vážně jsi dneska zabil Ryboočku, Hansi?“

„Před pár hodinama. Od té doby se snažím přemýšlet a truchlit. Mám na kontě dvě jejich mrtvoly. Stydím se, že jich není víc, ale něco mi dochází pomalu. A pokud se týká nože, který jsem vytáhl jako varování – věř mi. Tím jsem ty zíralky nezapíchl. Tohle je ten, který byl ve dvou Ryboočkách.“

„Aha. A… tvrdíš, že tě Zip očekává?“

„Nedovedu si představit, proč jsi nedostal povel,“ zalhal Hanse, když zachytil uctivý pohled Jinga. „Jak se jmenuješ?“

O několik minut později přiběhl Mlčoch s příkazem dopravit Hanse k Zipovi. O Hansově arsenálu se nikdo slovem nezmínil. Ušli asi půldruhého bloku a vstoupili do nějakého domu a zase z něho vyšli, potom vlezli do sudu. Ten vedl do krátkého, velice tajného průchodu, který je dovedl k Zipovi. Z boků ho chránili dva strážci a vypadal stejně hladově jako jindy.

„Hansi. Jsi poněkud troufalý, ale proč ne. Co je tak–

„Vloupu se do toho bohem zatraceného paláce, seberu to bohem zatracené žezlo té svině Bey a vyrvu srdce každému bohem zatracenému rybookému vrahounovi, který se mi připlete do cesty, a já doufám, že se mi do ní nějací připletou, Zipe. Myslel jsem, že tě to bude zajímat. Chceš mi pomoct? Hodila by se mi dobrá šňůra, hedvábná, a hodně dobrý lukostřelec s kuráží. Rozhodni se rychle, člověče – jdu na to dneska v noci.“

Když Stínolez vstoupil do vysokého sídla guvernéra poprvé, vešel s pomocí zrádkyně, konkubíny prince guvernéra Kadakitha Lirain. Musel se jen dostat ven se Savankhem. Podruhé přišel sám, a jak si hned uvědomil, neuváženě se ocitl v soukromém bytě prince v patře paláce. Nic neukradl a zase musel ven tajně.

Tentokrát uvnitř asistenta neměl, ale pomoci se mu dostalo. Členové LFOA, kteří se usilovně snažili vypadat nenápadně, strašili v každé ulici v nejbližším okolí. Jiní byli o kus cesty dál, na druhé

straně města, a vyvolávali. rozruch ve snaze přilákat co nejvíc ozbrojených Beyů. Ze stíny zahalené sýpky naproti vnější obranné zdi paláce Hanse pozoroval, jak Zipův nejlepší lukostřelec vypouští šíp. Zasvištěl kolem vížky na vršku paláce a zajištěn dlouhou šňůrou, kterou si nesl s sebou, se zhoupnutím letěl zpátky. Obletěl vížku asi šestkrát, a pak se lukostřelec s pomocníkem zapřeli plnou vahou do šňůry.

Stínolez zvedl obočí a přikývl. „Dobrá práce," zabručel a vynořil se ze svého přirozeného prostředí, ze stínů.

Příslušník LFOA se ani neusmál. Jakmile Hanse držel hedvábné lanko dost silné, aby udrželo dva takové, dělal střelec všechno pro to, aby zloděje napodobil. Pryč do stínů, s lukem přichystaným, pokud by snad chtěl zasáhnout nějaký Beysiban – nebo i šťouravý Ilsižan, neboť splnění úkolu bylo důležitější než jednotlivci. V této chvíli byl Hanse, byť nečlen Fronty, její nejdůležitější osobou. Tak řekl Zip. Nejlepší lukostřelec v Asylu usoudil, že je čtvrtý, po Zipovi a Kamě. Kama byla zrovna teď čtvrtá, protože právě ona byla střelcovou asistentkou.

Chvíli se díval, přízrak, celý v černém přikrčený na střeše sýpky, se přichystal a zhoupl se přes ulici. Zdálo se, že prudce udeřil do zdi paláce. Přesto se hned za okamžik vydal vzhůru.

Šel bez dlouhého nože podobného meči, ale s koženým vakem nacpaným k prasknutí a připoutaným k hrudi a s párem vrhacích hvězdic, ale také s podivnou čtyřbokou hůlkou a samozřejmě s přichystanými šípy a krátkým lukem. Krok po kroku, ruka po ruce šplhal po zdi vzhůru v působivé odrůdě obráceného slaňování.[2] Nakonec ho střelec, Kama a další tajně pozorující členové LFOA ztratili z dohledu, ale nepřestávali čekat a zírat na zeď, jako by jej mohli vidět.

Nemohli. Viděli jen stíny. Jenže některý z těch stínů mohl být Hanse.

[2] Podrobnější popis Hansova vstupu do horních částí paláce najdete ve „Vivisektorovi" ve třetím svazku Světa zlodějů, Stínech Asylu. Lepší cestu nenašli, ačkoli pomoc byla příjemná.

Bylo to zvláštní, skutečně zvláštní. Radostí naplnění Zip a Kama zařídili ledajakou pomoc a nabízeli všemožnou podporu, jakou Hanse ani nepotřeboval a nechtěl. Ještě když se vracel z Povětrova, potkal ženu, kterou dosud nikdy neviděl. Hubenou ošklivou holku s bradavicemi, mateřským znaménkem velikosti citronu a v barvě zaschlé krve na tváři a s tak nešťastnou postavou, že i její matka sebou musí při pohledu na ni vždycky trhnout.

„Tak tobě se říká Stínolez a polezeš nahoru. Můj pán mi nakázal, abych ti dala tohle kouzlo a třikrát tě zapřísahala, abys ho vzal s sebou. Jen si ho strč do bot nebo tak něco a až budeš opouštět svůj… cíl, nech ho tam."

„Jmenuju se Mudge Kraket," odmítal ji Hanse netrpělivě, „a nikam nepolezu. Výšky mě děsí. Proč si nenajdeš někoho jiného, komu bys strčila tu legrační hůlku? Vypadá docela pěkně. Písečná zmije vyřezaná z mahagonu, nemám pravdu?"

„Protože ty jsi Hanse a máš před sebou úkol, který má pomoci Ilsižanům a tím pádem i samotnému Ilsovi, takže ho budeš potřebovat. Je to důležité. Dnes v noci se o tebe zajímají bohové, Hansi." Nepřestávala mu hůlku nabízet.

„To má být rozkaz?" ozval se podrážděně a začínal vypadat nebezpečně.

„Ach, přestaň se chovat hloupě." A najednou zářila, její záře byla jasná jako láska sama, takže Hanse přimhouřil oči a zastínil je dlaní a přál si, aby s čarodějnictvím neměl nic společného. „Vezmi si ho! Ty jsi opravdu tak brzy zapomněl, Synu boha, miláčku?"

Nato se úplně vytratila a hůlka se mu nějak ocitla v dlani. Hanse se rozhodl, že bude nejlíp tu zatracenou věcičku vzít na hradby s sebou. Čarodějnictví měl ve vážnosti. Jen pitomci nemají. Prostě ho neměl rád, o nic víc než jiní bezvěrci. S určitostí doufal, že dnes v noci se už s žádným nesetká. Pokračoval v cestě.

Zatočil do Jirchářské, když se objevilo pravé světlo – Miniril, celá vyčerpaná, skleslá, s uplakanýma očima, v tmavě červených smutečních šatech. Vběhla mu do náruče a okamžitě začala vzlykat. Hanse, jenž se před dvěma hodinami zapřísahal, že brečet nebude, začal ihned nanovo. Zatím ji k sobě tiskl a hladil po dlouhých černých vlasech.

„Mám v úmyslu tohle zatracené město opustit, Mini," prozradil jí potichoučku, „a chci, abys šla se mnou."

„Ale," namítla a trochu se od něho odtáhla, aby mu viděla do obličeje, „proč – proč bys chtěl, abych –" A její oči dostaly nepřítomný výraz. Tělo se jí roztřáslo. Pak, celá napjatá, až se při řeči chvěla, promluvila cizím hlasem: *„Hansi – vezmi s sebou zrzavou kočku."*

„Cože?!"

„Až kvůli Asylu polezeš po hedvábném lanu, Hansi, vezmi si zrzavou kočku."

Hanse ji nepřítomně držel a zíral do prázdna. *U všech bohů, tady je čarodějnictví rozlezlé po všech koutech. Všichni v Asylu vědí, co mám v plánu, a chtějí mi poradit! Když to takhle půjde dál, budu naložený, že se nevyšplhám ani do postele!*

Přesto věděl, že tomu tak není. Věděli o něm jen dva lidé, jeden díky magii a jeden díky náhlému záchvatu Vidění S'danzů. A pamatoval si na hnědý hrnec. A tak když pojednou vzdychla: „Ach. Co tu dělám – musím se jít domů připravit," věděl, že musí zajít k Pašerákovi. Prudce se otočila a utekla. Hanse si zhluboka vzdychl a promnul si tvář. S pocitem neskutečna vykročil.

O chvilku později se očima jako hasnoucí uhlíky díval na Ahdiovizuna. „Ahdio, já –"

„Hanse! U pána bohů Ilse a u Shalpy, Hansi! Chtěl jsem za tebou zajít! Nikdy bys neuvěřil, co se stalo další noc poté, co odtud odešla ta vaše trojka! Staroch Notábl se vrhl na stůl a vychlemtal poslední slzu piva z tvého džbánku. Nejdřív všude, kam až dosáhl, pak kňoural a šťouchal do mě tlapkou, dokud jsem mu nepomohl dostat se ke zbytku! – a džbánků těch dvou se ani nedotkl Co jsi s tou kočkou vlastně provedl – jsi čaroděj, Hansi?"

„Ahdio," řekl Hanse, jako by neslyšel, a aniž změnil výraz, pokračoval: „Potřebuju si vypůjčit Notábla. Jen na chvíli, jen na dnešní večer. Prosím, Ahdio, neztěžuj mi to. Musím ho mít."

„Hansi, ta kočka v životě ne –"

Ahdio se zarazil. Sledoval, jak vešel Notábl a začal se Hansovi třít o nohy obuté do vysokých bot. A tak si teď Hanse nesl ve vaku, kterým nepronikly drápy ani tesáky, zavěšeném na prsou kočku,

lahvičku a (pravděpodobně kouzelnou) hůlku, a na zádech luk a dva šípy. Kočka byla celkem těžká a Hanse byl zvyklý lézt nalehko. Náčiní na zádech mu nicméně pomáhalo udržovat rovnováhu a Notábl byl klidný a tichý. Hanse si řekl, že kočka neváží o nic víc než glazovaný hnědý hrnec s křížky, a pokračoval ve šplhu. Konečně nahlížel oknem ve tvaru diamantu do přepychového bytu, který patříval princi guvernéru Kadakithovi a nyní v něm sídlila sama Beysa. Byl prázdný.

Hanse se zhoupnutím dostal dovnitř. Aniž se rozhlížel, postaral se podle plánu o ústupovou cestu. Hedvábná šňůra volně visící z věžičky na střeše byla ztracena. Ta, po níž sešplhal dolů, byla přivázaná a smotaná na vršku zdi nad ním. Zbývala třetí, velice dlouhá. Připevnil ji za konec k připravenému šípu a zbytek lanka vyhodil z okna. Pak se neobratně připravil, nasadil šíp na tětivu krátkého luku a co nejlépe zamířil.

Dokážu to. Musím. Nechci ten krám táhnout zpátky a střílet ještě jednou! To zvládneš, Hansi! Výdech, nádech, výdech. Zadržet pořádně dech. Napnout tětivu. Zamířit. Hopla. Teď –

Tětiva zadrnčela a šíp vylétl se svistem z okna, za ním se táhla šňůra.

Hanse zamžoural ven a hned viděl, že mu výstřel nevyšel, šíp dopadl daleko od cíle, zahnul doleva. Tisícioký Ilsi, a tamhle dole někdo je a dívá se. *Dejme tomu, že to je Třeštiočko…*

Pozorovatel patřil k mnoha rozestaveným členům LFOA. Nechal minout šíp, zachytil lanko, zvedl ho do výšky a zamával s ním. Rozběhl se k místu, kde čekala Kama a lukostřelec. *Věděli, že to tak může dopadnout*, pomyslel si Hanse s úsměvem. Otočil se a otevřel pevný vak na prsou. Nehlučně se vynořil Notábl a jako pírko doskočil do hedvábím povlečené postele, obložené polštáři. Usadil se, prozkoumal si packu a začal ji olizovat.

Tedy, opravdu báječné, zabručel Hanse. Předpokládal, že bude muset Mini považovat za mladou a nezkušenou S'danzo, která nemůže mít pravdu vždycky. A toho nemožného kocoura bude taky muset vzít s sebou zase zpátky – ale myšlenka na Mini mu připomněla Kopretinu a zamlžila mu zrak. Jakmile si rozzlobeně promnul oči, spatřil dvě věci.

První nebyl odznak Beysina úřadu, ale její koruna, svinutý zlatý had se smaragdy zasazenými na místě očí. Zdobily ho nápadné korály a rubíny a třpytil se kousíčky skla, jež obtáčely tělo mnohokrát kolem dokola. To byla první věc, kterou uviděl: zlatý had, jehož cena byla pro LFOA mnohem větší než pouhé žezlo. Druhá věc, kterou spatřil, byla ovšem živá.

Věděl, že jde o beynita. Nebezpečný, lehce vydrážděný had, jehož uštknutí zabilo člověka během jediné minuty – a neexistoval způsob, jak jed zastavit nebo mu čelit. Tento byl zřejmě cvičený – had–hlídač. Ležel asi čtyři stopy od něho na koberci a upřeně ho pozoroval.

Ach, bože můj, blesklo Hansovi hlavou, *je po mně.*

Na samém kraji postele, ani ne dvě stopy přímo nad hadem, vyhrbil Notábl hřbet a zasyčel. Had škubl hlavou a zadíval se na kočku. Notábl zlostně a hrdelně zavrčel. Beynit se malinko stočil jako zvlněný provaz a Notábl ze sebe vydal další výhružnou poznámku. Vtom to tak nahlas zasyčelo, až si Hanse myslel, že to muselo zvednout na nohy každého nemrkajícího rybookého strážce s šavlí na zádech, co jich jen v paláci bylo. Hanse šoupal nohy dozadu a stranou. Pohyboval se pomaleji, než kdy jindy, a přitom vytahoval z opasku jednu vrhací hvězdici. Beynit pohyb zachytil a cukl hlavou, aby na něho upřel pohled… a Notábl mu s hlubokým vrčením dopadl za ocas. Zlomil hadovi páteř. Plaz byl uschován do nejbližšího hezkého, tmavého úkrytu – do vaku tak nedávno obydleného Notáblem.

Hanse bleskově stáčel okraj, roloval ho a pevně ho zajistil. Z pytle by se nedostala ani žížala, ale Hanse vysvlékl jeden polštář z pěkného pruhovaného saténového povlaku a nacpal do něho vak. Padl mu dokonale, výsledek vypadal úhledně a spořádaně. Hanse ještě co nejpevněji svázal polštář azurovou šerpou z nějakých šatů.

„Připomeň mi, abych ho vzal s sebou," zamumlal a spěchal za korunou Ti–Beysy. Notábl neříkal nic, jen čučel na pytel a ocasem napodoboval nervózního hada. Hanse vytřásl z povlaku další polštář, tentokrát zvolil tmavý, a s úsměvem do něho vrazil korunu hodnou královského výkupného – nebo odporného městečka Asylum. I teď hedvábný balíček zavázal a velice rychle si ho připevnil na záda.

„Notáble,“ řekl a s přehnanou opatrností zvedl polštářový povlak, který skrýval pytel z vařené kůže, o němž si nepřestával připomínat, že je sdostatek pevný a silný, aby zadržel zdařilý úder dýkou, „musíme jít. Tentokrát se bohužel neponeseš v pytli. Tenhle had bude mít pro Z – pro Asylum svou cenu. Máš nějaké návrhy ohledně svého cestování?“

Notábl mu kupodivu odpověděl milým, ale tichým „mňau“.

„Taková odpověď,“ zhodnotil kočičí řeč Hanse, „stojí za starou belu. Koukni, co pro tebe mám.“ Z váčku u pasu vytáhl lahvičku a nalil do skvostně tepané rankanské misky, která nepatřila Beysibům, pivo. Od té chvíle Hanse jen nervózně, rozčileně pobíhal kolem okna zatímco jeho zatracený kočičí společník způsobně chlemtal, jako kdyby měl k dispozici všechen čas na světě a navíc ho zdržoval bolavý jazyk.

Když už svačinka trvala asi tak měsíc, Notábl dopil a zvedl pohled černých mramorových očí nahoru. S přehnanou pečlivostí si olízal čumák a začal pracovat na vousech.

„Dostal jsi mě,“ oznámil mu Stínolez. „Odcházím.“

Notábl řekl „mňau“ tak sladce, až se zvedal žaludek, a znovu vyslal jazyk na okružní cestu kolem celé zívající tlamy. Hanse se zašklebil a chystal se vyhoupnout z okna, když se rozpomněl, otočil se a hodil na podlahu hůlku vyřezávanou jako had. Přistála asi stopu od Notábla a stopu se kutálela. Notábl se mihl těsně kolem Hanse a přistál na okenním parapetu. Tam se obrátil, aby se mohl podívat.

„Jen se na sebe koukni. Nejstatečnější kočka na světě, když jde o něco živého, ale bojíš se –“

Hůlka se zatetelila, kroucená řezba zdánlivě s kroucením ožívala. Pak, zatímco Hansovi pochodovaly po zadech stovky mravenců, hůlka se skutečně pohnula. Klouzala po podlaze, vylezla na postel a do jejího vzdálenějšího rohu a pak do hezky tmavé skrýše: pod Beysinu zdobenou hedvábnou přikrývku.

„Musím z toho zatraceného města vypadnout,“ zamumlal Hanse rozkolísaným hlasem a vylezl z okna. Musel se za pomoci hedvábného lana vydrápat po zdi z hnědožlutých kamenů, aby mohl po jiné zdi zase slézt dolů – to všechno na půdě paláce, pak přes hradbu a Procesku, kde Kama a její společníci upevnili konec šňůry

se šípem. Notábl ho cestou na střechu předběhl. Hanse mu věnoval zlobný pohled. Kéž by i on dokázal takhle šplhat po zdech. Možná s pařáty, které si Třeštiočkové nasazovali při jídle na prsty…

Ležel nahoře na břiše a vytahoval se mezi dva zuby cimbuří, které zoubkovalo obrannou zeď kolem střechy, když uslyšel hlas. Přízvuk nepatřil ani Rankanci, ani Ilsižanovi.

„Tak. Mizernej zlodějíček se snaží o přepad, co? Tak, ty ilsižskej slizoune, dneska jsi lezl naposled!“

Hanse uslyšel zvuk meče vytahovaného z pochvy na zádech. Nepochybně měl Stínolezovi zasáhnout krk. Nebo zápěstí nebo předloktí. Na tom nezáleželo. Byl naprosto bezmocný a zranitelný. Ležel na břiše a křečovitě se držel oběma rukama, zatímco nohy se mu komíhaly v prázdnu.

V následujícím okamžiku se tak vyděsil, že se málem pustil a spadl, neboť mu na uši zaútočil nejhlasitější a nejstrašnější skřípavý jekot, jaký kdy v životě slyšel. Hanse hrabal rukama, škrábal se po zdi, až se mu podařilo zkroutit krk, aby se mohl podívat nahoru.

Spatřil vrávorajícího beysibského strážce, vyděšeného příšerným zvukem, a spatřil rovněž zrzavou čmouhu, což nebyl nikdo jiný než Notábl v letu. Kočka se pustila do vykousávání děr v ruce Třeštiočka a ten pitomý více než vykolejený chudák zapomněl, co dělá, a vyrazil na kočku s mečem. Útok ho stál nejen bolest, protože zasáhl vlastní paži, ale přišel o rovnováhu. S heknutím proletěl vpravo kolem Hanse a skrz cimbuří nějakých sto nebo více stop dolů, kde se konečně rozplácl v nepěknou hromádku.

Miniril to znovu dokázala, napadlo Hanse, když se kroucením vytahoval na střechu. Trvalo mu to dvojnásobnou dobu, než by mělo. *Všechno věděla a Notábl mi prostě zachránil život. Zřejmě dvakrát. Ale i on spadl spolu s Třeštiočkem? jak jen to vysvětlím Ahdiovi?* Vtom již stál na nohou, připraven chytit se napjatého lana vedoucího dolů a ven a dolů, když se znenadání z blízkého zubu ozvala kočka tázavým „mňau?“.

Hanse nedokázal ovládnout přidušený smích. „Miluji, tě, kočko! Nechceš si naskočit a svézt se dolů? Ale dávej bacha – zatneš mi dráp do ramene a povím Ahdiovi, že na chytání myší jsi moc měkká!“

Lezli dolů.

Had z komnat Beysy bude užitečný – on, jeho jed a pár lékařů budou spolupracovat na objevu protijedu. Pokud šlo o Beysu, nepochybně si s písečnou zmijí v posteli docela užila. A pokud šlo o korunu Ti–Besy – LFOA měla vyhráno. Uprostřed všeho tlachání a hlomození hlasů LFOA Hanse raději zapadl do ústraní, prchaje před chválou a přehnaným velebením. Věděl s jistotou, že se odtud něco dostane. Krádež a úder proti vetřelcům znamenaly mimořádný úspěch. Někdo prozradí: udělal to Stínolez.

Musím se z toho zatraceného města dostat!

Miniril šplhala společně s ním do dlouhého, táhlého kopce. Vedla osla, on koně.

„Musím odejít z města," oznámil jí předtím. „Možná… možná napořád. Půjdeš se mnou, ano?"

Dlouho si jej pozorně prohlížela, až nakonec přikývla. „Půjdu."

Nahoře na Orlím zobanu teď přivázali obě zvířata provazy k povaleným zbytkům kvalitního stavebního kamene a Hanse šel ke staré studni. *Kéž bych byl nehodil všechny peníze sem*, myslel si. *Tohle bude pořádná dřina. Bohové, jak já si přeju, abych už je měl venku!*

Protože si podle své volby pamatoval jen to, že je Hanse, syn sotva poznané matky a nikdy nepoznaného otce, jenž pro ni znamenal jen náhodnou známost, nevěděl nic o předešlých přáních. Značně ho překvapilo, když mu dvě obtěžkané kožené sedlové brašny vyplavaly naproti a s hlasitým odkapáváním skočily do rukou.

Zip a Jing a mnoho dalších byli značně překvapeni asi o hodinu později, když se k nim zdánlivě z oblohy snesl velký kožený vak. Udeřil o udusanou zem povětrovské „ulice" a při silném nárazu se ozval cinkot… následovaný blýskavou, cinkající, kutálející se, hopkající záplavou poctivě ražených stříbrňáků, které se z něho rozstřikovaly.

„Pro Asylum," zavolal hlas shora. Nepatřil Ilsovi, dokonce ani ne Shalpovi, ale zloději na hřebenu střechy. Vytáhnout na něj pytel dalo spoustu práce, ale výsledný dojem byl skvělý: „Stínolez se

dostane kamkoli, do paláců a dokonce i do posvátných a střežených míst Zipa!“

„Hansi! Právě jsi byl zvolen zástupcem velitele a mistrem taktiky! Pojď dolů, člověče!“

Čekali dlouho.

Mnohem, mnohem později uvedl pobočník do stanu velitele hlídku. „Promiň, generále. Běž dál, Pheresi.“

„Pane, je tady jeden muž a jedna žena, oba celkem mladí. Křiváci. Myslím, že jsou Ilsižané, pane. Na koni a na oslu. Ve starém popraskaném sedlovém vaku vezou spoustu stříbra – pytel je veliký. Chlapík odhrnul bílé šaty a kápi a ukázal mi, že je celý oblečený do černého. Vykládá, že je tvůj přítel. Je z Asylu. Říká, že vylezl rovnou ze stínů. Pane.“

Generál nevěřícně zíral, pak se usmál a vstal od cestovního stolu. Prošel kolem obou mužů ven ze stanu. „Hansi!“ zvolal Tempus.

Gyskuras

Lynn Abbey

K odhalení minulosti mladého muže nepotřebovala Illyra žádné zvláštní schopnosti S'danzů. Odjakživa byl krysou ze stoky. Zanedbanou tvář mu zohyzdily choroby. Pozoroval ji a její stolek na vykládání karet se zoufalou naléhavostí člověka, kterého tloukli a zrazovali, ale on stále doufá ve vítězství. Snažila se ho významným pohledem vytlačit ze svého obchůdku, když vtom hodil starodávnou, umolousanou zlatou minci na šedé sukno karetního stolku, vedle něhož stála.

„Musím to vědět. Lidi říkají, že ty to vědět budeš, že vždycky znáš odpověď.“

Překvapivě hluboký hlas změnil jednoduché věty na obžalobu.

„Ne pokaždé,“ odpověděla. Naslouchala pravidelnému bušení Dubrova kladiva. Prsty jí visely ve vzduchu nad mincí.

Teď, když Kopretina byla po smrti a její dcera utekla se zlodějem Stínolezem, měla Illyra víc zákazníků. Pokaždé, když pomyslela na obrovitou ženu, která pro ni uchránila právo patřit mezi asylské S'danzy, nemohla se ubránit žalu tak ohromnému, jako byla ta žena sama. Chtělo se jí zavázat šňůru ve dveřích, otočit se zády k Daru Vidění a dát svému žalu volný průchod, ale přicházeli, přinášeli své mince, dožadovali se jejích služeb a ona nevěděla, jak se jich zbavit. Dubro pomáhal, odstrašil všechny, z nichž vycítil nějaké nebezpečí, ale tohoto nechal projít. Ukazováčkem otřela peníz. „Pokud existuje odpověď, někdy ji najdu.“ Přes jednu ruku si přehodila sukně a usadila se za stolkem. Druhou rukou mu pokynula, aby se posadil na stoličku. Když se dal do vyprávění, ležel zlaťák stále na suknu a karty měla dosud svázané hedvábnou stužkou.

„Včera večer jsem zabil prase. U Březnice – pro štěstí. Potřebuju hodně štěstí.“

Illyra cítila, jak se mezi ně vkrádají první lži. Asylum se nadouvalo beysibskými žaludky a Ranke, samo rozervané válkami a úkladnými vraždami, ztrácelo v tomto koutě kdysi velkého císařství na významu. Dokonce i kanálové krysy by měly vědět tolik, aby prase prodaly za beysibské zlato a za ně si koupily štěstí.

„Odnesl – odnesl jsem krev na jedno místo, zvláštní místo. Patří mně a Vashankovi. Tu krev jsem mu dal.“

Odložila karty a potlačila třas. Na rozdíl od mnoha žen S'danzo, sedících ve svých komůrkách po celém císařství, měla Illyra skutečně Dar vidění. Žena S'danzu takovým darem nenadaná přežívala tak, že bez posměšků naslouchala svým zákazníkům a karty používala jako mystérium. Illyra používala karty jako inspiraci. Vedly ji, kyž na ni sestoupil Dar. Když se před ní odhalil tento mladík, žádnou inspiraci nepotřebovala.

Bylo to jako vítr. Bylo to horké a studené, mokré i suché, všechno současně.“

„Pak nemohlo jít o vítr,“ vysvětlila mu, třebaže prostřednictvím Daru viděla v jeho vzpomínkách, jež teď vířily kolem ní, pravdu. Ne její Dar se vymkl kontrole. Snažila se ho zarazit.

„Byl to vítr. A krev – krev na sobě měla jiskry.“

Viděla tajné místo v jeho mysli: opuštěný oltář poblíž mokřin, objevený mladíkem, který se před ním modlil, aniž by věděl, komu patřil nebo patří. Krev obětovaná na kamenech pokrytých mechem – ne prasečí, ale lidská: beysibská krev a kousky masa, které odřízl z jejich mrtvol jako obětiny pro své soukromé uctívání. Illyra cítila, jak kolem něho skučí nelidský vítr, ačkoliv zbytek mokřad ztuhl v ochromení. Viděla, jak po krvi tančí modrobílé plameny. Slyšela pronikavý klokot dětského smíchu, když sraženou hmotu na oltáři pohltily plameny. Pak se Dar vytratil a zůstal jen otrhaný, vyděšený mladík – jenž si říkal Zip a své pravé jméno chtěl zatajit i sám před sebou. Upřeně ji pozoroval.

„Nuže, co vidíš. Slyšel mě Bůh bouří? Poctí mne Vashanka svou přízní? Mohu jej k sobě připoutat? Prodej mi nápoj, kterým se spojím s Hromovládcem!“

Měla v úmyslu poslat jej pryč. S'danzové žili bez bohů a byli nejraději, když se bozi obešli bez S'danzů. Nebylo podstatné, že na jeho otázky znala odpovědi. Zaměřil její Dar na boha.

Přála si, aby chlapec a všechno z jeho vzpomínek odešlo dřív, než si to všimne jí. Jenže pořád slyšela smích.

Neznamenalo to, že ať mu odpoví nebo ne, ke škodě už stejně došlo?

Váhání si mylně vyložil jako hrozící zradu. „Nesnaž se z toho teď vykroutit.“ Natáhl se přes stolek a popadl ji za zápěstí.

„Jestli chceš mluvit s Bohem bouří, navštiv kněze,“ odvětila s ledovým klidem a vykroutila se mu jediným nepatrným, hbitým pohybem, jaký dosud nikdy neviděl ani nepocítil. Ale pro kováře, jehož kladivo zvonilo ve slunečním světle před obchůdkem, bývala i ona krysou ze stoky. Znala tu jeho nestoudnou pýchu – a stejně jako on věděla, že ho může bez varování rozdrtit každý zásah osudu. Nechtěně spadl do něčeho rozsáhlejšího a nebezpečnějšího, než si kdy dokázal představit. Dychtil po vzrušení a slávě, ale stejně tolik se jich bál.

„Co vědí kněží?“ zeptal se, jako by s ním nějaký kněz mluvil. „Čenichají kolem hadů. O Vashankovi nevědí nic.“

„Jestli víš o tolik víc než kněží, určitě víš víc než nějaká věštkyně S'danzo.“ Přistrčila mu nazpátek zlatou minci.

„Taková vykladačka osudu, která je poloviční S'danzo a která věděla, kdy připluje ta zatracená flotila, by mohla s Vashankou mluvit. Jen kdyby měla dost kuráže.“ Mince si nevšímal a upřeně se jí zadíval do očí.

Všechno, co přežilo v útrobách Asylu, bylo nebezpečné. Zip jí svými představami už znesvětil domov. Bylo by nebezpečnější, kdyby jeho modlitby, oběti a oltář byly opravdové – nebo by to bylo naopak?

„Nestojím ani o tvoje zlato, ani o nic jiného. Vashanka už není.“

Zhroutil se na stoličku, jako by do něho uhodilo. Určitě slyšel, co se šeptalo mezi lidmi, prožil bouři, která se postarala, aby bylo Vashankovo jméno serváno z klenáků panteonu. Snad tak docela neuvěřil, že na obloze nad Asylem byl poražen rankanský

Hromovládce, ale jestliže chtěl přežít, měl se už dávno naučit skrývat strach.

„Dávám mu na oltáři krev… a on si ji bere!“

„Hlupáku! Nech bohy kněžím! Najdeš v blátě u Březnice haldu zvětralých kamenů a myslíš si, že si můžeš Vashanku přilákat. Vashanku! Rankanského Boha bouří – a na krev prasete!“

„On mě slyší! Cítím ho, ale neslyším! Něco mi říká a já ho neslyším!“

„Nechtěj vědět, co tě slyší. Cožpak mohlo Ranke postavit Vashankovi chrám a nechat ho na pospas Březnici? Cožpak mohlo celé Asylum kromě tebe zapomenout, že tam je?“ Stála, skláněla se nad stolkem a křičela mu do tváře. Nevnímala nic, jen smích, který jí zůstával v hlavě. Nedokázala Vidět, co už vzkřísil, ale bylo to tím výraznější, čím déle tu seděl a útočil na ni svými obětinami a vzpomínkami.

„Běž odtud! Vashanka tě neslyší. Žádný dosud zrozený bůh tě neslyší! Nic tě neslyší! Přeju si, aby se to bahno zvedlo a pohltilo tě, ještě než tě něco zase uslyší!“

Nevěřila, že by S'danzové měli možnost někoho proklít, ale ta krysa uvěřila. Zip couval, dokud mu na nohy nepadlo sluneční světlo ode dveří, pak se otočil a uháněl. Ani si nevšiml nebo mu bylo jedno, že si s sebou nevzal svůj zlaťák.

„Lyro! Co se stalo?“ zavolal Dubro od vchodu. Už už vyběhl za mladíkem, ale obrátil se a rychle zachytil Illyru, než se zhroutila na stolek. Nesl ji v náruči jako nemocné dítě a vyčítal si, že v mladém muži nevycítil nebezpečí. Illyra zatím šeptala útržky vět v prastarém jazyku S'danzů.

Vymetač stok s krysí tváří ji přinutil, aby Viděla, co nemělo být spatřeno a co se ani neodvažovala uchovat v paměti. S každým výdechem a úderem srdce nabíraly obrazy a povědomí na obrysech. Illyra se úporně snažila před skutečností zavřít oči, avšak šířila se jako jed ve víně a odsoudila ji se stejnou jistotou, s jakou odsoudila onoho mladíka. Illyra svou znalost spoutala do podoby velkého černého ptačího mrchožrouta, jací se v hejnech vznášeli nad márnicí, a s prudkým vzlykem ho pustila na svobodu.

„Lyro, co je s tebou?“ ptal se manžel, hladil ji po vlasech a utíral jí slzy cípem propocené tuniky.

„Nevím,“ přiznala bez vytáček. Ve vzpomínkách jí visela lesklá temnota vlastního vymýšlení. Zůstával strach a pocit odsouzení, ale sama vize byla vyleptána. Vytrval jen hlas plačícího dítěte. „Děti,“ zašeptala.

Dubro nechal kovárnu na starosti svému novému, horlivému učni a vydal se za Illyrou přes bazar do ulice Červených luceren. Děti byly nevyhnutelným vedlejším produktem života v této ulici, a i když většina z nich skončila ve stokách, několika se dostalo výhody zdravého, zajištěného dětství přímo v domech. Madam pevnosti podobného Domu Afrodisiina Myrtis se starala o chlapce stejně dobře jako o děvčata a výměnou za vyučení jednoho mládence u kováře poskytla přístřeší chlapci a děvčátku, dvojčatům Illyry a Dubra.

V odpoledním slunci byla ulice tichá a obyčejná. Illyra se pustila Dubrovy ruky a řekla si, že žádné nebezpečí neexistuje, že černota v její mysli je jen noční můra, které se zbaví, na kterou zapomene. Mladé ženy, která jim běžela naproti, si nevšimla, dokud před nimi nepadla na kolena.

„Shipri buď pochválena, jste tu! Spal s ostatními –“

Hysterie ženy v Illyře znovu rozdmýchala úzkost a probudila Dar vidění. Spatřila pokoj, kde se zamračená Myrtis skláněla nad kolébkou, kde se v tmavém koutě krčila buclatá plavá Lillis a kde už před chvílí přestal plakat její rok a půl starý syn. S jistotou danou viděním vykročila dolů po schodech, do chodeb.

„Přišli jste tak rychle,“ zarazila se madam neurčitého věku, když zvedla oči od kolébky. V nenadálém zmatku nakrčila čelo. „Ach ano, ty máš přece Dar vidění, že?“ Zmatek se vytratil. „Pak tedy víš to co já.“ Uvolnila u kolébky místo pro matku dítěte.

Chlapeček strnule ležel, stravován jakousi prudkou, paralyzující horečkou. Dýchal nepravidelně, každé zalapání po vzduchu mohlo být poslední. Na špinavých líčkách osychaly slzy. Illyra jednu stružku otřela prsty a roztřásla se. Samotné slzy byly černé.

„Neznám podobnou nemoc," přiznala Myrtis. „Poslala bych vzkaz Lythandovi, ale nyní se k Modré hvězdě nedostanu. Můžeme pozvat Stulwiga nebo nějakého jiného –"

„Není třeba," odmítla unaveně Illyra.

Viděla všechno dvakrát: jednou vlastníma očima a rozumem, podruhé skrze Vidění. Jindy by ji podivnost všeho zarážela, ale protože zde hrálo roli i Vidění, nic ji nepřekvapovalo. Dubro odhrnul závěs a připojil se k nim. Pohlédla na něho a spatřila ho v celistvosti života: jeho dětství, dospělost, smrt – a rychle oči zase sklopila. Opět vložila Vidění do havrana a pustila vědomost na svobodu, ale nová temnota, kterou v ní za sebou zanechala, byla ve srovnání s tou starou nepatrná.

Mohla se jen dívat na svého mělce dýchajícího syna, jehož postava a osud byly v obou viděních, a tak ji s ním nechali o samotě. Seděla v houpacím křesle a cítila, jak se jí čtverec světla, které sem dopadalo oknem, posouvá po ramenou, pak první chlad soumraku. Slabého vývaru, který jí donesli, si nevšímala, ale s příchodem chlad houstnoucí tmy se zabalila do tlustšího šálu. Pohybovala se stejně málo jako Arton v její náruči.

Svěží vítr přinesl do Asylu změnu počasí: přes měsíc se téměř rychlostí bouře hnaly řídké mraky. Byla asi tak půlnoc nebo o něco málo později, když se probudil k životu stín vržený měsícem a spočinul na pelesti kolébky. Illyra sklopila hlavu a svolila k návratu havrana. Vidění zesláblo a přetvořilo se, tentokrát beze tmy. Spatřila obličej Zipa, jeho tmou překvapený oltář a stopy Boha bouří v mračných slzách svého syna.

Dosud nevěděla, jak Artona zachrání, ačkoli Vidění a vidění spolu nyní souhlasily a tam, kde původně byla jen temnota, se objevily stezky závažnosti se stříbrným okrajem. Neměla ještě pevný plán, ale přitáhla si vypůjčený šál pevně k tělu a nikým neviděna, beze světla, vyšla zadním vchodem z Domu Afrodisiina.

Bylo už hezky po půlnoci, protože ulice ztichla a měsíc klesl za obzor. Z přístavu se připlazila mlha a zdůraznila ticho, temnotu a nebezpečí. Illyra, která město neměla ráda a pohybovala se v ulicích tak málo, jak jen bylo možné, kráčela s jistotou ke kasárnám místní posádky, kde její nevlastní bratr velel strážím. V hlavě se jí ozývalo

klevetění bazaru: jak je Asylum ještě nebezpečnější než dřív, jak si v něm hájí své zájmy tolik gangů, žoldnéřů a vojáků. Připomínala si také, že žádný S'danzo nikdy nevyužil Vidění tak jako ona, když procházela v naprosté tmě, naprosto o samotě a naprosto bezpečně ulicemi. Nemusela se sice spoléhat na jeho rostoucí možnosti, které začínala chápat nad svým synkem, poznamenaným nějakým neznámým bohem bouří, ale rozrušená přesvědčením o samém Daru vidění pustila všechny myšlenky z hlavy a hbitě se vyhýbala stříbřitým odpadkům.

„Ischade?“

Illyra se otočila. Ani jméno, ani chraptivý hlas, který ho zašeptal, jí nic neříkaly. Vidění se zaměřilo na otrhaného žebráka.

„Proč se tudy touláš zrovna dneska?“ chtěl vědět muž.

Tak jako se v jejím vidění objevil Dubro, měl v něm teď své místo král žebráků – a zrovna tak i nekromantka Ischade, s níž si ji spletl. Couvla před ním stejně jako on před ní, třebaže v takové tmě ji nemohl vidět. Pouze vycítil, že v něm vidí něco, k čemu je dokonce i Ischade slepá. Rychle se sžívala s novými stránkami Vidění. Pokračovala v cestě a ani nepotřebovala přelévat vizi žebráckého krále do tvaru havrana, aby se jí zbavila. A když ji oslovila hlídka u kasáren, použila, co se naučila. Hleděla do pochodní osvětleného obličeje tak dlouho, až muž, zastrašený naprostou vlastní bezbranností, ustoupil stranou a nechal ji projít do společenské místnosti.

„Cythen?“ zavolala Illyra. Věděla, že v zakouřené místnosti je žena.

„Lyro?“ Z hloučku mužů se vynořila žoldnéřka. S pevnou rozhodností položila S'danzo ruku na rameno a odtáhla ji do výklenku. „Lyro, co –“

Illyra pohlédla druhé ženě do tváře. Cythen se přikrčila, pak se ale rozzlobila a tentokrát to byla Illyra, kdo musel uhnout očima.

„Není ti nic?“ vyzvídala Cythen.

„Musím vidět Walegrina.“

„Za úsvitu mu začíná hlídka. Zrovna si šel nahoru lehnout.“

„Musím ho vidět hned.“

Cythen potahovala za oblýskaný amulet. „Lyro co je s tebou?“

„Musím mluvit s bratrem, Cythen.“ Hlas Illyry se třásl vlivem Vidění a odhodláním promluvit si s Walegrinem, ještě než svítání ozáří Zipův oltář. Zatímco Cythen probouzela nešťastného Walegrina, čekala Illyra v důstojníkově kanceláři v patře. Vstoupil jako zelenooký smrtící přízrak plný výhružek a vzteku, ale čelila mu s klidem a Viděním vepsaným v očích.

„Potřebuji, abys mi pomohl,“ oznámila zaraženému, podezíravému nevlastnímu bratru. „Unesli mi syna, ze kterého jsi udělal občana Ranke.“

„V ulici Červených luceren přechází hlídka. Je tam stejně bezpečně jako v samém paláci.“ Hájil schopnosti svých mužů, ale současně si k holeni přivazoval bronzové, cvočky zdobené brnění. „Hlásila jsi jim zmizení? Provedli už nějaké pátrání?“

„Tady nic nezmůžou.“

Walegrin odložil druhé holenní brnění a zíral na ni. „Illyro, co se ti stalo?“

Illyra zjistila, že v jeho společnosti už není Vidění tak jasné. Viděla jej, jak nese její zprávu, ale neviděla ho, jak přivádí hlídku k Zipovu oltáři, aby ho mohli zničit. „Odpoledne ke mně přišel nějaký mladík s povídáním o oltáři u Březnice a o duchovi Boha bouří, kterému tam přináší oběti?“

„Arton… jako oběť?“ Bylo to nezákonné, ale stávalo se.

Illyra zavrtěla hlavou. „Ten mládenec – většinou mu říkají Zip – mi do života vnesl svého mizerného démona. Je hnusný, ani popsat se nedá. Chtěl mě s ním ovládnout. Když jsem odmítla, sáhl po mém synovi. Arton pláče černé slzy.“

„Jed – od Zipa?“ Už si přivázal druhé holenní brnění. Při vyslovení jména toho lumpa se usmál. „Na toho chlapíka jsem potřeboval něco neprůstřelného. Něco, co by nerozdmýchalo plameny ještě výš. A některé Beysibky dokáží v krvi utvořit léky. Jestli vyléčí asylské dítě, pak nastane i uklidnění –“

Illyra tloukla pěstmi do stolu. Ani on ani Vidění nepostupovali podle jejího přání. „Ty mě neposloucháš! Arton nemá v krvi žádný jed, bratře. Usilují o něho duchové. Na březnickém oltáři povstali duchové bohů. Co bys mohl pro Artona udělat a já to ještě nezkusila? Co by mohly udělat Beysibky s nahými prsy, když duch nějakého

boha bouří sedí na svém oltáři a čeká na další příležitost? Ty znič oltář. Já zachráním syna.“

Walegrin si ji změřil jedním okem, pak druhým a prsní krunýř nechal ležet na stole. „Illyro, moji lidé mají co dělat, aby udrželi Spleť. V tomhle městě je víc vražd a intrik, než si člověk dokáže představit, a ty bys mě hnala do močálů u Březnice, jen abych hledal rozpadlou hromadu kamenů. Pokud ti jde jen o ten oltář, řekni si Dubrovi – vezme si na něj kladivo.“

„Dubrovi jsem to neřekla.“

Zvedl jedno obočí. Myslel si, že dvojice před sebou nemá žádná tajemství. Chystal se položit další otázky, jenže Illyra se otočila ke krbu.

„Nevím, proč jsem tě přišla poprosit o pomoc.“ Obrátila se a chvíli si prohlížela místnost. „Vidění slábne a já teď nevím, co mám dělat.“

„Můžeš tady počkat,“ navrhl téměř laskavě. „Ráno podám hlášení. Nebo tě doprovodím k Afrodisii a k Artonoví a můžeš čekat tam.“

Stříbrná průzračnost Vidění byla ta tam a ona samozřejmě nemohla předvídat, kdy se vrátí. Nadpřirozená jistota, kterou jí dodávalo, vyprchala. V kasárnách přežívalo příliš mnoho hrozných vzpomínek z dětství, a tak jeho nabídku přijala. Walegrin zavolal Cythen a dva další, aby jí dělali doprovod. Každý z nich nesl pochodeň tak těžkou, že v případě potřeby mohla posloužit jako zbraň

V jedné chvíli je zdržely zvuky rvačky ve slepé uličce. „LFOA,“ zamumlal Walegrin, když se bojující rozprchli, ale Illyře, negramotné a svázané s bazarem, výraz nic neříkal.

Myrtis žoldnéře přivítala poháry alkoholizovaného vína. Illyra prchla do dětské ložnice, kde jak předpokládala i bez Vidění, nedošlo ve stavu syna k žádné změně. Dubro si vzal bezvědomého syna z kolébky a ukrýval drobečka v náruči, zatímco Lillis, vyčerpaná a znepokojená, protože nechápala bratříčkovo chování, seděla s divokým pohledem na zemi a lepila se otci na nohu.

„Řídila ses nějakou intuicí S'danzů?“ zeptal se Dubro.

V hlase se neozval sebemenší náznak obvinění.

„Myslela jsem, že by mohl pomoct Walegrin.“ Illyra uvolnila plášť z ramenou. „O něco se pokusí, i když nevím, jestli to nakonec bude pomoc nebo přítěž. Nezbývá než se modlit.“

„A ty se modlíš?“ zeptal se manžel, jako by mluvil s neznámým člověkem.

„K tomu, kdo chce našeho syna – ano.“

Po nějaké době obloha zrůžověla, pak změnila barvu na zářivě modrou. Stav Artona se nezhoršil, ale ani nezlepšil. Navzdory úzkosti se Illyra a Lillis opřely o kováře a podřimovaly. Děti, jež byly před snídaní obyčejně zdrojem zmateného hluku, někdo odklidil do vzdálené části domu. Rodina čekala v tichém odloučení.

Černý pták, ne tak velký jako ten, na jakého Illyra změnila své Vidění, ale nepopiratelně skutečný, hlučně krákal před oknem. Illyra se probrala a zadoufala, že by se k ní mohlo vracet Vidění. Než mohla rozpoznat, jak se věci mají, ozval se z chodby rozruch, který vyvrcholil příchodem hierarchy Vashanky, Molina Světlonoše do dveří dětského pokoje.

„Illyro,“ oslovil ji kněz. Nikoho jiného v místnosti si nevšímal. Illyra nevěděla, jak jinak by se měla zachovat, a tak před ním poklekla: kněz měl skutečnou moc, i když jeho bůh již nebyl. „Jak je malému?“

Zavrtěla hlavou a vzala Artona Dubrovi z náručí. „Nelepší se. Dýchá, ale nic víc. Jak to víš? Proč jsi přišel?“

Molin se trpce zasmál. „Nečekal jsem, že zrovna já budu odpovídat na nějaké otázky. Vím to, protože mi záleží na tom, abych věděl, co se v Asylu děje, a abych poznal pravidla, podle kterých se mu dá vládnout. Šla jsi za místní posádkou. Řekla jsi, že ti „unesli“ syna. Mluvila jsi o duších a bohu bouří, ale o Vashankovi ses nezmínila. Chtěla jsi po bratrovi, aby se vypořádal s oltářem, ale ty jsi měla v úmyslu zvládnout všechno ostatní.

Říká se, že máš pověstný Dar vidění S'danzů. Rád bych věděl, co přesně jsi Viděla.“ Kněz nevypadal překvapeně, když jedinou odpovědí Illyry byl zoufalý upřený pohled na podlahu. „Co kdybych zkusil tě přesvědčit.“

Uchopil ji jemně za paži a odvedl ji do mrňavého atria, kde na stromě hřadoval havran. Dubro vstal a chtěl jít za nimi, ale dva němí

chrámoví služebníci, ozbrojení těžkými kopími, ho přiměli zůstat s dětmi.

„Nikdo tě nezradil, Illyro, a ani tě nezradí. Walegrin nevidí širší souvislosti, když mi hlásí podrobnosti, ale ty – mohla bys vidět ještě větší obraz než já. Máš Dar vidění, Illyro, a dívala ses na Boha bouří, že?“

„S'danzové nemají bohy,“ bránila se.

„Ano, ale jak jsi sama přiznala, něco tvého syna posedlo a to něco má cosi společného se známými bohy.“

„Ne s bohy, ale s duchy bohů – s gyskury.“

„Gyskury?“ Molin válel slovo po jazyku. I havran si s jeho zvukem pohrál zobákem. „Duchové? Démoni? Ne to bych neřekl, Illyro.“

Povzdechla si a odvrátila se. Zesílila však hlas, takže uslyšel to, co žádný suvesh před ním. „Vidíme minulost stejně jako budoucnost. Stvoření bohů začíná u lidí. Je zde nějaká naděje nebo potřeba. Přijdou gyskurové, pak je tu bůh – dokud nezmizí naděje nebo potřeba. Na počátku jsou gyskurové jako jiní lidé, někdy jsou jako gyskurové povoláni démoni, ale když jsou nasyceni, stávají se skutečnými bohy a jsou silnější než jakýkoli muž nebo démon. Ze strachu, aby k sobě nepřivolali gyskury, S'danzové nedoufají, necítí potřebu.“

„Takže Vashanka není synem Savankaly a Sabellie. Je nadějí a potřebou z prvních bitev vybojovaných prvními rankanskými kmeny?“ Kněz se zasmál, jako by cítil nějaký vnitřní zmatek.

„Svým způsobem. Mohlo by to tak být. Takhle to chodí, ačkoli je velmi obtížné pohlédnout tak hluboko do minulosti, aby bylo vidět boha, jako je Vashanka,“ zaváhala Illyra. Ten muž je knězem Vashanky a není na ní, aby mu vyprávěla o zrození či smrti jeho boha.

„Ale není tak těžké podívat se dopředu, nemýlím–li se. Na mého boha dolehly zlé časy, co, S'danzo?“ Tón Světlonošovy řeči byl rezavý a hořký, až se k němu Illyra otočila tváří, i když se bála o život. „Nic na mě nehraj, S'danzo. Možná máš Dar vidění, ale já tam byl. Vashanku vytrhli z panteonu. Byl tam Ils, ale myslím, že ani on,

ani jeho potomci nedokáží mezeru po Vashankovi zaplnit. A mezera tu je, nemám pravdu? Naděje? Potřeba?

Rankanský Bůh bouře: Síla armád, Vítězný už tady není.“

Přikývla a nepřítomně potahovala za lem šálu. „Myslím že nic podobného se ještě nestalo. Měnil se, rostl, dokonce i když byl oklamán a vykázán. Nad Asylem je velká síť, Nejvyšší. Byla tam, ještě než došlo k vyhnání Vashanky, a je tam doposud. Mnoho neznámého leží před Viděním a jen málu lze porozumět.“ Mluvila s ním, jako by byl obyčejný tazatel. Na okamžik vypadal jaksepatří pokořeně.

„Kolik očekávání je nezbytné, S'danzo? Kolik potřeby? Může si bůh jednoho národa přivlastnit uctívání jiného lidu?“ Zdálo se, že si jí kněz nevšímá. Ponořil se hluboko do lemu rukávu a vytáhl odtamtud pamlsek pro havrana, jenž mu krotce slétl na zápěstí pro odměnu. Když se Molin opět rozhovořil, měl klidný hlas.

„Přišel jsem s princem. Myslel jsem, že vybuduji chrám. V Ranke se tehdy mluvilo o válce s Nisibany a taková doba není pro kněze–architekta dobrá. Raději stavím základy pro chrám než podminovávám městské hradby. Všechno mělo proběhnout v tichosti. Pozornost Vashanky měla být upřena na sever, na jeho válku a armády, jenže takřka od začátku byl zde. Nikdy jsem tomu nerozuměl.

Válka pokračuje a dosud nemá vítěze. Vojáci jsou sklíčení, reptají, bouří se. Odpravili císaře a s ním i celou jeho rodinu. I moji, alespoň každého, koho se jim podařilo najít. Teď je válka na Theronovi a ani jemu se nedaří o nic lépe. Možná ne proto, že císař byl špatný vojevůdce, ale proto, že na zapomenuté výspě císařství zapudili jednoho rankanského boha.

Zůstalo na mně, abych vládl městské žumpě, protože nikdo jiný toho není schopen nebo ho to nezajímá.

Můj chrám nebyl nikdy postaven a teď ani nebude. Můj princ, jediný legitimní dědic trůnu, žije v neustálé nevinnosti. Máme v Asylu dvě tisícovky Beysinů, nepočítaje hady, ptáky a rybáře, kteří mají v úmyslu počkat tady se svojí císařovnou, svým zlatem a svými pobuřujícími zvyky, dokud se jejich bohyně nerozhýbe a nevyhraje

válku, kterou se jim u nich doma nepodařilo vyhrát vlastníma rukama a vlastními zbraněmi!“

Hlas mu opět zesílil a vyplašil havrana, který hbitě štípl ruku, jež ho krmila, přesně mezi palec a ukazováček.

„V poslední době začínám chápat, že se domů nevrátím,“ řekl tišeji a ovázal si zranění kouskem látky z rukávu. „Nebo jsem spíš byl nucen přijmout skutečnost, že ze všech prokletých míst právě Asylum bude až do smrti mým domovem. Nesplní se mi sen o klidné smrti v chrámu, kde jsem se narodil. Jestlipak i S'danzové tolik sní o svých rodných domech? Já se narodil v chrámu Vashanky v Ranke. Jsem s tím chrámem bytostně spojen. Cosi ze mne – moje oči, mé srdce, cokoli – je stejné, jako když jsem se narodil, a patří víc k chrámu než ke mně. Ale teď, podívej, mě klovne pták, teče mi krev a tvoří se nová kůže. Asylská kůže, Illyro. Pro mne to vždycky bude jen malý kousek, ale pro tebe – cožpak v tobě není Asylum stejně, jako je v tobě Dar vidění S'danzů?“

Přitáhl její pozornost k poranění, pohrával si s ní za pomoci nejlepších argumentů, jaké by použil, pokud by tam místo ní stál sám císař. Díval se jí přímo do očí.

„Illyro, když nepomůžeš ty mně, pak já nemohu pomoci Asylu. A jestliže nepomohu Asylu, pak nebude záležet na tom, zda zachráníš svého syna. Použij Dar vidění a rozhlédni se. Je tady naděje, potřeba. Tam, kde vládl Vashanka, je velká prázdnota –“

Illyra od něho prudce uskočila. „S'danzové bohy nemají. Je nám jedno, který gyskur se stane Gyskurasem, novým bohem, před nímž se sklánějí ostatní lidé.“

„Než byl Vashanka přemožen, připravil jsem pro něho významný obřad, který měl posvětit jeho uctívání zde, prosadit v jeho očích práva Asylu, a po pravdě řečeno, ovládnout ho. Slavnost Nelítostného a Tanec Azyuny. Dívka byla otrokyně vycvičená v chrámu v Ranke a Vashankou byl přímo císařský princ Kadakithis. Byla to možná moje největší oběť bohu a současně ta nejhorší. Dívka kupodivu počala a porodila chlapce ani ne dva týdny předtím, než… než se bůh ztratil. Odhaduji, že hoch je zhruba ve věku tvého syna.

Je to zvláštní dítě, zlostné a mrzuté. Jeho matka a ostatní, kteří se o něho starají, mne ujišťují, že není o nic horší než jiné děti jeho

stáří, ale nejsem si tak jistý. Říkají, že je osamělý, ale odmítá všechny děti z paláce, které mu přivedou. Myslel jsem, že si možná potřebuje společníky vybrat sám – a pak, dnes ráno, jsem uslyšel o tvém synovi…“ Odmlčel se, ale Illyra za něho větu nedokončila. „Mám ti dát starou ilsižskou minci jako ten mladík včera? Mluví S'danzové jen se zlatem? Má se tvůj syn stát druhem nejmladšího Vashankova syna? Je on tím novým bohem, kterému musím sloužit, nebo gyskuras přísluší nějaké jiné naději, kterou musím zničit?“

„Proč se mě na to ptáš?“ opakovala Illyra bezmocně, když slova kněze rozčeřila její Vidění.

„Byl jsem nejvyšším knězem a architektem Vashanky. A dosud jsem nejvyšším knězem a architektem Boha bouří – ale musím vědět, komu sloužím, Illyro. A pokud je to nutné, musím se pokusit uvést Boha bouří v soulad s jeho lidem. Mohl bych tvého syna vzít k tomu oltáři a použít jej jako oběť. Mohl bych jej odvést do paláce a vychovat jako božího syna namísto toho, kterého tam mám teď. Chápeš možnosti, mezi nimiž se musím rozhodnout?“

Illyra Viděla možnosti nejvyššího kněze, všechny je Viděla, právě tak jako bohy, kteří neklidně sledovali, jak jsou gyskurové vtahováni do asylského malstromu naděje a potřeby. Síť chaosu, kterou Viděla kolem města, se soustředila na místo, kde býval Vashanka. Na okamžik všechnu ostatní magii, všechny intriky ovládly naděje a potřeby, které si musí přivlastnit vznikající Bůh bouře.

Zacpala si uši rukama. Nevěděla, že ten křik je její. Když si zase začala vůbec něco uvědomovat, ležela v prachu atria a Myrtis jí chladivýma rukama přidržovala na čele vlhký hadřík. Dubro probodával kněze pohledem, z něhož se dala vyčíst vražda.

„Je to silná žena,“ oznámil Světlonoš kováři. „Bohové bouří si nevybírají slabé posly.“ Obrátil se k Illyře. „Ještě jsem nejmladšímu synu Vashanky nedal jméno. Nenašel jsem jméno, které by se pro něho hodilo. Myslím, že teď pro něho uspořádám slavnost jména a nazvu ho Gyskuras – alespoň do doby, než si sám zvolí jiné jméno. Řekl bych, Illyro, že tvůj syn by se měl obřadu účastnit, co ty na to?“ Lusknutím prstů svolal služebníky a bez formálního rozloučení

odešel z atria. Velkému havranu vypadávalo peří, jak se snažil překonat strmou střechu Domu Afrodisiina.

„Co jsem mu řekla?“ ptala se Illyra a pevně se chytila Dubra za ruku. „Že si nevezme Artona? Neříkala jsem nic takového, vid?“

Nikdy by syna knězi nebo bohům nevydala, ani kdyby jí uposlechnutí Světlonošovy žádosti přikazovalo skutečné Vidění. Dubro by to nikdy nepochopil. A navíc, S'danzové zásahy bohů neuznávají. Odešli by z města, pokud by museli, proplížili by se ven v noci, tak jako to udělali Stínolez a dcera Kopretiny navzdory již tehdy platnému výnosu Světlonoše, že k opuštění Asylu je nutné jeho svolení.

Zatímco byla Illyra s knězem, Myrtis donutila chlapečka spolknout trochu řídké ovesné kaše slazené medem, ale když madam vracela dítě matce do náruče, dala jasně najevo, aby nečekala, že přežije. Rovněž by nechtěla, aby hošík stonal nebo zemřel u Afrodisie, když se teď o něho tolik zajímá nejvyšší kněz.

„Vezmeme si ho s sebou,“ prohlásil Dubro prostě, sebral i dcerku a namířil si to na ulici. Tak jako tak už neměli u Afrodisie co pohledávat.

Za léta práce si Dubro s Illyrou nashromáždili pěknou sumičku zlata, které přechovávali na místě, kde kameny Dubrovy výhně přecházely ve vnější zeď jejich hospodářství. Ale s Beysiby a vším zlatem, jež si s sebou přivezli, nemělo ani zlato takovou hodnotu jako kdysi a těžko si mohli dovolit další den zahálky. Po cestě je zastihla bouřka a přinesla od přístavu mírný déšť, kterého by si jako obyvatelé přístavního města sotva všimli, kdyby dešťové kapky, jež Artonovi pocákaly tvář, nejenže nesmyly tmavé slzy, ale dokonce je ještě ztmavily. Illyra k sobě bez vysvětlování syna přitiskla a rázovala bazarem vyklizeným bouřkou.

Dokonce i klevetníkům a drbnám v Asylu trvalo několik dní, než si dali události dohromady: neustálé zuřivé nápory větru, neslýchaná návštěva Molina Světlonoše v Domě Afrodisiině a dítě S'danzů, které neslyšně pláče bouřkově zbarvené slzy. Příběh, ve kterém někdo propašoval do ložnice té děvky hadí císařovny nepřátelského hada, snadno poskytl téma pro oplzlé pobavení, zatímco vyprávění o napůl shnilých mrtvolách, kráčejících zadními

uličkami Povětrova, bylo zase strašidelnější. Ale když pátá bouřka za stejný počet dní svrhla z nebe na kolonádu Vashankova dosud nedokončeného chrámu stovky ryb, z nichž některé byly velké jako mužské předloktí začal konečně narůstat zájem.

„Říkaj, že je to naše chyba," poznamenal učeň, když zahradili oheň na noc a na roštu bublalo dušené maso. „Prej je to on," vysoukal ze sebe pracně mládenec a se strachem pohlédl na vypůjčenou kolébku s Artonem.

„Je čas bouří, nic jiného. Každý rok na to zapomenou," odvětil Dubro a zabořil prsty chlapci do ramenou.

Učeň se v tichosti najedl. Víc ho vystrašila zlost kováře, s níž se setkával jen zřídka, než nepřirozené dítě, ale slamník si položil co nejdál od kolébky, a než se uložil na noc tváří ke zdi, dovolával se ochrany každého boha, na kterého si dokázal vzpomenout. Illyra si jej nevšímala. Veškerou pozornost upírala na Artona a ovesnou kaši s medem, o níž doufala, že ji spolyká. Dubro seděl zamračeně v křesle, dokud mládenec nezačal tiše pochrupovat.

Bazarem prolétl osamělý poryv větru, pak na zdi a okenice zabušil bez zvláštního varování déšť.

Illyra sfoukla svíčku a zahleděla se přes kolébku.

„Zase slzy?" zeptal se Dubro. Přikývla a současně začala plakat i ona. „Lyro, ten mládenec má pravdu. Lidi se shlukují u vozu Slepého Jakoba a se strachem v očích zírají na výheň. Nerozumějí – a já tomu taky nerozumím. Nikdy jsem o tobě nezapochyboval, o kartách nebo Daru vidění, ale, Illyro, musíme rychle něco udělat nebo proti nám město povstane. Co se stalo s naším synkem?"

Obrovitý muž se nehýbal ani jeho hlas neztratil nic ze své rozvážné mírnosti, ale Illyra na něho pohlédla očima plnýma strachu. Hledala správná slova, a když žádná nenašla, přešla potácivým krokem pokoj a zhroutila se mu na klín. Vidění odkrylo strašné věci, ale žádná z nich ji nezranila tak jako únava ve tváři manžela. Řekla mu všechno, co se stalo, tak jako suveshové vyprávěli své příběhy jí.

„Půjdu zítra do města," rozhodl se Dubro, když uslyšel o Zipově oltáři, Molinově božím dítěti a odchodu Boha bouří. „Znám zbrojíře, který za moji výheň zaplatí dobře a ve zlatě. Zítra odtud odjedeme – navždycky."

Ochrannou plachtou zacloumal další závan větru a odněkud se ozval hlomoz padající zdi. Dubro Illyru pevně držel, dokud ji pláč neukolébal k spánku. Olejová lampička vedle něho doblikala, ještě než se bouře utišila a domácnost se pokusila usnout.

Illyra nevěděla, jestli zaslechla ránu pod plachtou nebo zda se probudila, protože hluk uslyšel Dubro a ji odstrčil na stranu. V následujícím okamžiku si to již namířil do bouřky a bláta. Než se jí podařilo zapálit od uhlíku v kuchyňském ohništi svíčku, vrátil se Dubro s mladým mužem, jenž byl předzvěstí celého jejich neštěstí.

„Rád bys něco ukradl, mladíku?“ zavrčel Dubro a na zdůraznění slov zvedl kanálovou krysu za krk.

Zip si dodal odvahy. Zkroutil nohu a pokusil se kováře kopnout na nejcitlivější místo. Vzápětí po neúspěšném pokusu se ocitl tváří dolů na hrubé dřevěné podlaze.

„Co chceš? Svůj zlaťák?“ zakročila Illyra, sáhla po šálu a cudně se do něj zahalila. Prohrabala své krabičky. „Schovala jsem ti ho.“ Našla peníz a hodila mu ho na zem k obličeji. „Měl bys poděkovat a vypadnout,“ upozornila jej.

Zip chňapl po minci a vyškrábal se na kolena. „Ukradla jsi ho. Proklela jsi mě a nechala sis ho pro sebe. Z očí mu šlehaly plameny, když jsem ho k sobě přivolával. Už mě nepotřebuje!“ Mládenec měl potlučenou a zkrvavenou tvář, ale tóny hysterie v hlase pocházely z hlubšího zdroje než jen z fyzické bolesti. „Tohle mi nestačí. Chci ho zpátky!“ Zahodil zlaťák a odkudsi od pasu vylovil nůž.

Nepříčetný vztek nebyl pro Illyru nic neznámého. Nejednou použila před silně rozrušeným zákazníkem nevhodná slova, ale to byla pokaždé chráněna pevným dřevěným stolem a po ruce měla vlastní nůž. Zip na ni zaútočil dřív, než ona nebo Dubro pochopili nebezpečí. Ve chvíli, kdy se Dubro dokázal pohnout, zakousla se jí už čepel hluboko do ramene.

„Za tohle se mi vrátí,“ vykřikl Zip vítězoslavně ode dveří a oháněl se zkrvaveným nožem. Pak zmizel v bouřce.

Zipova dýka po sobě zanechala malou, hlubokou ránu, která z pohledu Dubra krvácela jen slabě. Budou potřebovat léčivé placky a byliny, které by zabránily zranění zhnisat, a to by znamenalo Kopretinu, pokud by byla naživu. Bez Kopretiny se museli až do

rána spolehnout jen na své instinkty. Péče o Illyru byla naléhavější než stíhání Zipa. Vyděšeného učedníka poslali ke studni pro čistou vodu a Dubro zatím odnesl Illyru do postele.

Učedník právě postavil vodu na rošt ohniště, když dveře vyplnila doyenne asylských S'danzů. Vysoká, kostnatá a nevlídná nebyla nejstarší z věštkyň amoushem, její Vidění rozhodně nepatřilo k nejpronikavějším, byla však nejobávanější. Její rozhodnutí znemožnilo Kopretině ujmout se opuštěné, osiřelé Illyry a vzít si ji domů. S'danzové stejně jako suveshové ji znali pod jménem Dračice, a dokonce i Dubro couvl, když udělala rukou znamení na zažehnání zla a vešla do místnosti.

Illyra se zvedla z polštářů. „Jdi pryč. O tvoji pomoc nestojím."

Dračice si hlasitě, přezíravě odfrkla, odvrátila se od Illyry a zatahala za přikrývku v Artonově kolébce. „Přivedla jsi nás všechny na práh smrti a jen ty nás můžeš zase zachránit – jen ty. Vidíš bohy, ale zavřeš vůbec kdy oči, aby ses rozhlédla kolem sebe? Ne. I Rezel – a Dar vidění tvé matky byl lepší, než kdy může být tvůj, protože jsi naše jen napůl – tohle věděla mnohem líp. Suveshové se modlí a strkají nos do magie, ale Dar vidění jim chybí a nikdo si jich nevšímá. Když žena S'danzů otevře oči? Ani nejmocnější z bohů nemají Dar vidění, Illyro. Pamatuj si to."

Babizna odvrátila pohled. Víc říct nechtěla. Illyra klesla na polštáře. Hněv a strach ztupily pochybnosti. Rezel si nikdy nedala práci, aby dceru v batolecím věku poučila o S'danzech. Kopretina to zkusila, ale odněkud z přítmí jí stále hrozila Dračice, proklínala ji, a tak se Illyra dozvěděla o lidu, jehož dary využívala, nebezpečně málo.

„Nehledala jsem bohy ani gyskury," zašeptala na svoji obranu. „Našli si mě."

„V přístavu plují lodě démonů, ve Spleti běsní černé bestie a navíc přišly ty mizerné bouřky. Suveshové si dělají nového boha bouří, Illyro, a gyskurové, které přitahují do Asylu, se nezastaví před ničím, jen aby se stali bohem. Není vhodná doba, aby pro ně S'danzové pracovali s kartami a Darem vidění."

„Nevyužívala jsem kvůli nim Daru. Od chvíle, kdy se to s mým synáčkem stalo, nemám Dar vidění…" Pokračovala by, ale z

bylinkového odvaru se začalo kouřit a Dračice z něho hbitě připravila placku. Jakmile ji přiložila Illyře na rameno, zalapala mladá žena po dechu.

„Ty hloupá, proklela jsi suveshe a ne gyskury, kteří ho pohání," zašeptala teď babizna, aby ji slyšela jen Illyra. Vrhla rychlý pohled na kolébku s Artonem. Přezíravost nahradilo nezastřené zaujetí. „Že by měl Dar vidění?"

Kdyby to bylo možné, Illyra by se rozesmála. Muži Dar nedědí a děvčátka se dozvědí, zda ho podědila až dlouho po překročení věku Lillis a Artona.

Dračice si všimla mírného úsměvu Illyry.

„Muži S'danzů nemají Dar vidění. On by ho mít mohl. Málo se staráš o S'danzy. A já jsem z tebe asi špatně vyčetla nebezpečí. Jinak bych se tě nesnažila od S'danzů oddělit. Měla bys vědět toto: uplynulo mnoho generací od doby, kdy se zrodil nový bůh z gyskurů, a nikdy nezaujali místo boha tak mocného, jako byl Vashanka. Ale mají–li se gyskurové stát bohem, musí je nejprve přivolat potřeba a uctívání. Potom se z nich musí stát Gyskuras – spojit se s vybraným smrtelníkem. A tak tomu bude i s novým Vashankou.

Tvého syna si vybrali jako Gyskurase. Skrze něho tě oslepili. Bohové pro nás nikdy neznamenali hrozbu, ale tenhle, tento Gyskuras – který byl tvým synem – bude mít Dar vidění a bude nepřemožitelný."

„Ale Gyskurasem se stane dítě Molina Světlonoše v chrámu…"

„Mnoho lidí doufá a přináší oběti, Illyro, ale může být jen jeden Gyskuras. Ještě není rozhodnuto. Jedno nebo druhé dítě musí zemřít, než se Gyskuras může objevit mezi lidmi a než se stane bohem. Milovala jsi svého syna. Jestli ho nedokážeš vysvobodit ze sítě gyskurů, pak ho zabij, než bude příliš pozdě pro nás pro všechny – S'danzy i suveshe."

Znovu přitiskla na ránu obklady. Věděla, že jejich bodání zbaví mladou ženu na nějakou dobu řeči, a tak se otočila k jejímu manželovi. „Musíš ji pomstít," upozornila Dubra, když začala první ze čtyř hedvábných stehů, které udrží ránu zavřenou. „Asi počkáš, než se uzdraví nebo zemře, anebo ho můžeš zabít rovnou za urážku všech S'danzů. Illyra zaplatí, ale tak tomu bude i se suveshem, který

jí tohle způsobil. Nikdo z nás, kdo pracujeme s kartami, nebude v bezpečí, dokud zůstane nepomstěna.“

Dubro zavrtěl hlavou.

„Kdybych ho chytil, ještě než stačil utéct, byl by už mrtvý, ale nedokážu uštvat člověka k smrti, stařeno. Vzkážu na městskou posádku. Budou celkem rádi, když budou mít důvod…“

„Ne.“ Illyra se vyškrábala do sedu. „Ne, nech ho běžet. Ať položí na oltář moji krev. Jestli tak osvobodí Artona, jedná se jen o malou cenu. Jen ať je z něho Gyskuras nového boha bouří.“

„Zaútočil na věštkyni S'danzů. O jeho osudu nerozhodují gyskurové nebo bozi. S'danzy nechrání bohové – jen pomsta!“ Žena zvedla nad hlavou Illyry ruku a uvědomila si, že se ocitla v ochromujícím sevření Dubrovy pěsti.

„Je S'danzo jen napůl, stařeno. Ty a tobě podobní jste ji odvrhli. Jestli nechce pomstu, pak se o ni nestarej.“ Dubro povolil stisk a vystrčil stařenu ze dveří do slábnoucí bouře. Setřel manželce slzy z tváří a zamračil se.

„Mám jít do kasáren?“ prolomil ticho učedník.

„Ještě ne. Počkáme a uvidíme, co se stane.“

Illyra upadla do spánku, ale Dubro seděl v křesle a díval se před sebe. Za svítání ženu probudil a oznámil jí, že jeho úmysly se nezměnily. Prodá výheň zbrojíři a bez velkého rozruchu koupí vůz. Při západu slunce budou z Asylu pryč. Jeho žena se nehádala a předstírala, že zase usnula. Lék Dračice měl správné účinky, rána byla na dotek chladná. Jakmile Dubro odešel, byla schopná se obléct a zadat učedníkovi práci v domě. Sedla si na lavičku vedle výhně a s úzkostí čekala na mužův návrat. Lillis si hrála v prachu u jejích nohou.

Podřimovala, téměř nedbala na bolest v rameni a dopolední lomoz bazaru kolem sebe. Vtom na výheň padl velký stín. Takto přicházely bouře: tma, pak vítr a déšť. Vysoukala se na nohy a přikázala učedníkovi, aby pevně přivázal dřevěné okenice. Teprve pak pohlédla k obloze. Na bazaru bylo ticho jako v hrobě. Illyra a s ní i všichni ostatní hleděli na bezmračné nebe. Nebylo slyšet nic než bouřlivý křik velkých hejn ptáků, kteří se sháněli po nějakém přístřeší. Na obzoru se objevily večerní hvězdy, poté bylo na obloze

vidět zlatobílý disk slunce – a přes něj klouzal černý kruh. Někdo poblíž zakřičel, že cosi požírá samo slunce. Bazar a město za ním, které v uplynulých týdnech postihlo více přírodních i nadpřirozených katastrof, než si kdo mohl pamatovat, podlehlo všeobecné panice.

Illyra k sobě tiskla děti a ochromeně seděla, zatímco slunce se zmenšovalo až na třpytivý srpek světla. Pak, když se již zdálo, že navždy zmizí, objevil se kolem černého slunce kruh bílých plamenů. To už bylo příliš. Jediným necitlivým pohybem zatáhla Lillis a učedníka dovnitř, kde se skrčili na podlahu za Artonovu kolébku. Temnota se změnila na bouři, jež jim otevřenými dveřmi vmetla dovnitř vodu a bláto. Nárazy větru zvedly plachtu, udeřily jí o kameny výhně a pak ji odnesly pryč. Lillis a učeň kňučeli hrůzou a Illyra se zatím snažila předvádět odvahu, kterou však ani v nejmenším necítila.

Bouřka začala odumírat, když si Illyra uvědomila, že chlapeček nahlas pláče. Nechala Lillis v objetí učedníka, doplazila se ke kolébce a nahlédla dovnitř. Arton se zbavil přikrývek a s vervou naříkal, ale slzy měl černé jako bouře sama. Zvedla ho do náruče a v tom okamžiku ji zasáhlo něco, co nebylo Vidění a co jí přece ukázalo hltající gyskury, živící se ambicemi a oběťmi lidí jako je Zip. Odstrkovali smrtelnou duši Artona a přetvářeli ho a sebe v Gyskurase nového boha bouří. Byl v tom i Dar vidění nebo přinejmenším jakési vcítění. Cítila děsivý strach svého chlapečka a věděla, že by se měla smilovat a z lásky mu vzít život, než to udělají gyskurové, ale bylo tu ještě něco jiného: zákmit naděje a oběti, jež by snad mohla uspět. Nevšímala si žadonění a křiku učedníka, omotala sebe a Artona šálem a vyšla do bouře.

Vítr přinášel víc kouře než deště. Illyra si razila cestu mezi převrácenými vozíky a stánky. Všude bylo vidět škody a zraněné, ale v tom zmatku neměl nikdo čas všímat si osamělé ženy s uzlíkem na rukou, která si opatrně vybírala cestu k bráně. Několik málo domů ve městě bylo srovnáno se zemí, ale v některých čtvrtích se zvedaly velké chocholy kouře. Ulicemi běžely skupinky lidí, některé na pomoc, ale jiné pro sebe chtěly něco vyždímat z cizího neštěstí. Illyra myslela na Dubra ve spleti ulic, ale neměla čas po něm pátrat. Pokračovala v cestě do paláce.

Nebylo to jako minule, když si směle razila cestu ulicemi Asylu. Kroky nebyly postříbřeny průzračností Vidění a nemohla se postavit palácovým strážím Viděním jejich osudů. Ale palác, dobře osvětlený blesky bouře, byl největší budovou v Asylu a strážci, zaměstnaní utěšováním šlechticů a zatýkáním plenitelů, měli na práci důležitější věci.

Uvnitř palácových hradeb se Illyra pohybovala spolu s rozrušenými dvořany, hledajícími cosi, co nedokázala pojmenovat. V rameni jí pulsovala bolest z napětí, které jí způsobovalo nesení Artona. Pocit, který nebyl úplně Viděním, ji vedl do napůl uzavřeného podloubí. Tam se vtiskla do kouta, chráněná před větrem, deštěm a náhodnými pohledy obyvatel paláce. Po tvářích se jí kutálely slzy. Konečně jí vyčerpání milosrdně zavřelo oči a dopřálo jí spánek.

„Barbaři!“

Illyru probrala ozvěna pronikavého zaječení. Bouře již pominula a nechala za sebou jasně modrou oblohu a ve vzduchu jen slabou stopu kouře. Její útočiště se mezitím stalo scénou pro soukromou hádku dvojice, kterou dobře viděla, ale která díky obrazcům, vytvářeným jasným sluncem a kontrastními stíny, neviděla do kouta. Bylo to dobře: žena byla podle přízvuku Beysibka, třebaže to vypadalo, že má na sobě jednoduchou rankanskou róbu, a muž byl sám princ Kadakithis. Illyra k sobě Artona pevně přitiskla. Byla téměř ráda, že je zase jednou nehybný a tichý.

„Barbaři! Cožpak jsme neotevřeli náš dvůr, ještě když zuřila bouře, a nevyslechli jsme jejich stížnosti? Neujistili jsme je osobně, že slunce zmizelo už dřív a pokaždé se vrátilo? A že bouře, ať už je způsobuje cokoli, nemají se sluncem společného vůbec nic? Nedovolili jsme jim, aby si ten svůj špinavý majeteček donesli až na vnitřní nádvoří tohoto paláce?

A nezabalila jsem se do hromady látky a nevyčesala jsem si vlasy, jen aby si mohli myslet, že jsem jejich skutečná císařovna?“

Illyra polkla, když Pokaky zavrtěl hlavou.

„Shusi, obávám se, že jsi našeho Molina špatně pochopila.“

Beysa Shupansea, vtělení Matky Bey a absolutní, byť dočasně exilovaná císařovna Starého beysibského císařství, se k princi

obrátila císařskými zády. Illyra navzdory úctě a bázni souhlasila spíše s jeho odhadem. Pravda, vlasy a oděv odpovídaly požadavkům rankanské aristokracie, nedalo se jim nic vytknout, ale nalíčila se po způsobu Beysibek a průsvitná, blýskavá zeleň na krku pod vlasy jen podtrhovala její příslušnost k Beysibům.

„Tvůj nejvyšší kněz má vůbec příliš mnoho požadavků," stěžovala si Shupansea a kroutila hlavou. Ze složitého účesu se uvolnila kadeř, pak další a potom jako záblesk skvostného smaragdu sklouzl po šíji had a zamířil pod rameno šatů. S povzdechem se Beysa pokusila vylákat hada na předloktí.

„Jeho požadavek, Shusi, byl jednoduše takový, že dokud budou obyvatelé města smýšlet o Beysinech a obzvláště o tobě jako o vetřelcích, jako o lidech naprosto nepodobných jim samým… nu, takový pocit na ně má natolik sjednocující vliv, jako doposud nic jiného. Všechny své násilnické sklony nyní zaměřují na tvé lidi, ne na sebe navzájem," vysvětloval princ. Natáhl ruku k Beyse, ale smaragdový hádek na něho zasyčel. Stáhl ruku a rychle si olízl špičky prstů.

Shupansea dovolila hadovi vklouznout do rozkvetlého keře. „Molin tohle… Molin támhleto. Ty a on mluvíte, jako kdybyste ty barbary milovali. Kiti, ti nemilují tebe a tvé příbuzné o nic víc, než milují mne a moje lidi. Nepřítel ti uchvátil trůn a agenti muže, který sedí na tvém místě, postávají v uličkách tohoto příšerného městečka. Ne, Kiti, není čas ukazovat, jak jsme shovívaví – ale jak jsme nemilosrdní. Zahnali nás do úzkých. Dál se zatlačit nedáme."

„Ale, Shusi," namítl princ a vzal její ruce do svých, když teď byl had pryč, „přesně tohle se ti Molin snaží říct. Nás zatlačili do kouta. Nebyli jsme daleko od něčeho podobného. Tvůj klan Burků je zde ve vyhnanství – doufáte, že božská Matka Bey skoncuje s tvojí usurpátorskou sestřenicí. Já nemám ani takovou naději. Všechno co máme, je Asylum – ale musíme Asylum přesvědčit, že existuje důvod, aby mělo nás. Promluv si s vypravěčem když už nechceš poslechnout mne nebo Molina. Každý den, který uplyne – každá bouře, každá vražda, každý rozbitý květináč – jen ztěžuje naše postavení."

Beysa se stulila princi na rameno a oba chvíli mlčeli. Jejich životy, malichernosti přežití prince nebo císařovny byly Illyře vzdálené, ale ne únava vepsaná v poloze ramene Beysy. Sama cítila stejnou. Nebo úzkost v princově obličeji – pohled člověka, který ví, že tak docela nestačí na úkoly, které před ním leží. Takový pohled dříve či později poznamená tvář všech.

Náhlá schopnost vcítění osvobodila její Dar vidění z místa, kde byl vězněn, právě v okamžiku, kdy se Beysa vymámila princi z objetí.

„Dobře – budu nosit všechny ty šaty a právě tak moje ženy – budeme všechny vypadat jako rybářky klanu Setmurů. Tady není mírná země Bey. Od okamžiku, kdy jsme přijeli, jsem promrzlá na kost. Ale, Kiti, nebudu tě považovat za svého manžela. Jsem Beysa. Mým chotěm je No–Amit, Obilný král, a jeho krev musí být obětována půdě. I kdyby tvoji násilničtí barbaři přijali tvoji smrt z mých rukou, nevezmu si muže, jehož miluji, jako No–Amita, jen abych mu o dvanáct měsíců později vyrvala srdce z těla."

„Žádný No–Amit – Koro–Amit, Král bouří. Jak říkáš – už nejsi v mírné zemi Bey. Nic nemusí být tak, jak bývalo. Asylum možná není žádný zázrak, ale dokud je naše, nikdo se nebude ptát, co s ním děláme.

Navíc je jedno, co si myslíš o tom, co říká Molin – viděla jsi to dítě v chrámu. Viděla jsi jeho oči, když rozpoutává bouře, a viděla jsi je, když do trámů bubnují bouřky, které nezpůsobilo. I tvůj ctěný strýc Terrai Burek tvrdí, že musíme to dítě přesvědčit, aby si myslelo, že patří k nám a ne k něčemu, co tady ještě rozpoutává bouře."

Beysa přikývla a usedla na vlhkou kamennou lavičku. Vztáhla ruku a beynit se jí začal ve spirálách plazit vzhůru po paži. „Jsem ztělesnění Bey. Matka Bey je ve mně, vede mne. Je pro mě skutečná, a přece nejsem jako ten malý chlapec. Slyším jej ve spánku a sama Bey je rozrušená. Pokaždé si bere podrobené bohy plodnosti a, ano, bohy bouře do postele a vždycky je pohltí.

Ale tentokrát jsme si nepodrobili lid boha bouří. Bůh bouří byl poražen bez nás a my nevíme, co povstane namísto něho. Bey neví. Pokud si musím vzít nějakého Koro–Amit, abych tohoto nového

boha uchlácholila, pak to bude skutečný otec chlapce: Tempus Tálés. Musím věřit, že si ho matka Bey vezme k sobě – a až to skončí, ty mi zůstaneš.“

Princ i Illyra zbledli. Princ z vlastních důvodů, Illyra proto, že Vidění ukázalo Vashanku, Tempa a dítě jako jedno propojené, božské zjevení.

„Molin mě zabije, jestli zjistí, že nejen nejsem otcem toho mrňavého démona, ale že je jím Tempus. A, Shusi, jestli je pravdivá jen půlka povídaček o Tempovi, pak jestli mu vyřízneš srdce, doroste mu nové. Byl bych raději, kdybys vyřízla srdce mně, než abych si musel myslet, že jsi nějak připoutaná k Tempoví a jeho synu. Nikdy mě nenapadlo, co všechno se může stát, když pošlu Tempa, aby mne zastoupil na slavnosti Nelítostného – ale teď se z toho nevykroutím.“

Illyra ovšem Viděla jak opravdovost princova přiznání, tak masakr, který by následoval, až by Tempa okouzlila Shupansea – pokud by se její Vidění naplnilo. Sevřela jí Vidění války a krveprolití, ale Dar jí ukázal jedinou stříbrnou stezku, jež ji vyvedla z kouta.

„Dokážu vám pomoct,“ oznámila, když vstoupila do slunečního světla.

Beysa vykřikla a princ, nevšímaje si rozrušeného hada na její paži, odstrčil císařovnu za sebe a postavil se před Illyru sám. Klidně, trpělivě, s jistotou, kterou jí dodávalo Vidění, vyprávěla Illyra princi, že se již setkali – když přijímal Walegrinovu přísahu a téměř okamžitě dal Walegrinův dar, meč z enlibarské oceli, Tempovi. Kadakitha, ať už si Illyru skutečně pamatoval nebo ne, dostatečně přesvědčila její ukázka statečnosti S'danzů, vzal Artona do náruče a na její žádost je vedl za Molinem Světlonošem.

Kněze našli nedaleko dětského pokoje, jak dává příkazy vyděšeným ženám, které dítěti sloužily jako chůvy. Nejprve pohlédl na Beysu a na prince, potom na Illyru a nakonec na uzlík v Kadakithových rukách. Illyra zahlédla ohromného černého ptáka, který si čechral peří křídel nade dveřmi, a vzpomněla si, že už něco podobného Viděla v Domě Afrodisiině – těsně předtím, než šla hledat nevlastního bratra, který pracoval pro kněze – a přiměla se zapomenout.

„Vyhrál jsi,“ přiznala Illyra. Existovaly i další části vize. „Nemůžu se dívat na zničení Asylu. Nechci na vlastní oči vidět to, co Vidím srdcem. Měla jsem ti ho dát už předtím. Umírá. Možná je pozdě…“

„Mohl jsem si ho vzít,“ připomněl jí Molin jemně. „Nemám Dar vidění a v této chvíli ani boha. Nicméně se mí nezdálo správné, abych pomáhal tomu dítěti uvnitř, aby se z něho stalo, to co se stane, pokud má Asylum přežít, kdybych ti ukradl syna. Musel jsem věřit, že pochopíš a přineseš mi ho. Jestliže jsem tomu stále věřil, pak si nemyslím, že je pozdě. Vezmi si zase dítě na ruku a pojď za mnou.“ Otočil se a nařídil, aby otevřeli dveře do dětského pokoje.

V dětském pokoji panoval zmatek. Všude ležely roztrhané polštáře. Peří se lepilo na chůvy a unaveně vyhlížející žena, která byla na první pohled chlapcova matka, právě zkoumala hluboký purpurový šrám na své paži. Děcko se otočilo, upřelo planoucí pohled na návštěvníky a odhodilo napůl prázdný polštář. Dalo přednost krátkému dřevěnému meči. Zamířilo na Illyru.

„Gyskurasi! Stůj!“ zahřměl Molin. Chlapec, stejně jako všichni ostatní, poslechl. Mečík klepl o zem. „Tak je to lepší. Gyskurasi, tohle je Illyra. Zaslechla, jak pláčeš.“ Ačkoli mlčel, čelil hoch pohledu kněze s chladnou vyzývavostí, ke které by nikdo jiný nenašel odvahu. „Přivedla ti svého syna, aby ti dělal společnost.“

Illyra odhrnula synovi přikrývku z tváře. Nepřekvapilo ji, že má otevřené oči. Políbila ho. Zdálo se jí, že se na ni usmál. Klekla si a umožnila dětem, aby se navzájem prohlédly.

Dítě, kterému Molin říkal Gyskuras, mělo pohled, který byl při přímém pohledu z očí do očí vpravdě hrozivý, avšak roztál, když se Arton usmál, natáhl ručku a dotkl se tváře druhého chlapce. Gyskurové zmizeli. Zmizely i překryté obrazy Vashanky a Tempa – zůstali jen Gyskuras a Arton.

„Necháš ho tady se mnou?“ zeptal se Gyskuras. „Moje matka se o něho postará, dokud se nevrátí otec.“

Prince si nevšímal a naštěstí si v té chvíli Molin nevšímal jeho. Illyra postavila Artona, který se již snažil zbavit přikrývek, na podlahu. Vstala právě včas, neboť pokoj zažil výbuch jiného druhu. Dveřmi se sem vecpal Dubro, Walegrin a půl tuctu beysibských

stráží. Ale Gyskuras zatím Artonovi ukazoval, jak se drží meč. Kovář se smířil se skutečností, že jeho syn teď patří sem, i když to zcela nepochopil. Jakkoli bolestné a nepříjemné mohly být důsledky, mohlo to dopadnout hůř.

Opeřená ryba z hlubin

Robert Lynn Asprin

„Vy tam! Zpátky do Spleti! Na molu žádný snadný terče nenajdete!“

Náčelník klanu Setmurů Monkel se v údivu otočil k příteli. Ještě před chvilkou mu Stařec kráčel tiše po boku. Nyní se ocitl tak šest kroků pozadu a zlostně vykřikoval do úzké uličky mezi dvěma domy, jež naznačovaly hranici asylského přístavu.

„A už se nevracejte!“ zakončil proslov Stařec a dramaticky vykopl směrem k uličce prach. „Ten poslední lump, co jsme ho chytili, skončil rozsekaný na kousky jako návnada. Slyšíte? Nevracejte se!“

To už stál Monkel u něho a ve snaze něco zahlédnout natahoval krk do uličky. Průchod byl zaneřáděný sudy a bednami a zahalený stíny matného světla časného večera. Ano, nějaké světlo tu bylo… ale Monkel nic neobvyklého neviděl. Žádné postavy, nepadl mu do oka ba ani náznak nějakého kradmého pohybu. A to měl oči, které nemrkaly. Ale když nic jiného, naučil se Monkel v tomto cizím novém městě důvěřovat při posuzování nebezpečí přítelově odhadu.

„Hrozně mě rozčiluje, když takovou chátru vidím na naší hrázi,“ brblal Stařec a znovu vykročil. „Vlastně jde o peníze. Hned jak máš něco málo navíc, přitahuješ vyvrhele, co tě o to chtěj obrat.“

„Já nic neviděl. Někdo tam byl?“

„Dva. A ozbrojení,“ odpověděl rozhodně Stařec. „Jak ti pořád říkám, měl by ses už naučit, že když chceš v tomhle městě zůstat naživu, musíš ty svoje legrační oči používat na koukání.“

Monkel si nevšímal ani varování, ani přátelského pošklebku o očích.

„Dva? Ale co bys dělal, kdyby tvou výzvu přijali a zaútočili na tebe?“

Ukázal se záblesk. Stařec zavířil dýkou, kterou do té doby skrýval v dlani.

„Vykuchal bych je a prodal na stánku.“ Mrkl a opět dýku zasunul do pochvy u pasu.

„Ale byli dva…“

Stařec pokrčil rameny.

„Už jsem měl i horší vyhlídky. To platí o většině lidí v tomto městě. Takoví jako oni v přímém boji zrovna nevynikají. A navíc jsme byli dva.“

V té chvíli Monkelovi došlo, že i on má nůž, ale stále ho nevytáhl z pochvy u pasu. Stařec nedal jinak, než že si ho také musel koupit a stále nosit. Nebyl to takový nůž, jaký používají lidé při práci se sítěmi a vlasci, nýbrž nebezpečný malý bojový nůž. Navržen byl tak, aby hladce zajel mezi žebra nebo řezal v natažené ruce. Svým způsobem by se hodil i jako dokonalý nástroj pro rybaření, ale Monkel ho dosud nikdy netasil.

Drobného Beysiba polila vlna strachu. Znenadání si uvědomil, jak málo chybělo, a byl by se zapletl do boje na nože. Hrůza ještě zesílila, když mu došlo, že by se všechno seběhlo, ještě než by stačil zareagovat. Jeho přežití nebo smrt by nakonec plně závisely na schopnostech Starce.

Jako by mu četl myšlenky a chtěl ho uklidnit, položil mu Stařec ruku na rameno.

„Neber si to tak,“ řekl. „Je důležité si jich všimnout, ne s nimi bojovat. To máš jako s rybami: Když nenajdeš, kde jsou, nemůžeš je pochytat.“

„Ale když zaútočí…“

„Ukaž jim záda a zaútočí. Jakmile je zpozoruješ, nechají tě na pokoji. Hledají oběť, ne rvačky. Když jsi střízlivý a postavíš se jim, ustoupí a poohlédnou se po snazší kořisti. Zloději… a vrazi. Jsou všichni stejní. Nech si oči otevřené a nic se ti nestane. Tobě ani tvým blízkým.“

Monkel pomalu zavrtěl hlavou, ne na znamení nesouhlasu, ale v nevěřícném údivu. Žádný rok jeho života neuplynul tak, aby nemusel

doprovodit nějakého přítele, známého či příbuzného do říše stínů. Pro muže, kteří si hledali živobytí na moři, měla smrt mnoho podob: nenadálá bouře, mělčina nebo útes nezakreslená na mapě, útok neznámé příšery z hlubin nebo jen chvilka nepozornosti, která stojí za nehodou. Náčelník klanu Setmurů je všechny viděl, ještě než dorostl v muže, neřkuli dosáhl současného postavení vůdce, a myslel si, že již přivykl stínům smrti, jež pronásledovaly příslušníky jeho stavu. „Platíme za úlovek krví," bylo rčení, které používal tak často, jako je sám slýchal.

Ovšem násilná smrt, čin vraha, vražedný útok byly pro něho novým jevem. Nedbalost, s jakou obyvatelé v této nové zemi bojovali nebo se bránili, se vymykala jeho chápání. To jej děsilo nejvíce. Ne násilí, ale to, s jakou lehkostí je nově nalezení přátelé přijímali. Neměli pochybnosti, neptali se na důvod existence slepého násilí o nic víc, než zkoumali příboj nebo západ slunce. Násilí bylo stálým jevem ve světě Starce… ve světě, který byl nyní i světem jeho.

Starcův komentář k vrahům nezůstal u Monkela bez odezvy. O život přicházelo příliš mnoho Beysibů – tolik, že ani nejotrlejší občan Asylu nemohl předstírat, že jde o slepé násilnosti. Někdo neznámý, nebo spíše skupina neznámých, cíleně pronásledoval přistěhovalce. Klan Burků byl postižen mnohem silněji než jeho klan Setmurů. Existovalo mnoho teorií, které se snažily rozdíl vysvětlit. Burkové byli bohatší a přitahovali více pozornosti místních hrdlořezů. Vydávali se do města na noční dobrodružství častěji než rybáři z klanu Setmurů. Jejich nadutost a pýcha je navzdory příkazům Beysy snáze vtahovala do potyček. Třebaže Monkel tyto důvody uznával a do jisté míry s nimi i souhlasil, cítil, že je třeba brát v úvahu i jiné faktory. Od Starce se mu dostalo základního poučení, jak přežít v ulicích města, a získané poznatky pak předával zase členům svého klanu. Měly mnoho společného s příznivějším počtem nehod Setmurů. Možná nejdůležitější bylo, že klan přijala místní rybářská komunita, jev, kterého si Monkel vážil čím dál tím víc. A na důkaz uznání se tajně rozhodl rozšířit své povinnosti hlavy klanu. Chtěl udělat vše, co bude v jeho silách, aby prohloubil přátelství mezi svým lidem a místními, a bylo jedno, zda využije podpory stavby

lodi nebo zda bude prostě doprovázet Starce na jeho každotýdenní zastávce U Vinného soudku, tak jako tomu bylo dnes.

I za tak krátký čas, jaký Monkel ve městě strávil, se Vinný soudek změnil. Značná část peněz v Asylu se vlévala do jediného zdroje potravin, který rychle zareagoval na rostoucí poptávku – do nábřeží. Rybářská komunita se radovala z nezvyklého blahobytu a dalo se jen očekávat, že část tohoto jmění utratí jeho majitelé v hospůdce U Vinného soudku, na oblíbeném místě svých setkání.

Vinný soudek, kdysi rachitický přístavní zapadák, povýšil a téměř se zařadil mezi úctyhodné podniky. Židle, zakoupené z druhé ruky z nějakého bordelu, nahradily porůznu posbírané lavice a bedny, jež dodávaly místu lesk dříve. Za celá léta nahromaděná špína se začala odstraňovat jednou za měsíc, pěkně odshora dolů. Některé tradice však přetrvávaly.

Když Monkel vstoupil hned za Starcem do taverny, všiml si několika mužů svého rodu, posedávajících s jinými Beysiby porůznu po místnosti, nicméně nikdo nic nenamítal. Byl zde však jeden stůl, u něhož nikdo z nich neseděl… vlastně se k němu neposadil bez pozvání žádný asylský rybář. Právě od tohoto stolu se při jejich příchodu ozvala salva zvolání.

„Že bylo načase, Starče!“

„Už jsme ti to vypili. Budeš si muset objednat další.“

„Zdravím, Monkele. Copak nemůžeš Starce trochu popohnat? Ulice jsou pro loudy nebezpečné.“

U svého stolu seděl výkvět asylského rybářského společenství, zkušení kapitáni, jejichž byl Stařec neoficiálním vůdcem. Stůl se od ostatních nijak nelišil, ale protože zde seděli právě oni, dostalo se jim rychlejší obsluhy a přinášené nápoje měly znatelně lepší míru než ty podávané i jiných stolů.

Ze všech Beysibů jediný Monkel měl tu výsadu, že jej u kapitánského stolu uznávali jako sobě rovného. Částečně za ni vděčil postavení hlavy klanu Setmurů, ale hlavní zásluhu na ní měl Stařec, jenž prohlásil, že je tu Monkel vítán.

Než Beysibové přesídlili do Asylu, sebrala Starce a jeho syna Horta jejich výzkumná loď a odvezla je ke dvoru Beysy k výslechu. Jakmile vyšlo najevo, že Stařec dobrovolně neposkytne žádné

užitečné informace o plánovaném cíli cesty, obrátila většina dvora pozornost k Hortovi, jenž byl jednak hovornější a jednak znalejší politiky a občanstva Asylu. Pouze Monkel nepřestal za Starcem přicházet a kladl mu otázky, jaké může položit jen rybář: dotazy na příboj a útesy, zvyky a krmení místních ryb. Stařec v nich rozpoznal otázky pracujícího člověka a na rozdíl od vyzvídání vojáků či politiků začal měnit své odpovědi za informace. Vzájemný respekt přerostl v obezřetné přátelství a Monkel si dal záležet, aby Starce ochránil před zvědavostí a pošťuchováním svých soukmenovců. Dnes tedy byli v Asylu a Stařec Monkelovi oplácel přízeň, když pomáhal jemu i jeho klanu usadit se v novém domově.

Přinesli jim další objednané nápoje a Monkel sáhl po měšci. Stařec zachytil jeho pohled očima plnýma ostrého nesouhlasu, ale Beysib se pouze usmál a vylovil drobnou minci jen na zaplacení svého občerstvení. Třebaže ve srovnání s královským klanem Burků byli Setmurové chudí, znamenalo jejich jmění proti rybářům vyrostlým v Asylu hotové bohatství. Krátce po příjezdu do města varoval Stařec Monkela před zbytečným předváděním peněz… jako třeba před kupováním rundy pro kapitánský stůl. Řekl mu, že by takové gesto bylo spíše než jako štědrost a snaha po oblíbenosti chápáno jako pokus okázale předvést finanční nadřazenost a přijetí místním rybářským osazenstvem by spíše bránil, než mu napomáhal. Od přírody poněkud škudlilský Monkel neměl s uposlechnutím rady žádné potíže, ačkoli se na něho kvůli tomu Stařec občas stále trochu mrzel.

Laciné víno, které upřednostňovali ostatní kapitáni, Monkelovi moc nechutnalo, protože byl zvyklý na delikátnější, jemnou chuť beysibských nápojů, ale stejně ho pil, aby se nově nalezeným přátelům nezdál jeho vkus přehnaně kritický. Jako kompromis ke svému patru pouze opatrně usrkával a zatímco naslouchal klevetění rybářů, zůstával u jedné sklenky.

Asylští rybáři tvořili takřka neprostupnou komunitu, a jak dokazoval jejich hovor, jen pramálo se starali o „městské lidi“. Z rozhovorů se svými soukmenovci, kteří měli lepší styky s klanem Burků, vyslechl Monkel hojnost dohadů na téma, zda rankanský císař je či není mrtev a jaký by to mělo vliv na prince Kadakitha, jenž si v

současnosti získal přízeň jejich Beysy. O žádné z těchto záležitostí se však u „kapitánského“ stolu nikdo ani nezmínil… namísto toho se jejich hovor točil kolem pohybů rozličných hejn ryb, příležitostně se dotkl nepředvídatelných větrů a bouří, které zdánlivě přilétaly odnikud a ohrožovaly dokonce i zakotvenou rybářskou flotilu. Ozvala se i tlumená řeč o zatmění slunce. Ujišťování Monkela, že o takovém jevu se lze dočíst v kronikách vedených v Beysibském císařství, zabránilo rybářské komunitě, aby se v příslušném čase připojila k všeobecnému zmatku ve městě.

Monkel se celkem s vervou zapojil do řeči o rybách, zejména druzích žijících v hlubokých vodách, jež znal, ale během dohadování o bouřkách zůstával zticha. Samozřejmě měl na věc svůj názor, ale dokonce i tady váhal s jeho zveřejněním. V současné době ležel nad přístavem příkrov čarodějnického puchu, ale Monkel vyrostl v rybáře v národě rybářů. Znal lepší věci než se zbytečně motat do nadpřirozena.

Zabral se do vlastních myšlenek, když vtom si uvědomil, že hovor utichl… vlastně ustala všechna řeč v krčmě a všichni shromáždění rybáři zírali k hlavním dveřím. Protože seděl zády ke dveřím, musel se Monkel otočit. Teprve pak viděl to, co ostatní.

V plném lesku uniformy strážkyně tam stála Uralai z klanu Burků a neklidně zkoumala vnitřní zařízení Vinného soudku. Když se Monkel otočil, zachytila jeho pohled a pochodovala kolem ztichlých stolů k místu, kde seděl.

„Monkele Setmure,“ oslovila jej úředně, „Beysa si přeje, abys jí ráno podal hlášení o postupu výstavby nové lodi.“

Monkel už chtěl odpovědět, ale Stařec ho zarazil.

„Řekni Beyse, že ji navštívíme zítra odpoledne.“

Oči Uralai dostaly na okamžik skelný lesk, v němž Monkel okamžitě určil příznak hněvu, signál, který asylský rybář nemohl rozeznat. Spěšně zasáhl, ještě než se mu události stačily vymknout z ruky.

„Zítra před svítáním vyplouváme. Za předpokladu, že Beysa nechystá velice časnou audienci, budeme ji muset navštívit odpoledne, až se čluny vrátí do přístavu.“

„…Ledaže by si přála nás odškodnit za ztrátu jednodenního úlovku,“ dodal Stařec s úsměvem.

Uralai si chvilku zamyšleně okusovala spodní ret, a pak najednou ostře, spěšně přikývla.

„Tak dobrá, budu v tomto smyslu Beysu informovat.“

S těmito slovy se otočila na podpatku a zamířila ke dveřím.

„Počkej chvilku!“

Monkel vstal a vyrazil za ní. Dohnal ji až ve dveřích.

„Stalo se něco, pane Setmure?“

„Nemůžeš… neměla bys těmito ulicemi procházet v noci sama. Je to nebezpečné.“

„Bylo mi řečeno, abych tě našla, a ty jsi tady. Pokud jsem měla splnit úkol, nic jiného mi nezbývalo.“

„Snad… kdybych šel zpátky do paláce s tebou.“

Uralai zvedla jedno půvabné obočí a Monkel se při její nevyslovené narážce začervenal. Na zádech měla dva zkřížené meče a byla v zacházení s nimi dobře cvičená, zatímco Monkel měl jen svůj nůž.

„Nevykládej si prosím moje slova špatně,“ zajíkl se. „Vůbec jsem nechtěl naznačovat, že bych nad tebou vynikal v boji. My Setmurové jsme prostě zjistili, že když po setmění chodíme po dvou, vyhneme se mnoha střetům.“

„A až mě doprovodíš do paláce? Pak by ses musel stejnými ulicemi vracet sám. Ne, Monkele Setmure. I když si tvé pozornosti vážím, z nás dvou jsem já ta, kdo snáze přežije cestu bez doprovodu.“

S těmi slovy zamířila do noci a jemu nezbylo než vrátit se k pití.

„Neměl bys sebou nechat takhle vláčet,“ plísnil Stařec Monkela, když se usadil na své místo. „Mnoho nezbývalo a kvůli návštěvě Beysy jsi přišel o jednodenní rybaření. Že mám pravdu?“

„Myslím, že původní předvolání platilo jen pro mě,“ zavrčel Monkel, myšlenkami stále u Uralai.

„Jak by ne. Proto jsem si myslel, že bych měl zasáhnout. Jsi dobrý chlap, Monkele, ale tak čestný, že je to ke tvé škodě. V nákladech máme pár položek, které budou k ospravedlnění potřebovat hbitou mysl a mrštný jazyk.“

„Ty jsi podváděl Beysu?“ zeptal se Monkel. Ted už rozhovoru věnoval plnou pozornost. „To je skvělý způsob, jak jednat s hostem na svém břehu. Udělal bys totéž svému princi guvernérovi?“

„Bez váhání,“ usmál se Stařec a ostatní u stolu se rozesmáli. V Asylu i počestný muž sledoval po očku každého, kdo měl víc peněz než smyslu pro obchod.

Ze všech přítomných kapitánů se pouze Haron zdržela smíchu. Zamyšleně si chvilku mladého Beysiba prohlížela, pak mu jemně položila ruku na koleno a předklonila se.

„Líbí se ti, viď?“ zeptala se mírně.

Monkela její postřeh překvapil. Haron byla o pouhých pár let mladší než Stařec a její věkem poznamenané rysy ve spojení s mužským chováním způsobovaly, že byla od mužských kapitánů u stolu téměř k nerozeznání. Pozorovala a viděla jiné věci než ostatní… jako třeba reakci Monkela na příchod Uralai. Zaváhal, ale pak lehce přikývl na souhlas.

„Slyšíte, mládenci?!“ zahalekala Haron a hlasitě plácla dlaní do stolu. „Náš Monkel se zamiloval! To vyvolává otázku, jestli je nebo není stejný jako vy ostatní!“

Hlavu klanu Setmurů následný výbuch zarazil. Monkel se cítil trapně, ale bylo pozdě, aby mu mohl nějak zabránit. Ve chvilce se ocitl ve středu pozornosti. Kapitáni mu střídavě blahopřáli a popichovali ho.

„Je dobrá v posteli?“ chtěl vědět Terci a zamrkal? Monkel nikdy pořádně nevěděl, jak si takové gesto vykládat.

„Někdy večer ji sem musíš přivést. Všichni bychom se s ní rádi seznámili.“

„Hlupáku,“ vysmála se muži Haron a uštědřila mu dobromyslný štulec. „Copak jsi slepý? Teď tu byla. Ta mrňavá strážná s velkýma kozama. Bylo to jasný jak rackové nad hejnem ryb.“

Monkel se kroutil pod křížovou palbou otázek a záměrně se vyhýbal pohledu na své setmurské soukmenovce ve výčepu. Věděl, že na něho hledí v údivu anebo se znechucením. Pro Beysiby byl sex osobní záležitostí, o níž se diskutovalo jen zřídka a nikdy se o ní veřejně nežertovalo.

Stařec si v tichém zadumání přeměřil Monkela očima.

„Strážkyně z královského rodu Burků?“ otázal se.

Monkel beze slova přikývl.

„Co to znamená?“ přerušil je Omat, napůl se zvedl a opřel se o stůl, aby mohl rozhovor sledovat.

„To znamená, že Monkel má na její získání asi tolik naděje jako ty na možnost rozpálit kurtizány prince Pokakyho,“ oznámil mu Stařec.

„Jak jsi na to přišel?“ zajímalo Haron. „Jsou snad oba Beysibové, ne? Monkel není o nic horší než ostatní muži, které znám. Nikdo u tohodle stolu nezná moře tak dobře jako on. Proč by jí neměl dostat, když jí chce?“

Monkela lichotka sice potěšila, ale musel zavrtět hlavou.

„Tomu nerozumíš. U nás je to jinak. Kdyby nebyla po cestě na mojí lodi, nikdy bychom se nepotkali. Nemohl bych…“

„Není to zase tak moc jiné,“ zabručel Stařec. „Je bohatší a zvyklá se bratříčkovat s královskou rodinou. Svatba s rybářem by znamenala společenský pád.“

Když si Haron hlučně odchrchlala a plivla na podlahu, musel se Monkel silou držet, aby neutekl. Ze všech místních zvyklostí si nejhůře zvykal právě na toto. Mezi Beysiby je ženská slina často jedovatá.

„To je jen spousta ptačího trusu, Starče,“ oznámila. „Jen ukazuješ, jak málo víš o tom, co ženská u chlapa hledá. Těch přístavních krys si nevšímej, Monkele. Pověz mi, co si o tom myslí ona.“

Monkel vypil polovinu svého vína, nato upřel pohled do sklenice. Jejím očím se vyhýbal.

„Já… já nevím. Nikdy jsem jí neřekl, co cítím.“

„No tak jí to řekni. Anebo jí to radši ukaž. Dej jí dárek… kytku nebo něco takového.“

„Kytky,“ ušklíbl se Omat a mávl rukou. „Ta ženská je strážce. Na co by chtěla kytky? Co bys dělala s kytkou ty, kdybys jí dostala od muže, co, Haron?“

„Jo, tak co bys navrhnul jako dárek ty? Meč? Nebo pár vrhacích nožů?“

„Nevím. Ale mělo by to být něco, co by si sama pořídit nemohla.“

Hádka zuřila celé hodiny, až se Monkel ztratil v hlubině čtvrté nebo páté sklenky vína. V hlavě mu utkvěly jen dva detaily: neměl by podceňovat možnost sňatku s Uralai, dokud se na tuto záležitost nedozví její názor, a měl by svůj zájem projevit dárkem… dárkem, který na ni udělá dojem.

„Jsi nemocný, pane Setmure? Nebo dnes flotila nevyplula?“

Vylekaný Monkel se rychle otočil a zjistil, že ani ne na délku paže za ním stojí Hakim. Místního poradce Beysy znal z návštěv u dvora, ale nikdy si neuvědomil, že se stařík dokáže pohybovat tak nehlučně. No ovšem, Hakim byl produktem asylských uliček.

„Nechtěl jsem tě rušit,“ omluvil se Hakim. Všiml si Monkelova znepokojení. „Vážně bys neměl sedávat zády k ústí ulice. Můžeš přitáhnout pozornost lidí, kteří jsou spíš krvežízniví nebo hrabiví než jen zvědaví.“

„Dneska… dneska jsem zůstal na břehu.“

„Řekl bych, že mluvíš pravdu. Ty jsi tady a lodě pryč.“

Větrem ošlehanou tvář Hakima prozářil nečekaný úsměv.

„Promiň. Pletu se do věcí, do kterých mi nic není. Než si mě Beysa pozvala ke dvoru, byl jsem vypravěčem. Staré zvyky se těžko mění. Moje vypravěčské instinkty mi říkají, že když hlava rybářského klanu Setmurů zůstává na břehu, zatímco lodě pracují v lovištích, číhá někde nedaleko příběh.“

Monkel hodnotil návštěvníka pochybovačnýma očima.

„Že by někdo moji neúčast ohlásil do paláce? Poslala tě Beysa, aby ses poptal po mém zdraví, nebo jsi skutečně vážil celou tu cestu jen v touze po vyprávění?“

Bývalý snovač příběhů potvrdil dohad přikývnutím.

„Informace za informaci. Poctivý obchod. Vidím, že se rychle učíš, jak to v našem městě chodí. Ne, nepřišel jsem hledat příběh, i když v minulosti jsem při svých pátráních chodíval i dál. Přišel jsem se osobně ujistit, že při stavbě lodi nezatěžujete Beysu nadměrnými finančními nároky.“

Kvapně zvedl ruku a zarazil Monkelovy námitky, ještě než mohly vzniknout.

„Z ničeho zvláštního tě neobviňuji, pane Setmure, ačkoli víme, jak se zvedly výdaje, které jste včera nahlásili císařovně. Když jsem váš plán Beyse doporučoval, předpokládal jsem, že se něco podobného stane, a i nadsazené náklady se dosud pohybují v přijatelných mezích. Obvykle jsi s flotilou, a tak nevíš, že chodím na hráz každý den a vytvářím iluzi, že práce a náklady jsou pod dohledem. Rád si myslím, že mým krajanům pomůže, když udržím jejich chamtivost pod kontrolou a vyhnu se tak skandálnímu auditu nebo protestům, k nimž by jistě došlo, kdybych je nechal, aby si horní mez našli sami.“

Monkel zahanbeně a udiveně sklopil oči. Kromě slepého násilí stále těžko chápal lehkost, s jakou byla v Asylu přijímána, ne–li dokonce očekávána korupce.

„Příčinu k našemu dnešnímu setkání zavdala především moje zvědavost, když jsem tě v tuto hodinu uviděl na břehu, nic víc,“ dopověděl Hakim. „Teď k tvojí půlce úmluvy. Co kromě nemoci by tě mohlo oddělit od flotily? Troufám si tvrdit, že sis nevybral uličku u přístavní hráze jako lůžko.“

Monkel namísto odpovědi zvedl klacík, na němž byl namotaný rybářský vlasec.

Hakim se na okamžik zamračil, nato vlasec sledoval očima. Táhl se do uličky. Jakoby na sušení tam visela pěkná rybářská síť a na zemi pod ní ležely rozházené kousky chleba a ovoce.

„To vypadá jako…“ Hakim z Monkela nespouštěl tázavý pohled. „Lovíš ptáky? Kvůli tomu jsi zanedbal povinnosti u flotily?“

„Bude to dárek… pro dámu. Myslel jsem, že to na ni udělá větší dojem, než kdybych prostě něco koupil.“

„Cožpak pro tvé lidi nejsou beyorli posvátní?“

„Ano, ale doufal jsem, že chytím…“

Monkelovi se vytratil hlas, ale Hakim slyšel dost, aby myšlenku dokončil.

„…nějakého asylského ptáka.“ Stařík měl na první pohled nejasné pochybnosti. „Neexistuje na to zákon. Zřejmě se o nic

podobného ještě nikdo nepokusil. Víš jistě, pane Setmure, že jednáš moudře? Divoké tvory je obyčejně lépe nechat v divočině.“

Monkel se rozesmál. „Je divné říkat takové věci člověku, který se živí vytahováním podobných tvorů z moře.“

„Lov a zabíjení pro potravu je jedna věc. Snažit se nalákat…“

Hakim se zarazil v řeči a položil Monkelovi ruku na paži. Monkel se podíval a v takřka stejný okamžik trhl šňůrou. Reflex se podobal zaseknutí háčku.

Uširvoucí křik a pleskání křídel oznámilo úspěch. Tmavý chomáč peří marně bojoval ve snaze uniknout ze záhybů sítě.

„Mám ho!“ vykřikl Monkel a vyskočil. „Máš mé díky, pane rádce. Tvoje bdělost urychlila můj úspěch.“

Hakim zakroutil hlavou a obrátil se k odchodu.

„Ještě mi neděkuj,“ odmítl ponuře. „Příběh neskončil, kdoví, jestli už vůbec začal. Jen doufám, že se ti bude líbit závěr.“

Monkel nic z toho neslyšel, neboť se s nedočkavostí mládí už vydal zajistit si svou výhru… nebo to, o čem s jistotou myslel, že bude jeho výhrou.

Jak se dny prodlužovaly v týdny, měl Monkel nejednu příležitost o volbě dárku pro Uralai pochybovat. Pták zapřísáhle odmítal nechat se ochočit.

Bližší průzkum úlovku ukázal ptáka nepodobného těm, jaké Monkel vídal dřív, alespoň pokud si pamatoval, třebaže musel připustit, že zkoumáním ptáků ze souše strávil jen málo času. Měl zhruba velikost havrana, ovšem jeho neurčitě zakřivený zobák by mohl někoho přivést k myšlence, že se jedná o jestřába. Černý byl jako moře v noci. Nejvýraznějším rysem tvora byl pár jasně žlutých očí, jež vypadaly, že svým analyzujícím chladem proniknou až na dno duše. Doutnala v nich těžko potlačitelná zuřivost, kterou člověk vidí jen při boji na život a na smrt s úhlavním nepřítelem.

Když Monkel ptáku poskytl volnost svého obydlí, začal tvor jeden po druhém ničit každý alespoň částečně křehký předmět a podařilo se mu to i s několika, o kterých si Monkel původně myslel, že jsou nerozbitné. Když odnesl pár zbývajících cenností, odpověděl

pták rozséváním trusu na oblečení a ložní prádlo. Rovněž mu dlabal do nábytku a zobákem z něho štípal třísky.

Postoj ptáka k samotnému Monkelovi se měnil. Někdy se snažil v hrůze prchnout a ve snaze uletět narážel hlavou do zdí, jindy mu nalétával do obličeje a vřískal vzteky, když se ohrazoval proti jeho právu byť jen vstoupit do pokoje. Většinou předstíral ostýchavost, nechal ho, aby se s nataženou rukou přiblížil, ale hned přelétl a vyčkával na jiném hřadu. Ještě lepší bylo zůstat v klidu, vylézt mu na chvilku na ruku a pak zobákem seknout, až tekla krev z ruky nebo z obličeje. Teprve potom se vznesl.

Pták to všechno považoval za úžasnou zábavu. Myšlenky samotného Monkela, jemuž narůstal počet jizev a napůl zhojených ran zdobících jeho rysy a končetiny, je lépe ponechat nezaznamenána, snad až na poznámku, že se často ptal sám sebe, zda je pták poživatelný. V duelu dospěli tak daleko, že pouhé zabití by bylo jen nedostatečným vyjádřením jeho zklamání.

Závěrečný souboj spustil rozhovor s jedním z jeho soukmenovců. Klan Setmurů jevil o jeho pokusy s ochočením ptáka stále větší zájem. Nejenže tak měl neustále bídnou náladu, ale situace přitahovala mnoho nevítané pozornosti k celé přístavní komunitě. Jestli novinky prosákly od jeho přátel u kapitánského stolu nebo zda Hakim navzdory svým prohlášením ještě tak docela neopustil vypravěčské řemeslo, nebylo až tak důležité. Podstatné však bylo, že všichni v asylských ulicích už slyšeli o beysibském rybáři, který chytil černého ptáka a snaží se ho ochočit. Přicházela překvapivá sbírka zvědavců všech hodností a postavení. Štamgasti i věštkyně S'danzů, zlodějíčkové i samozvaní emisaři zločineckého krále Jubala kladli s různou obratností otázky, týkající se ptáka i jeho krotitele. Jednou se prý vyptávala i tmavá záhadná žena, kterou nikdo nikdy neviděl za denního světla.

Klan Setmurů si od všeho udržoval odstup, ale protože to obvykle byl tichý, uzavřený národ, náhlá proslulost ho obtěžovala. Když se Setmurům nepodařilo Monkela přesvědčit, aby úkol úplně vzdal, zasypávali jej spoustou rad, o nichž si mysleli, že by mohly dovést práci k úspěšnému, ale zejména brzkému závěru.

Z těchto důvodů vyhledala Monkela i Paratu, jedna z jeho sestřenic, když se jejich loď vrátila po celodenním rybolovu do Asylu.

„Už jsi zkoušel chovat se k tomu ptáku jako k člověku?“ zeptala se bez jakéhokoli úvodu. „Třeba ti má za zlé tvůj přístup.“

Monkel se usmál, ačkoli nic podobného nechtěl udělat.

„Co tě k takovému nápadu přivedlo?“

Ještě než odpověděla, ukázala Paratu na město.

„Vzpomněla jsem si, co jsi nám řekl, když jsme prvně připluli do téhle díry… o jednání s obyvateli Asylu. Povídal jsi, že o nich nemáme uvažovat jako o zvířatech. Že když s nimi budeme zacházet jako s lidmi, budou oni stejným způsobem vycházet s námi a všichni z toho budeme mít prospěch. Tvoje rada vyšla, tak mě napadlo, že ten pták je stejný jako lidé z města. Možná by teď pomohl stejný postup.“

„Má to jeden háček, Paratu. Pták je zvíře.“

„To lidi taky,“ namítla s pohledem upřeným na město. „Jednají podle respektu a já upřímně pochybuji, že bys našel víc než hrstku takových, kteří jsou bystřejší než tvůj pták.“

V té chvíli se Monkel otevřeně smál, ale později návrh posoudil se vší vážností.

Díval se do naprosté tmy a začal s ptákem hovořit… ne jednoduchými povely cvičitele, ale vedl upřímný hovor, jako by mluvil s blízkým přítelem. Vyprávěl o svém předchozím životě, o obavách z příchodu do nové země, o tom, čeho dosáhl v době vedení klanu. Popsal ptáku eleganci Beysina dvora a krásu Uralai. Jakmile začal, stalo se povídání s ptákem příjemným zvykem, neboť po pravdě řečeno osamělý Monkel byl ještě osamělejší díky tíze postavení vůdce.

K jeho údivu začal pták reagovat takřka okamžitě… nebo, abychom byli přesnější, přestal reagovat. Namísto vyděšeného poletování a sekání do obličeje mu tiše seděl na ruce. Hlavu skláněl k jedné straně, jako by visel na každém slově. Brzy se Monkel osmělil natolik, že si ptáka posadil na rameno, kde měl snadno v dosahu ucho nebo oko. Pták jeho důvěru nikdy nezklamal. Spíše se zdálo, že

je na nový hřad hrdý, a jakmile Monkel vešel do pokoje, rychle se mu snesl na rameno.

Po týdnu nového výcviku se Monkel pokusil vzít ptáka ven. Při závěrečné zkoušce ho posazoval na ramena jiných lidí. Pták se stále choval klidně a tolerantně. Náhlá přítulnost byla Monkelovi sice podezřelá, nicméně se rozhodl, že je na čase dárek předat. Věděl, že kdyby čekal o něco déle, přilnul by k ptákovi natolik, že by se ho nedokázal vzdát.

„Jen počkej, však uvidíš. Je moc krásná, přesně jak jsem ti říkal.“

Pták si Monkela změřil žlutým okem bez výrazu. Pamlsku, nabízeného jako úplatek, si nevšímal.

Náčelník klanu Setmurů se s niterným povzdechem otočil v křesle a znovu se zadíval do palácové chodby. Pak se Monkel rozhodl vyhlížet z okna.

Původně měl v úmyslu předat Uralai dárek přímo u Beysina dvora, ale sebevědomí mu pokleslo. Umínil si počkat a chytit ji, až půjde ze služby. Stále se nemohl zbavit strachu z ptačích způsobů a zatímco nehoda při předávání Uralai by byla trapná, totéž zakolísání před císařovnou by mohlo mít katastrofální následky.

„Bude se ti tady líbit,“ zamumlal, ale ujišťoval spíše sebe než ptáka. „Rozhodně jsi povýšil a už se nebudeš muset rvát o odpadky ze stoky. Vsadím se, že každý beyorel – to jsou naši posvátní ptáci – ti bude závidět zacházení, jakého…“

Ucho zachytilo tiché kroky. Znovu se podíval a viděl přicházet Uralai. Všechny obavy a nejistoty se zadrhly v krku v podobě tvrdého knedlíku, ale napřímil se a vykročil jí vstříc.

„Dobrý večer, Uralai.“

„Monkel Setmur. To je ale příjemné překvapení.“ Když nemluvila za Beysu, zněl její hlas téměř jako hudba. „Krásný pták.“

Monkela vzpružilo vřelé uvítání, a tak spěšně vyhrkl, proč přišel.

„Ten pták je dárek. Chci… chci, aby sis ho vzala.“

„Vážně? Nevěděla jsem, že tady ve městě prodávají krotké ptáky.“

Uralai si ptáka prohlížela. Monkel si ho dal na ruku a napřáhl paži k dívce.

„Neprodávají," potvrdil. „Sám jsem ho chytil a ochočil."

„Proč?"

Monkel znejistěl. Když si nacvičoval předání daru Uralai, nepočítal s delší konverzací, a jak rozhovor pokračoval, nepříjemné pocity se prohlubovaly.

„Chtěl jsem… jsem jen obyčejný námořník a ať jsem se snažil sebevíc, nepřišel jsem na lepší způsob, jak vyjádřit obdiv k tobě, než je dárek."

„Tak jsem to nemyslela," vysvětlila Uralai, „i když cíle jsi rozhodně dosáhl. Chtěla jsem vědět, proč jsi volil právě tento dar."

„Pták se narodil v našem novém domově. On a město mají stejnou duši. Jestliže zde máme přežít, musíme se s tímto duchem rovněž spojit. Nesmíme lpět na našich starých zvycích a tradicích, ale otevřít se změnám a zdejším myšlenkám… například jako když tebe neuráží obdiv někoho z nižšího klanu."

„Na obyčejného rybáře mluvíš docela dobře."

Uralai si posadila ptáka na ruku a zvedla si ho na rameno. Poslušně přeskočil na nový hřad. Monkel zadržel dech. Polila ho vlna horka, když si uvědomil, jak snadno by jí pták dosáhl na oko.

„Je obtížné přijmout tvůj nápad o sjednocení s tímhle mizerným městem. Budu si to muset promyslet. Ovšem…"

Položila mu měkkou ruku na paži.

„…myšlenka na přijetí tvé náklonnosti není tak nová, jak by se ti mohlo zdát. Uvědom si, že jsi vůdcem svého klanu, zatímco mé postavení v mém klanu je nižší…"

Pták se otočil a upustil jí na předek uniformy pěknou dávku trusu.

Monkel zvedl oči k nebi a vroucně si přál, aby se dokázal na místě vypařit.

„Nic se nestalo." Smích Uralai zněl jen maličko strojeně. „Je divoký stejně jako tohle město. Neumí se chovat zdvořile. Je zázrak, že je vůbec krotký. Pověz mi, jak jsi ho zvládl? Bylo to hodně obtížné?"

„No…"

Než mohl Monkel pokračovat, pták se opět přesunul. Tentokrát skočil Uralai na hlavu, kde zopakoval svůj předchozí prohřešek v dostatečném množství, aby jí něco ukáplo i na tvář.

„To jsi udělal schválně!“ vybuchl Monkel a chňapl po opeřeném zloduchovi. „Já ti…“

Pták vystřelil z okna a s křikem, který zněl spíše vítězně než omluvně, zmizel.

„Ještě že se ztratil!“ zvolal Monkel. „Tak mě to mrzí, Uralai. Myslel jsem…“

Uralai se otřásala neslyšným smíchem a utírala si trus z obličeje a vlasů.

„Ach, Monkele,“ vzdychla si. Poprvé použila jeho jméno samostatně. „Kdyby ses tak viděl. Asi bych někdy v noci měla přijmout tvůj doprovod. Začínáš být stejně prudký jako ti lidé, se kterými chodíš do krčmy. A teď už pojď. Projdeme se a ty mi povyprávíš, jak jsi ochočil svůj uprchlý dárek.“

Než se Monkel rozloučil, uplynula víc než hodina. Vznášel se domů omámen vínem silnějším, než jaké se kdy rozlévalo v rybářské krčmě. Dar předčil i jeho nejdivočejší očekávání. Otevřel mu cestu k rozhovoru s Uralai. A ještě lepší bylo, že pták zmizel a on si již nemusel dělat starosti, zda bezděčně nepřinesl do jejího domu neštěstí.

Když dorazil domů, pták už na něho čekal. K ústupu ho nedonutilo žádné množství nadávek ani hozených kamenů.

Robert Asprin
KŘÍDLA OSUDU

Z anglického originálu
WINGS OF OMEN
přeložila Hana Ederová
Obálka Gary Ruddell
Grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba Laser Books, s.r.o.
Litografie obálky Filip Cubr, Plzeň
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Luboš Falout
Vydalo nakladatelství Luboš Falout – Perseus
jako svou 212. publikaci
Plzeň 2004, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80–86481–61–1